LA FEMME QUI EN SAVAIT TROP

L'INTEGRALE DE

27

Guy DES

Cars

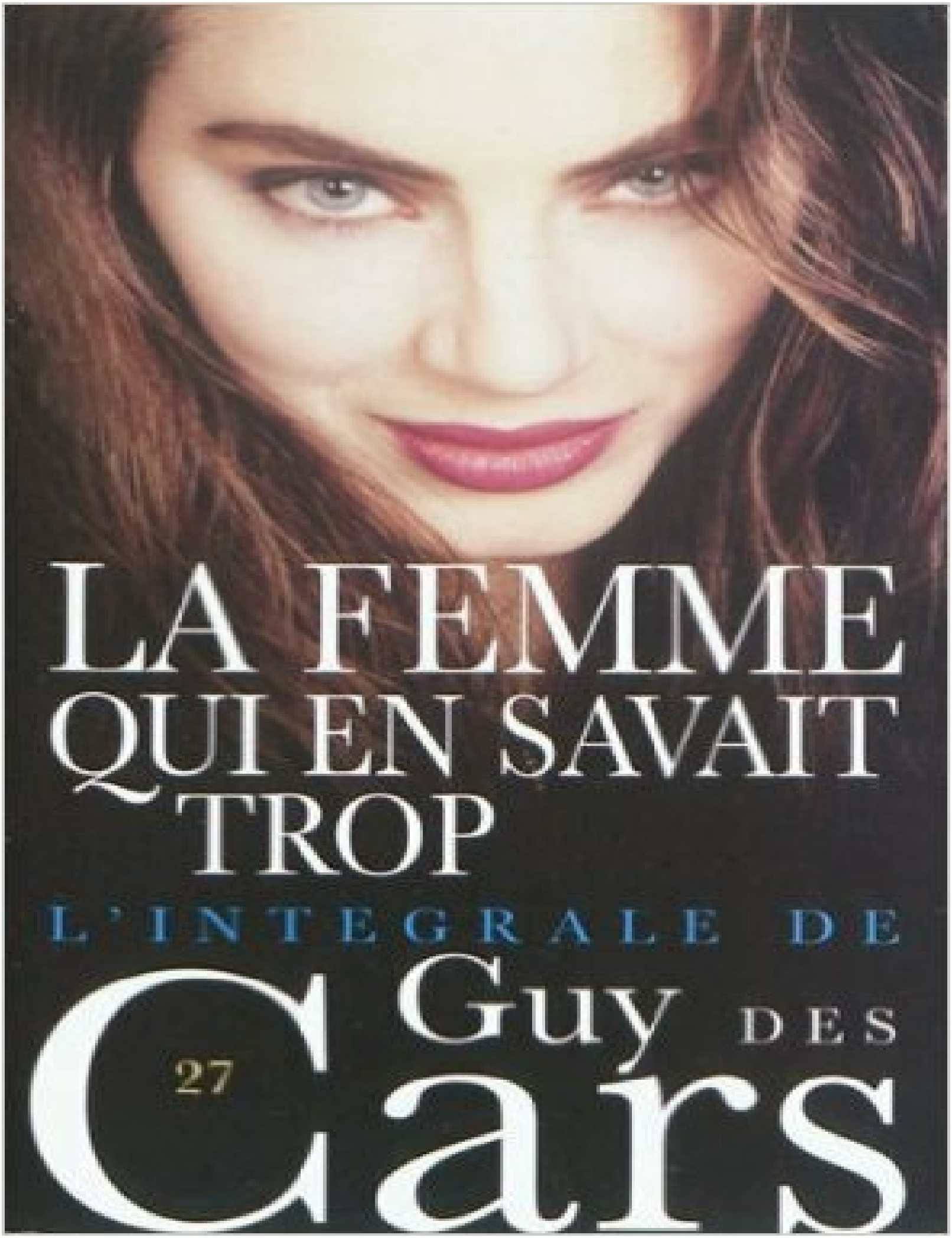

LA FEMME QUI EN SAVAIT TROP

L'INTEGRALE DE

Guy DES

27

Cars

Nhà nữ ngoại cảm bất hạnh

Nguyên tác: La Femme Qui En Savait Trop

Guy Des Cars

Chia sẽ ebook : http://downloadsachmienphi.com/
Tham gia cộng đồng chia sẽ sách :
Fanpage : https://www.facebook.com/downloadsachfree
Cộng đồng Google : http://bit.ly/downloadsach

Mục lục

Lời nhà xuất bản

I. Bà khách lạ kỳ

II. Quá khứ

III. Hiện tại

LỜI NHÀ XUẤT BẢN

Cuốn sách các bạn đang cầm trên tay là truyện ngắn viết về cuộc đời của Nadia, một nhà nữ ngoại cảm bất hạnh.

Vì quá ngộ nhận một cách mù quáng vào "năng khiếu" bẩm sinh của mình, sau khi tốt nghiệp PTTH, Nadia đã không thi vào các trường đại học mà lại mở một phòng đoán vận số! Thế nhưng ở đây Nadia mắc một sai lầm nghiêm trọng; cái gọi là "năng khiếu" bẩm sinh đó chẳng giúp được gì cho nàng, cho dù nàng có trở thành một nhà ngoại cảm nổi tiếng ở Pari. Cái chết của nàng là bài học cảnh tỉnh cho các bạn trẻ. Những lời cuối cùng của một nhân vật trong truyện nói với Nadia trước khi vĩnh biệt: "…Cả em nữa Nadia, em cũng chỉ là con quỷ theo cách của em… Một con quỷ chỉ biết hành động theo sự thôi thúc của một tình yêu điên rồ và vô hiệu quả. Đó là sai lầm duy nhất của em, nhưng là một sai lầm khủng khiếp ngoài ý muốn. Vì vậy, tôi không có quyền trách cứ em cũng như chẳng trách cứ được việc làm của cấp trên của tôi. Nhưng em thấy không, tất cả những mưu mô, những tính toán mà em cho là thông minh nhất đều đưa em đến chỗ thất bại: Celsa đã chết, còn tôi, tôi vẫn tiếp tục yêu nàng… Đó là tất cả những gì tôi muốn nói trước khi chúng ta chia tay mãi mãi. Vĩnh biệt! Dù sao cũng mong em cố gắng làm theo lời khuyên cuối cùng của tôi: *"Đóng cửa ngay phòng đoán vận số của em! Nó chỉ mang lại cho mọi người và cả em nữa sự rủi ro mà thôi…"*

Đó là những lời khuyên sáng suốt và đúng đắn cho những ai đang tập tễnh đi vào con đường mê tín dị đoan, cho những ai nhẹ dạ cả tin định trao gửi số phận cuộc đời mình vào những trò bịp bợm hay ít nhất cũng là những trò huyễn hoặc, không tưởng.

Giới thiệu tác phẩm này của Guy Des Cars với các bạn đọc trong lúc ở nơi này, nơi kia đang bày bán đầy rẫy những sách tướng số, và không ít các bạn trẻ mắt sáng, xinh đẹp hẳn hoi lại lén lút nhờ vả các thày bói xem hộ tiền vận, hậu vận của đời mình… là chúng tôi muốn gửi đến các bạn một lời khuyên - cũng na ná giống như lời khuyên của Marc với nàng Nadia kiều diễm mà bất hạnh vậy.

Xin các bạn hãy đọc, suy nghĩ và tự rút ra kết luận cho mình.

I
Bà khách lạ kỳ

Công việc làm ăn ngày càng phát đạt. Có lẽ cũng chẳng cần phải mất từng ấy năm mới đi vào nền nếp và đảm bảo cho người sáng lập sự độc lập về tài chính mà nếu không có nó thì cũng khó mà tìm thấy sự thoải mái về mặt tinh thần. Cũng cần phải nói là còn nhờ vào nghệ thuật quảng cáo, rất cần thiết trên các báo chí chuyên ngành mà giữ vững được luồng thông tin đối với khách hàng, rồi những lời rỉ tai từ người nọ tới người kia đã góp phần xây dựng vững chắc uy tín của *Phu nhân Nadia*... Thực ra, tên thì đúng như vậy nhưng gọi là Phu nhân thì không đúng vì Nadia chưa kết hôn. Và có trời mới biết sao mà chị đẹp đến thế và có thể nói là có sức quyến rũ đến như vậy! Làn tóc nâu hung mượt mà ôm lấy khuôn mặt trái xoan với cái miệng có đôi môi như vẽ dường như chỉ biết hé cười, và sống mũi dọc dừa thanh tú tưởng như bất cứ một tổ sư nghệ thuật chỉnh hình nào cũng không thể tạo nên được. Đôi mắt mênh mông, long lanh sáng lần lượt chuyển từ màu xanh sang màu xám tùy theo giờ giấc trong ngày hoặc đêm và tùy theo cả những ánh phản quang của đám đông mà đôi mắt đó quan sát. Thân hình cân đối, cổ tay tròn lẳn, bắp chân thon nhỏ vững vàng; ngắm từ xa, phu nhân Nadia, là một trong những nhà nữ ngoại cảm xinh đẹp nhất mà đã lâu người ta không nhìn thấy ở Pari. Phải nói thêm là ngoài vẻ đẹp duyên dáng mặn mà, nàng còn rất thông minh.

Cũng từ đó mà trí tuệ tung cánh vào cuộc; một trí tuệ không bị ràng buộc hạn chế và vô cùng mẫn tiệp đã giúp nàng hành nghề với đức tự tin tuyệt đối. Lúc này, nàng chưa tới ba mươi tuổi mà danh tiếng đã vang lừng vượt ra ngoài biên giới. Cũng vì thế mà nẩy ra lòng ghen ghét, đố kỵ và hầu như cả sự căm thù của số lớn những đối thủ hoặc những người cạnh tranh. Không một nhà nữ ngoại cảm hoặc một nam thuật-sỹ nào mà không mơ ước được ngang tài và nổi danh như người phụ nữ đó. Còn Nadia, may thay, thật khôn ngoan cô đã bỏ ngoài tai tất cả những lời khen chê nhiều khi vô nghĩa.

Nàng sống trong một thế giới khép kín, trừ một vài ngoại lệ hiếm hoi, thực sự là một thế giới của riêng mình khi nào ngừng công việc coi vận mệnh tướng số (công việc này thường choán mất phần lớn thời gian trong ngày) nàng lại trở về với bà già Vêra.

Một bà già rất lạ kỳ! Ở tuổi bảy mươi sáu, bà nhìn thấy hết, nghe thấy hết, biết hết nhưng không vì thế mà sức mạnh cá tính của bà cùn nhụt hay thui chột đi. Là bà ngoại của cô cháu độc nhất và cũng là người thân độc nhất còn sót lại của gia đình và dòng họ là cô bé Nadia, bà Vêra Winowa đã truyền thụ cho cháu nhiều bí mật sâu kín giúp cho một thiếu nữ mau chóng trở thành một thanh nữ rồi một phụ nữ không những đủ sức mạnh để đối diện với những gian truân của cuộc sống mà còn có thể giúp đỡ được đồng loại. Mặc dù tuổi tác đã cao nhưng bà Vêra còn rất nhanh nhẹn hoạt bát, gánh phần trách nhiệm, trong phòng xem vận số, tất cả những gì làm bận rộn đến Nadia. Bà là người tự tay bóc các thư tín, ghi lại những cuộc hẹn qua điện thoại đối với khách hàng đặc biệt chứ không phải đối với bất cứ ai mới đến. Những người này thì xin cứ vui lòng ngồi chờ đến lượt mình ở phòng đợi. Cũng chính bà Vêra là người mở cửa và niềm nở tiếp đón khách. Trước khi đưa vào phòng Nadia, các vị này đều bị đôi mắt đen

nhỏ nheo nheo vẻ tinh quái của bà già có mái tóc bạc trắng như cước quan sát tỉ mỉ, dò xét và phân tích. Nadia và bà Vêra đã trở thành một cặp thật là ăn ý.

Vào một buổi chiều, lúc mà Nadia tưởng là không còn ai ở phòng chờ, sắp sửa rời phòng làm việc, kết thúc một ngày làm việc căng thẳng: suốt tám giờ liền *Phu nhân Nadia* tiếp tám vị khách (mỗi giờ một vị) thì bà Vêra đi vào và báo với cô còn một bà khách rất mong được tiếp.

- Tại sao bà lại còn cho bà ta vào? - Nadia mệt mỏi hỏi bà - Đáng lẽ bà nên bảo là đã hết giờ và mời bà ta trở lại ngày mai vào 10 giờ sáng và sẽ được tiếp đầu tiên. Trông bà ta thế nào hả bà?

- Cũng khó nói đấy! Để tự cháu nhận xét thì hơn… Tuy vậy, nhìn bề ngoài bà thấy có ba điểm: chị ta rất đẹp, trang nhã và lịch sự.

- Bà cho chị ta vào đi, nhưng sau đó dứt khoát không tiếp ai nữa đâu nhé! Cháu mệt lắm rồi!

Bà Vêra đã nhận xét đúng: rõ ràng là ở chị ta nổi bật lên ba "đặc điểm" nhưng sắc đẹp thì lạnh vẻ trang nhã: thiếu tự nhiên còn dáng lịch sự: hơi quá cầu kỳ. Mái tóc nâu, kéo ra sau làm thành những giải che vầng trán và hai tai, quấn lại làm một búi nặng buông thõng xuống sau gáy, thực ra cũng không đến nỗi thiếu vẻ gì đó duyên dáng xưa cũ. Tuy vậy, người phụ nữ còn quá trẻ, Nadia ước đoán là chị ta cũng chỉ sàn sàn tuổi mình. Đôi mắt đen với cái nhìn huyễn hoặc lạ kỳ nhưng thiếu sự nóng ấm. Cuối cùng là giọng nói, trầm buồn, dường như mỗi âm tiết đều được cân nhắc thận trọng trước khi thoát ra khỏi đôi môi mỏng đầy vẻ cay nghiệt. Một giọng nói chắc là không phải luôn luôn vui vẻ:

- Xin thứ lỗi, thưa bà tôi đã đến quá muộn và rất biết ơn bà đã vui lòng tiếp.

- Tôi chỉ làm tròn phận sự của mình thôi, thưa bà Nadia lịch sự đáp – Nhất là có trường hợp khẩn cấp. Tôi xin nghe đây.

- Thưa, thế này… Đã mấy tháng nay, tôi bị ám ảnh bởi một ý nghĩ lạ kỳ. Không hiểu sao tôi nhận thấy một ảo giác vô cùng khó chịu: trong tôi như đồng thời có hai con người một lúc. Một phía là con người được nuông chiều, có cuộc sống tràn đầy phúc phúc (?), và phía bên kia là một người đàn bà luôn luôn bất mãn với mọi thứ trên đời. Tôi không sao phân tích, lý giải được và không hiểu lý do nào đã đưa tôi đến chỗ phân thân đó. Vì tôi biết là người ta không bao giờ hiểu rõ được chính mình nên đã quyết định phải đi hỏi một nhà chuyên môn hoặc là nam hoặc là nữ. Nhiều tuần qua, tôi lưỡng lự giữa một thầy thuốc chuyên khoa thần kinh và một người có năng khiếu thấu thị. Cuối cùng tôi đã chọn giải pháp thứ hai, và sau khi tìm hiểu, tôi đã đến đây vì danh tiếng của bà thật lớn. Vậy bà có thể nói về tôi ra sao?

- Bà muốn xem bằng cách nào? Bã cà phê, quả cầu pha lê, những lá bài đặc biệt hay là cỗ bài thường?

- Tôi nghĩ là cỗ bài thường có thể phát lộ ra những điều dễ hiểu đối với tôi. Xin thú thực tôi chỉ là một người đàn bà trần tục, lần đầu tiên đến hỏi một nhà ngoại cảm, bà có tin như vậy không?

- Tại sao lại không? Bây giờ, xin bà cho một vài phút thật im lặng.

Sau khi trang bài với một sự khéo léo và cử chỉ thật trang nhã mà chỉ những người chuyên nghiệp lâu năm trong nghề mới có, Nadia nói bằng một giọng thật dịu dàng và bình tĩnh:

- Bà làm ơn đảo bài giúp. Cám ơn.

Sau khi rải úp hết cỗ bài trên mặt bàn, nàng bắt đầu lật ngửa từng con một, chậm rãi, vừa làm vừa ngắm kỹ. Người khách nữ, lặng thinh, nhìn nàng làm, đôi mắt lạnh lùng chẳng tỏ một vẻ gì tò mò hay nghi hoặc. "Một vài phút im lặng" đòi hỏi có vẻ như kéo dài trong không khí tĩnh mịch của căn phòng. Cắm cúi trên cỗ bài, nhà nữ ngoại cảm có một vẻ gì như ngơ ngác… Cuối cùng nàng ngẩng đầu lên nhìn, thẳng vào mắt vị khách.

- Đúng là cuộc đời của bà thật không đơn giản chút nào. Chính vì thế mà bà có một cuộc sống kép.

- Bà nhìn thấy cái đó như thế nào?

- Không quan trọng. Nhưng đáng tiếc, lại đúng như vậy. Cuộc sống kép đó, sở dĩ tồn tại là do ý muốn của bà, nếu không muốn nói là bà thích như thế. Nhưng rồi bà cảm thấy nặng nề và cuộc sống kép được nẩy sinh đó làm cho bà ngày càng không chịu nổi.

Những nét nổi trội trong cá tính của bà, chắc chắn là có thể đổi thay do ảnh hưởng ngoại lai, thoạt đầu tiếp xúc thì chẳng dễ ưa chút nào. Xin đừng giận vì tôi đã nói thẳng, nhưng tôi bắt đầu nhận thấy bà là một người không sợ những điều nói lên sự thật. Rõ ràng là vì tiếng tăm của tôi: nói lên tất cả không úp mở điều gì mà bà đã tìm đến tôi.

- Đúng như vậy. Xin bà cứ nói tiếp đi.

Vậy thì nét chủ yếu của tính cách đó là tính vị kỷ điên khùng xuất phát từ lòng tham không có giới hạn. Xin bà nhớ cho là tham vọng rất có thể là một đức tính lớn lao ở một người phụ nữ thông minh biết coi tất cả mọi phương tiện đều tốt miễn là nó mang đến cho mình sự thành đạt.

- Điều bà nói đó không có gì làm cho tôi mếch lòng cũng chẳng làm cho tôi ngạc nhiên. Đúng, tôi rất muốn thành đạt! Phải chăng đó là tội lỗi? Có người đàn bà nào là không mơ tưởng đạt tới một cái gì đó, dù là trên bình diện tình cảm hoặc trên bình diện vật chất? Trên bình diện thứ hai này, hình như chính bà, Phu nhân Nadia nổi tiếng mà tất cả mọi người đều trầm trồ, cũng không phải dở về mặt tháo vát? Vậy thì vì sao lại phải lớn tiếng chê trách?

- Tôi chẳng chê trách gì ở bà, thưa bà. Tôi chỉ nhận xét vậy thôi. Khách của tôi muốn làm gì tùy ý: cái đó không can dự gì đến tôi cả. Vai trò của tôi lúc nào cũng giới hạn ở chỗ cố gắng tìm hiểu những gì xảy ra hoặc sẽ xảy ra trong cuộc sống của những người đến tìm tôi và mục đích duy nhất là để giúp đỡ họ. Làm sao mà tôi làm được việc đó nếu tôi không chú ý đến những khuynh hướng về tính cách của mỗi con người?

Sau một giây lưỡng lự bà khách nói:

- Tất nhiên là bà có lý, nhưng xin bà hãy hiểu tôi: quan tâm lớn nhất và thực sự là duy nhất của tôi là liệu tôi có đủ can đảm để bảo đảm và duy trì được hạnh phúc của mình bằng bất kỳ giá nào không. Bà có thể nói cho tôi biết chứ?

Nadia không trả lời và lại cúi xuống nhìn ngắm những quân bài vẫn nằm ngửa trên mặt

bàn. Phút chờ đợi căng thẳng như vô tận hơn lần trước. Cuối cùng, hầu như không còn bình tĩnh được nữa, bà khách hỏi:

- Nhưng… bà thấy gì trên những lá bài đó?

- Không có gì thêm! Nadia trả lời một cách nhanh gọn và ngẩng đầu lên.

- Sao, không còn gì nữa ư? Tất cả mà bà cho biết chỉ là: tính vị kỷ, lòng tham và trí thông minh. Thế còn, thí dụ như tính dâm đãng chẳng hạn? Tôi có dâm đãng không?

- Tôi nghĩ là không.

- Thật ư? Những người xung quanh tôi không cho là như thế đâu! Thế tôi có phải là một phụ nữ đa tình không? Theo bà thì tôi rất có thể là một người bất lực hoặc lãnh cảm trong tình yêu chăng?

- Tôi xin nhắc lại, thưa bà, tôi chẳng còn thấy vấn đề gì liên quan tới bà nữa.

- Bà nhạo báng tôi đấy ư?

- Tôi chưa từng nhạo báng ai bao giờ. Chẳng lẽ lại bắt đầu là bà? Xin bà hiểu cho là đôi khi - cũng khá hiếm, xin thú thật, nhưng mà có - đôi khi tự nhiên trí óc tôi bất ngờ rối mù lên, như trường hợp chiều nay vậy. Tại sao lại như vậy? Tôi cũng không biết nữa nhưng tôi có thể đoán chắc với bà: tất cả những đồng nghiệp của tôi, cả nam và nữ đều có những trường hợp như thế. Đúng là hôm nay tôi xem cho rất nhiều người, như vậy cũng có thể là vì quá mệt. Đáng lẽ tôi không nên tiếp bà chiều nay, nhưng vì bà cố nài nên tôi không thể từ chối. Dù là tôi đặt lại vấn đề, làm lại quẻ bài một lần nữa thì kết quả cũng vẫn thế thôi. Vậy thì tốt hơn hết là chẳng nên gắng gượng: một lần khác xin mời bà tới… sáng hoặc đầu buổi chiều ngày mai nếu bà thấy thuận tiện? Tôi sẽ tiếp bà chu đáo. Dĩ nhiên là buổi hôm nay bà không phải trả tiền công vì một buổi xem không thành.

- Mỗi lần xem bà lấy bao nhiêu?

- Tùy độ dài thời gian. Giá cả của chúng tôi đã qui định từ lâu: một trăm quan cho nửa tiếng, cả tiếng thì mất hai trăm quan. Tôi nghĩ là hôm nay, chúng ta chẳng còn gì để trao đổi nữa.

Nàng đã thu lại cỗ bài và xếp vào ngăn bàn.

- Thú thực là tôi hơi thất vọng sau khi được nghe những gì mọi người nói về Phu nhân Nadia tiếng tăm.

- Tôi rất hiểu bà. Thôi để lần sau, nếu bà không muốn tới một nơi khác. Chúng ta cứ cho là sự việc vừa qua thật ra thì rất bình thường thôi.

Nàng đứng dậy. Bà khách buộc phải làm theo.

- Xin chào bà - Nadia nói - Xin thứ lỗi cho tôi vì đã không làm cho bà được hài lòng - Tôi rất ân hận.

- Cũng chẳng hơn gì tôi. Không biết tôi có trở lại thăm bà được nữa không. Tạm biệt bà.

Khi cánh cửa phía đầu cầu thang được khép lại, tạo nên một sự cách biệt giữa bà khách và

nàng, Nadia cảm thấy nhẹ hẳn người như được gạt bỏ đi một sự hiện diện đã làm cho nàng không chịu nổi ngay từ phút đầu tiên khi bà khách bước vào phòng. Điều mà nàng không thể nói ra được mới chính là lý do thực sự để nàng chấm dứt mau lẹ cuộc xem: sự thay đổi đột ngột mạnh mẽ và không thể nào ngăn được trong tình cảm đối với người khách lạ. Nàng phải nói thác ra là vì bất ngờ đầu óc nàng như bị mây mù che phủ không nhìn thấy gì toát ra từ những quân bài, nhưng thực ra nàng đã nhìn thấy những hiện tượng thật khủng khiếp. Không còn nghi ngờ gì nữa là người đàn bà này đã giấu sau bộ mặt xinh đẹp lạnh lùng một tâm hồn đáng sợ.

- Chị ta đi rồi à? - Bà Vêra hỏi.

- Vâng.

- Chị ta có việc gì khẩn cấp cần đến cháu thế?

- Thực ra thì cháu cũng chẳng biết nữa. Vì thế nên cháu cũng chẳng xem được gì cho chị ta, và cũng chẳng lấy tiền công của chị ấy nữa.

- Cháu mắc sai lầm rồi đấy. Nguyên tắc hàng đầu của nghề nghiệp là bắt khách phải trả tiền khi họ quấy rầy mình. Những giờ phút của cháu thật đáng quí, cháu yêu ạ. Nó là vàng là bạc đấy!

- Cháu thà không hành nghề nữa còn hơn là lấy tiền của một người đàn bà như vậy!

- Cháu làm sao thế? Bà thấy cháu thật kỳ lạ. Sao khuôn mặt cháu lại đăm chiêu thế kia? Chị ta nói gì làm cháu phật lòng chăng?

- Cháu xin nhắc lại là không biết vì sao mà chị ta lại tới đây. Có lẽ vì thế mà cháu thấy băn khoăn lo ngại. Cháu có cảm giác là chị ta tới đây để xem cháu làm việc như thế nào hơn là để nghe những gì cháu phát hiện. Điều cháu vừa nói có thể bà cho là ngớ ngẩn, nhưng nếu giả dụ chị ta làm mật thám thì cái đó cũng không làm cháu ngạc nhiên!

- Tại sao lại nói tới mật thám với cảnh sát? Cháu đã làm điều gì phạm pháp nào?

Hơn nữa một người sang trọng như chị ta thì sao lại có thể là cảnh sát với mật thám được! Có khả năng đó là một người cạnh tranh trong nghề nghiệp, một nữ thuật-sỹ không quen biết muốn xem cháu hành nghề ra sao vì đang ghen tức với thành công của cháu?

- Có thể như thế bà ạ. Dù sao chăng nữa điều này cháu đã thấy trong cỗ bài và hiểu được khi nhìn chị ta - đó là một người đàn bà ghê gớm và độc địa. Cháu không nhớ rõ, từ ngày hành nghề, cháu đã có lần nào khó chịu trong khi xem như vậy không. Cháu đã quá mệt và chị ta đã làm cháu rã rời. Thôi, không nói gì đến chị ta nữa, bà nhất trí không?

- Cháu có lý. Hay là chúng ta đến rạp chiếu bóng xem cuốn phim mà mọi người đang ca ngợi? Điều đó có thể làm cháu khuây khoả.

- Cháu lại muốn đi ngủ bà ạ. Nhưng phải ăn đã chứ!

- Cháu không thấy đói.

- Thế ra chị ta đã làm cho cháu không muốn ăn nữa?

- Cháu cũng chẳng biết nữa… Ngày mai, bà nhé.

Một tuần trôi qua, công việc đã trở lại bình thường. Phu nhân Nadia hầu như quên hẳn người khách lạ mà sự hiện diện của chị ta đã làm nàng thật khó chịu. Vêra, một người bà tốt, sáng suốt và chu đáo thấy là chẳng nên nhắc lại chuyện người đàn bà đó trước mặt cô cháu gái. Yên tĩnh trở lại… thế rồi bất ngờ cũng vào giờ của tuần lễ trước trong khi Nadia đang tiếp người khách cuối cùng - một đại tá về hưu là khách quen nhiều năm - thì bà Vêra bước vào báo:

- Chị ta đã trở lại! Bà phải làm sao đây: bảo là hôm nay đã hết giờ xem hay là bảo chị ta ngồi đợi?

Rất bình thản Nadia đáp:

- Cháu đã linh cảm là chị ta sẽ trở lại: đó là một người đàn bà không chịu bó tay thua cuộc! Tốt hơn là cứ tiếp dù chỉ là để biết chính xác xem chị ta muốn gì hoặc chờ đợi gì ở cháu.

- Có lẽ hay hơn cả là từ chối không nhận xem cho chị ta nữa chăng? Cháu hoàn toàn có quyền tự do lựa chọn khách cho mình kia mà.

- Bà chẳng nên nói vậy; chính là khách lựa chọn cháu nên cháu bắt buộc phải tiếp nhận, bất kể họ là ai và như thế nào. Bà hãy mời chị ta vào đi.

- Nhưng mà, cháu nhớ không… Lần trước, sau khi chị ta đi rồi cháu đã ở trong trạng thái tồi tệ đến nỗi bỏ cả bữa ăn tối! Tiếp người đó làm gì, nếu cháu cảm thấy chị ta làm ảnh hưởng xấu tới sức khỏe của mình?

- Không những chị ta gây ảnh hưởng xấu tới tinh thần và sức khỏe của cháu mà cho cả mọi người. Nhưng bà hãy yên tâm: hôm nay cháu thấy người sảng khoái và không quá mệt mỏi như hôm trước. Cháu sẵn sàng tiếp chị ta.

Bà khách trẻ bước vào văn phòng. Cũng vẫn như lần trước: xinh đẹp, lịch sự và trang nhã có thể còn hơn cả lần trước nữa nhưng thái độ thì lạnh băng, vẫn bằng cái giọng trầm buồn, chị ta nói:

- Bà có ngạc nhiên không khi tôi trở lại mặc dù bà đã cho tôi một cảm giác chán ngán về cái gọi là năng khiếu thấu thị đặc biệt của bà?

- Không có gì làm tôi ngạc nhiên cả, thưa bà… Bây giờ bà muốn biết về vấn đề gì?

- Vẫn là vấn đề cũ thôi: liệu tôi có đủ năng lực để đảm bảo hạnh phúc của mình trọn vẹn không?

- Và bằng bất cứ giá nào? Cái này tôi hiểu. Tôi biết là không phải bà không còn vấn đề gì tiếp nữa. Nhưng xin bà hãy cho biết: bà đặt vấn đề này dai dẳng và cũng quyết tâm chờ một lời giải đáp, phải chăng là vì từ trước tới nay, bà chưa bao giờ cảm thấy có hạnh phúc?

- Đúng là không giấu được bà điều gì. Thực ra thì tôi cũng đã có một hình thái hạnh phúc nào đó và tôi cảm thấy rất rõ là dưới con mắt của những người xung quanh cũng như với tất cả những người quen biết thì tôi là một người đàn bà có một cuộc sống đầy đủ. Song ở giữa cái bề ngoài giả dối và sự thực còn có một khoảng cách đáng kể… Xin bà hãy nói cho tôi rõ là cái hình thái hạnh phúc tương đối đó có cho phép tôi thành tựu hoàn toàn mà tôi hằng mong ước và tôi có quyền được hưởng không?

- Chúng ta lại sử dụng cỗ bài chứ?

- Vâng, tôi tin ở những quân bài.

Với hai bàn tay thành thạo như máy, cỗ bài được trang kỹ, được khách trộn, đảo… rồi bà chủ trịnh trọng rải úp từng quân lên mặt bàn. Khi bắt đầu lật lên những quân bài đầu tiên, nhà nữ ngoại cảm không kìm được, phải thét lên:

- Đúng y như lần đầu!

- Bà có trí nhớ tốt thật đấy!

- Cả bà cũng vậy, thưa bà, vì bà cũng nhớ những quân bài được lật lên hôm nọ.

Lại yên lặng cho đến lúc tất cả các quân bài đều được lật lên. Lại một lần nữa, Nadia như bị cuốn hút, nhìn ngắm thật kỹ nhưng thực ra, nàng đã nhìn thấy rõ trong thứ tự sắp xếp các quân bài với tất cả những gì cần biết: so với lần trước cũng chẳng có gì thêm đáng kể về bản chất đích thực của người khách lạ. Và cũng chính vì "nhìn thấy" những cái đó mà nàng lại cảm thấy sự khó ở dâng lên trong người giống như lần trước. Nhưng lần này nàng kiên quyết đấu tranh với mình để tỏ rõ cho kẻ lại đến thách thức là nàng khỏe, rất khỏe để người ta không thể coi thường một phu nhân Nadia… và nàng nói:

- Tôi sẽ không nói lại về những nét nổi bật trong tính cách mà hôm nọ tôi đã phát hiện với bà - mà cũng không biết đó có phải là một phát hiện không vì chính bà cũng biết rõ chẳng kém gì tôi? - Tôi vẫn thấy y nguyên trong quẻ xem hôm nay… Tôi còn thấy, và điều này chắc làm cho bà thích thú hơn nhiều, những lộn xộn phức tạp về mặt tình cảm hiện lên thật rõ ràng. Trong quẻ của bà có hai người đàn ông: một người là chồng và người là nhân tình. Người chồng thì đang bị đe dọa, cái chết đang lượn lờ xung quanh

- Bà không muốn nói là tôi có thể chịu trách nhiệm về cái chết đó sao?

- Không đâu! Nhưng hầu như chắc chắn là nếu sự việc đó xảy ra thì bà cũng không phiền muộn gì lắm.

- Tôi thấy bà thật nghiêm khắc đối với tôi! Thì cứ nói ngay là bà khinh bỉ tôi đi!

- Người ta chỉ coi thường những người thiếu ý chí, những kẻ này chẳng đáng được quan tâm. Đó không phải là trường hợp của bà: bà là một nhân vật cực ký thích thú của một kiểu người mà theo tôi thì khá là nguy hiểm.

- Thế là cuối cùng bà đã thẳng thắn đối với tôi! Xin cứ nói tiếp. Bà đã bắt đầu làm tôi ham thích. Và cứ cho tôi là một người đàn bà đáng sợ thì bà có nhìn thấy một kết thúc khả quan có lợi cho tôi về vấn đề hôn nhân không?

- Tại sao lúc nào bà cũng vơ tất cả vào mình như vậy?

- Cũng như số đông những người đến nhờ bà xem về tương lai hậu vận, trước tiên tôi quan tâm đến bản thân đã, sau đó mới đến người khác… Đó cũng là bình thường thôi phải không?

- Hãy nói là rất đời thường. "Từ tâm đúng nhất là bắt đầu từ…"

- Chẳng cần phải viện ngữ làm gì, nhà ngoại cảm! Chúng ta hãy trở lại công việc: cuối cùng, thì tôi sẽ thắng hay bại?

- Đúng ra thì bà phải thắng nếu ở cuối quẻ bài nghĩa là ở giai đoạn chót không có con Đầm Cơ, nó chưa hẳn đã lọt vào trong đời sống của bà nhưng đã xuất hiện thật bất ngờ đến nỗi tôi không sao lý giải được. Một người đàn bà có nhiều dấu hiệu là một con người nguy hiểm.

- Hơn cả tôi ư? Điều này làm tôi ngạc nhiên và có đôi phần thích thú.

- Mỗi người đều tìm thấy niềm vui thích ở nơi nào có thể…

- Tóm lại là một tình địch phải không?

- Không hẳn như bà hiểu: không phải là một người có nhiều tham vọng tầm cỡ như bà, nhưng đúng hơn là một phụ nữ đa tình. Có bao giờ bà nghĩ là một phụ nữ đa tình và chân thành đôi khi tỏ ra đáng sợ hơn là một người đàn bà chỉ nghĩ đến việc sử dụng những phương tiện xấu xa nhất để đạt tới mục đích không?

- Bà Nadia thân mến, tôi thấy mình có sai lầm lớn khi đã đánh giá thấp khả năng của bà. Tôi càng hiểu rõ những lời khen ngợi của khách hàng đối với bà quả là xứng đáng. Tôi chưa biết là những lời bà đoán về tôi đúng đến mức nào, nhưng đã có giá trị thật là độc đáo. Vậy người nào trong hai người đàn ông hiện diện trong cuộc sống của tôi mà con Đầm Cơ tìm mọi cách để chiếm đoạt: người chồng hay nhân tình?

- Vì người đàn bà đó xuất hiện, nên có thể người này hoặc người kia bị chinh phục… Đó là chưa nói có thể cả hai.

- Bà này nguy hiểm đến thế kia ư? Liệu tôi có biết mụ ta không?

- Chưa đâu.

- Công việc của tôi sẽ khó khăn hơn vì trước hết tôi phải chiến đấu với mụ này đã, đúng không?

- Nếu bà có thể tìm ra được tung tích của người đàn bà đó trước khi quá trễ. Nhưng chưa chắc chắn đã làm được việc đó. Bà có muốn biết thêm gì nữa không?

- Hôm nay thế là đủ. Tôi sẽ trở lại. Phải thanh toán cho bà bao nhiêu đây?

- Tôi đã nói với bà rồi: một trăm phrăng cho nửa giờ.

- Đây xin gửi bà gấp đôi. Nếu bà nói cho biết nhiều điều quan trọng nữa thì tôi sẽ chi thêm gấp bội.

- Ồ, xin bà hiểu cho là việc quan trọng duy nhất là làm sao cho khách được hài lòng.

- Chắc tình huống này làm bà thích thú… Bà làm tôi thấy háo hức đó, bà Nadia ạ. - Xin hẹn gặp lại.

- Tôi sẵn sàng phục vụ bà.

Sau khi người khách lạ, có nhiều dấu hiệu để trở thành một vị khách thường xuyên đi khỏi thì bà Vêra bước vào:

- Thế nào, lần này công việc diễn tiến ra sao?

- Đỡ tồi tệ hơn lần trước. Nhưng cháu vẫn thấy không thể ưa được người đàn bà này và

cháu không sao lý giải nổi tại sao chị ta lại làm cháu sợ…

- Hình như cháu cũng không quá mệt mỏi như hôm nọ?

- Cháu đã tự kiềm chế được hệ thần kinh của mình nhưng khi chị ta đứng dậy ra về, cháu thấy sao mà nhẹ nhõm.

- Phải chăng chị ta có chút gì đồng bóng?

- Rõ ràng là có một cái gì đó toát ra từ chị ta. Cháu sợ đó chẳng phải là cái gì lành mạnh! Không lúc nào, khi có chị ta trước mặt, mà cháu thấy một lóe sáng của lòng nhân hậu.

- Cháu có tin là chị ta còn trở lại không?

- Chắc chắn chị ta còn đến nhưng cháu xin hứa với bà đó sẽ là lần cuối!

- Ý cháu muốn nói sao?

- Cháu sẽ đòn chị ta về mặt tinh thần. Sau đó thì yên trí: chúng ta sẽ không bao giờ trông thấy chị ta nữa.

- Cháu mà cũng ác tâm như thế ư?

- Với loài sói bà ạ… Nhưng xin bà yên tâm: Với cháu, đó chỉ là nhất thời chú không tồn tại lâu dài như ở chị ta.

- Cháu có nhận thấy sau khi chị ta ra về có cái gì phảng phất ở đây không?

- Cái gì vậy nhỉ?

- Mùi thơm hắc ở người chị ta toả ra thấm vào tất cả căn phòng làm nghẹt thở.

- Bà nói đúng: y như là mùi chết chóc. Phải mau mau thông khí! Mở hết cửa sổ ra bà ạ!

Bà khách trẻ chẳng đợi đến một tuần mà hai ngày sau đã trở lại, vẫn bí hiểm và thanh lịch. "Ít ra đó cũng là một phụ nữ - bà Vêra nghĩ thầm! đặt cho mình cái đích tối cao là quyến rũ. Và chị ta có thể đạt được, bằng cách của mình! Một người đàn bà đẹp và độc ác thường làm mê say bọn đàn ông: Họ bị khêu gợi, bị kích động! Cuộc chinh phục càng khó khăn, họ càng lăn xả vào để tranh đoạt cho bằng được mới thôi. Nhưng với người đàn bà này, tất cả bọn họ đã lầm. Cả người chồng không thành công trong cuộc tình gắn bó, cả nhân tình lăm le muốn chiếm cho riêng mình và còn bao nhiêu người khác nữa. Chị ta mạnh hơn họ. Người độc nhất thắng được chị ta - quẻ bài đã chỉ rõ - đó là một phụ nữ đa tình đích thực với vẻ ngoài vui tươi và bình thản biết nắm đúng thời cơ, biến thành một con hổ và bẻ gẫy xương sườn con báo đen kia." Bằng giọng lúc nào cũng dịu dàng, nàng hỏi khách:

- Nào, hôm nay bà muốn biết điều gì?

Câu trả lời có ngay tức khắc và là một câu hỏi:

- Liệu tôi có trở thành quả phụ vào một ngày gần đây?

Lần thứ ba cỗ bài được trang kỹ, được trộn đảo, được rải ra trên mặt bàn và được lật lên trong yên lặng. Lại cúi xuống cỗ bài, Nadia cảm thấy cái nhìn khắc nghiệt của khách đè nặng lên mình, nhưng nàng chẳng quan tâm. Điều chủ yếu là những gì nàng đã nhìn thấy qua những

quân bài. Một quẻ xem, ngay tức khắc làm nàng kinh hãi: Cũng là một loại ảo ảnh mà nàng cảm ghét và có thể giải đáp ngay mà không cần có câu hỏi vừa đặt. Hai chữ Quả Phụ hiện lên viết bằng máu trên mặt cát, trong khi khuôn mặt người khách trẻ đang cúi nhìn, rạng rỡ một nụ cười thỏa mãn y như một người đang thỏa mãn với chiến công của mình. Nhưng rất mau lẹ, nụ cười đó biến thành một cái nhếch mép nhăn nhúm và thân hình người đàn bà vụt to phình lên khủng khiếp để biến thành một con quỉ. Tất cả những cái đó hiện ra chỉ trong khoảnh khắc, ảo ảnh vụt tan biến. Mặc dù sợ hãi, nhưng Nadia cũng gắng sức để giữ cho được vẻ ngoài thật bình thản. Từ từ ngẩng đầu lên, nàng nhìn chăm chú vào người khách trẻ, nhỏ nhẹ nói:

- Đáng lẽ tôi có thể làm cho bà thỏa mãn bằng một câu trả lời phù hợp với mong muốn của bà nhưng tiếc thay, tôi chẳng nhìn thấy gì hết. Đôi khi những quân bài cũng tỏ ra câm lặng.

- Như vậy có nghĩa là tôi sẽ không bao giờ trở thành quả phụ?

- Nếu chuyện xảy ra ngược lại thì mới làm cho tôi ngạc nhiên.

- Một ngày nào đó tôi sẽ lại tới để cho bà biết rằng bà đã nhầm và chẳng hiểu về nghề của mình! cảm tưởng tốt ban đầu của tôi đối với bà không còn nữa, danh tiếng của bà được đánh giá quá cao, chủ yếu là dựa vào những quảng cáo rùm beng trên báo chí mà bà còn táo tợn trưng cả chân dung có vẻ uốn éo của mình lên để hòng câu khách! Làm như khuôn mặt của bà có thể làm cho mọi người chú ý! Người ta đến hỏi bà về quá khứ vị lai đâu phải để chiêm ngưỡng vẻ ngoài của bà mà duy nhất để nghe bà ăn nói ra sao. Nhưng tiếc thay bà chỉ làm cái việc dối trá đó cũng như các đồng nghiệp của bà! Tất cả những điều bà tưởng khám phá được về tôi thì tôi biết tỏng từ lâu rồi vì chính đó là bản chất của cuộc đời tôi.

- Ít ra thì bà cũng chiêm nghiệm thấy hai điều: tôi chỉ nói lên sự thật và, khi không thấy gì cả thì tôi im lặng… Còn "nhân vật kia" - người đàn bà đó nhất định sẽ xen vào phá hoại dự định của bà, bà thật không ngờ có phải không? Thế mà có đấy! Chính người đó sẽ quấy rầy bà… Duy nhất chỉ vì người đó mà bà không được toại lòng mãn ý. Cho đến lúc này, tôi khẳng định là bà sẽ không từ một kế hoạch nào để ngăn chặn bàn tay tội ác của bà ta. Nhưng với bà ta thì đó lại là chuyện khác! Bà ta cũng mạnh không kém gì bà đâu nhưng tôi nhắc lại lần cuối cùng là hoàn toàn không giống như kiểu cách của bà: cái sức mạnh sở dĩ bà ta có được là nhờ vào một tình yêu đích thực trong tim mà ở bà thì không bao giờ có. Tất nhiên, khi gặp bà, một người đàn ông có thể bị mê mẩn vì ham muốn nhưng rồi mau chóng được điều hòa vì cái tội duy nhất của bà. Sẽ có hai tình cảm đồng thời xuất hiện: ngờ vực và e ngại… những tình cảm đó không bao giờ chung sống được với tình yêu.

- Tôi phải trả bà bao nhiêu đây?

- Lần này thì không phải trả gì cả. Tôi không muốn nhận tiền của ai một khi họ không được thỏa mãn trong quẻ bói. Xin chào bà.

Vị khách bước ra cửa không nói một lời

Bà Vêra lại xuất hiện với vẻ băn khoăn:

- Cái gì đã xảy ra vậy? Cháu có nghe tiếng sập cửa của bà ta ở phòng ngoài không?

- Đó là cách lẩn tránh của những kẻ yếu, họ cứ tưởng gây ra tiếng động mạnh là sẽ cho họ sức mạnh.

- Tại sao vậy? Hôm nọ cháu đã nói với bà là người phụ nữ này có thể rất nguy hiểm ư?

Cháu cảm thấy trong người thế nào?

- Khá hơn nhiều bà ạ. Bà cho người khách tiếp theo vào đi.

- Bà nói trước cho cháu hay: bà ta xấu xí.

- Ở vẻ bên ngoài ư? Còn tâm hồn, bà thấy sao? Chắc là rất đẹp?

- Cháu là một cô gái lạ kỳ, Nadia bé bỏng ạ.

- Và bà là một người bà đáng kính nhất! về người đàn bà vừa ra khỏi đây một cách ầm ĩ ấy, cháu có thể nói trước với bà thế này: mặc dù tất cả những lời chị ta nói với cháu, nhưng cháu thực sự ngạc nhiên nếu chị ta trở lại! Đó là tất cả những gì cháu mong muốn.

II
Quá khứ

Một tuần khác lại trôi qua. Bà khách trẻ đó không trở lại nhưng không vì thế mà công việc của Nadia gặp trở ngại. Có điều là nàng cảm thấy mệt mỏi, không còn thấy hứng thú trong công việc hàng ngày; cố gắng giải thoát những nỗi băn khoăn lo ngại cho người khác dù khẩn thiết hay không thường là thuộc về lĩnh vực tâm tình. Còn những lo nghĩ của chính nàng thì chẳng có ai ngó ngàng tới bao giờ trừ người bà mà nàng cùng chung sống. Đôi khi bà thân mật nói với nàng:

- Nhưng mà, cháu yêu của bà, cháu không thể sống mãi như thế này được! Cháu hãy còn trẻ, lại ngày càng xinh đẹp, duyên dáng, là niềm mơ ước của bao chàng trai. Ngoài ra cháu lại còn thông minh sắc sảo, tóm lại là cháu có tất cả! Vậy thì có điều gì không ổn? Tự giam mình cùng với một bà già trong căn nhà như thế này, đó không phải là cuộc sống của một người ở lứa tuổi cháu, nhất là suốt ngày này qua ngày khác ngồi trong phòng đoán vận mệnh để lắng nghe những điều bất hạnh hoặc những niềm ước mơ của bao người xa lạ đối với cháu. Thật là vô nghĩa! Và họ thì cũng chẳng bao giờ thèm đếm xỉa đến những gì đã xảy ra trong cuộc đời của cháu! Bà cũng biết rất rõ là nếu cháu tìm được một người chồng hợp với cháu hoặc dù chỉ là một chàng trai mà cháu ưa thích thì bà sẽ mất cháu, chắc chắn là bà cháu ta sẽ chẳng được cùng sống bên nhau như bao năm nay, nhưng điều đó không quan trọng. Chỉ có hạnh phúc của người phụ nữ trẻ như cháu là đáng kể chứ không phải cái già nua tuổi tác của bà! Với cái tuổi ngoài bảy chục, người ta đã quá quen với cảnh cô đơn. Đó là số phận của tất cả những người như bà đã từng dày dạn trong cuộc sống nhất là trong tình trường khi chúng ta còn ở cái tuổi của các cháu nội cháu ngoại bây giờ. Chúng ta không đòi hỏi và thật không xứng đáng với sự hi sinh của chúng vì chúng ta. Cháu cũng biết đấy: bà chẳng phải là một bà già yếu đuối, què lê liệt bại gì mà còn mạnh chân khỏe tay, mắt tinh tai sáng, bà có thể một mình xoay xở rất tốt! Thỉnh thoảng cháu tới thăm bà cùng người bạn đời của cháu, đối với bà như thế là hạnh phúc rồi. Bà sẽ thật sự sung sướng khi được nói với cháu: "Thế là con bé cũng hạnh phúc như mình này xưa ở bên Nga với ông nó khi mình, còn trẻ và xinh đẹp".

- Bà ơi, xin bà đừng tìm cách làm cho cháu xiêu lòng; cháu chỉ cảm thấy thực sự hạnh phúc khi được sống gần bà. Cháu không muốn và sẽ không bao giờ muốn sống với một người đàn ông nào khác.

- Cháu Nadia thân yêu của bà, cháu nói dối! Thật không xứng đáng với một cô gái trung thực như cháu! Nếu khách của cháu mà biết là cháu đã có thể không nói lên sự thật thì cháu sẽ mất tất cả! Bà biết là năm mười tám tuổi cháu đã yêu nhưng sự việc đã không được sắp xếp như ý muốn của cháu, vì vậy cháu đinh ninh trong đầu là không bao giờ cháu lại có thể yêu được nữa. Để quên đi, cháu đã lẩn trốn vào nghề bói toán, tưởng rằng vai trò của cháu từ nay là giúp đồng loại đi tìm thấy cái hạnh phúc mà hình như đối với cháu đã xa vời rồi. Có đúng thế không? Có hay không chắc là cháu cùng không dám trả lời. Cháu cũng sẽ nhận thấy là chưa bao giờ bà nói với cháu về chuyện này cả nhưng bây giờ bà thấy đã đến lúc phải làm việc đó. Nếu

cháu biết là bà đã tự trách mình, tự giận mình như thế nào vì phải chờ đợi quá lâu! Bà cảm thấy trong thâm tâm là có tội đối với cháu.

- Cháu xin bà đừng nói nữa! Lúc này chỉ riêng có công việc mới làm cho cháu say mê ham thích mà thôi.

- Công việc của cháu! Rất tốt đẹp đấy! Nhưng ngay cả chuyện nếu nó có mang cho ta cái ảo giác là làm cho cuộc sống phong phú dồi dào thì cũng không thể che lấp hết được mọi khoảng trống! Nếu bà không có trong tim những kỷ niệm của một thời son trẻ huy hoàng, thì hàng bao năm nay làm sao bà có thể đứng vững được, như cháu thấy đó! Khi bà không còn ở trên đời này nữa thì ít nhất bà đã từng có cái may mắn đó. Nhưng còn cháu? Sẽ ra sao nếu một ngày kia bà vĩnh biệt cháu? Trơ trọi một mình không có những kỷ niệm loại đó. Ôi thật khủng khiếp!

- Cháu không cô độc vì cháu vẫn tiếp tục tiếp khách suốt cả ngày.

- Thế cháu định hành nghề đoán vận số này đến hết đời sao?

- Phải chăng đây là thiên chức của cháu? Chính bà chẳng đã khuyến khích cháu đó ư?

- Đúng thật là cũng đáng tiếc khi có một năng khiếu thiên bẩm như vậy mà lại không đem phục vụ mọi người. Nhưng cháu ạ, tất cả đều có chung cục của nó. Bà biết: nhờ có năng khiếu đó mà cháu đã kiếm được rất nhiều tiến, tất nhiên là vì nghe theo lời khuyên của bà. Cháu chẳng còn phải lo nghĩ gì về mặt tiền nong, cả bà cũng thế nhờ có cháu, nhưng cũng không phải thế là cháu đã hạnh phúc. Cháu cũng đừng vội bảo: tiền tài đối với cháu không phải là vấn đề quan trọng vì cháu có một tâm hồn thật trong sáng và trung thực. Cháu cũng quan niệm như bà: tiền là cần thiết nhưng đó là phương tiện chứ không phải là mục đích! Vậy thì cháu hãy để cho con người của cháu sống và tận dụng hết cuộc sống khi cháu đang còn có thời gian trước mắt. Cháu phải ra ngoài, vui chơi; đi du lịch, thoát ra khỏi vòng xích mà cháu tự nguyện trói mình vào. Tại sao lại không đóng cửa phòng làm việc này trong một thời gian với lý do đi nghỉ hè?

- Cháu không có quyền đóng cửa, bà đã biết quá đi. Một phòng đoán vận số mà đóng cửa thì mất hết khách rất nhanh: đám quần chúng đông đảo cần một nhà ngoại cảm nam hoặc nữ quen thuộc để xem vận mệnh sẽ lập tức đi tìm đến nơi khác.

Họ không thể chờ đợi và, khi cháu trở về thì sẽ không còn ai nữa. Họ sẽ không tha thứ vì cháu đã bỏ mặc họ. Đóng cửa dù chỉ một ngày cũng sẽ là đóng cửa mãi mãi.

- Tại sao cháu lại không tìm người thay thế tạm thời?

- Có thể bà cho là cháu rất tự kiêu khi cháu nói thế này: cháu chỉ tin ở mỗi mình cháu trong nghề này thôi. Nếu cháu đi thì phòng đoán vận số của *Phu nhân Nadia* sẽ trở thành một nơi khai thác tính dễ tin và sự đần độn của mọi người. Điều đó, cháu chẳng muốn chút nào!

Và… nếu chính bà thay khi cháu đi vắng? Từ khi bà được chứng kiến công việc của cháu hàng ngày và qua những cuộc chuyện trò trao đổi tâm tình giữa hai bà cháu, bà cũng nắm được nhiều bí ẩn trong nghề. Bà tin chắc là có thể xoay xở được tốt và có đủ tri thức để có thể ít nhất là giữ khách lại cho cháu.

- Nếu cháu đi nghỉ ngơi ở đâu đó thì nhất thiết là phải có bà cùng đi. Cháu cũng cảm thấy

chính bà không chịu nổi khi cứ phải ở lì một chỗ.

- Đúng, cái đó đúng! Bà cũng rất muốn thay đổi không khí một chút. Thú thực là bà đã chán ngấy việc mở đóng cửa cho tất cả cái bọn người khát khao hạnh phúc đó. Đà cũng chán ngấy cả cái việc quan sát và bước đầu nhận xét về họ: ngày nọ qua ngày kia lâu dần bà có cảm tưởng là tất cả bọn họ đều giống nhau như đúc! Chúng ta hãy đi đi, Nadia!

- Chỉ có một chỗ duy nhất mà cháu muốn tới: đó là Cố-trang. Đã bao năm nay rồi, bà cháu ta chưa về thăm.

- Không biết bây giờ nó ra sao nhỉ, Cố- trang thân thương của chúng ta.

- Cháu chắc là nó vẫn nguyên vẹn. Họ hàng nhà Levasseur nhất định sẽ trông nom chu đáo và bảo quản nó với một niềm tin và hy vọng là một ngày nào đó sẽ trông thấy bà cháu ta trở lại… Hơn nữa, họ vẫn thư từ cho cháu đều đặn và thỉnh thoảng cháu lại gửi một khoản tiền về đủ để chi vào việc tu sửa, bảo quản. Tháng trước tất cả ngói bên mái cánh tả đã được thay. Bài thấy dù ở xa nhưng cháu đâu có kém phần quan tâm tới Cố-trang thân thương của chúng ta Bà thấy thế nào khi lại được hít thở bầu không khí miền Sologne[1]? Lại được nhìn thấy những ao hồ và những cánh rừng nhỏ đầy muông thú mà từ khá lâu rồi không bị ai săn bắt?

- Thôi đi, Nadia! Bà có cảm tưởng như đang ở đó rồi… Bao giờ chúng ta đi nào?

- Nhưng cháu nhắc lại: Phòng chiêm lý sẽ ra sao?

- Có thể cứ đóng của một vài tháng.

- Không.

- Bà có một ý: trong thời gian đi vắng tại sao không nói với ông thuật-sĩ bạn cháu đó tạm thời đảm nhiệm giúp.

- Ông Raphael hả bà?

- Đúng đấy! ông ta chả đúng là ông thầy của cháu là gì? Có phải chính ông ấy đã dạy cháu những bí mật của nghề nghiệp và giúp cho cháu hành nghề thông thạo? Cháu rất quí trọng ông ta, đúng không? Chỉ cần ghim ở trước của một dòng chữ nhã nhặn chỉ cho khách tìm tới ông khi thật cần thiết không thể chờ đợi được đồng thời thông báo ngày mở cửa lại của cháu.

- Cháu không thể ghi lý do vắng mặt của cháu là để nghỉ ngơi! Cháu nhắc lại: một nhà ngoại cảm không có quyền đi nghỉ hè… Cô ta phải luôn ở đó, tỉnh táo và mạnh mẽ. Nếu không người ta sẽ cho là cô ta đã mất hết khả năng thiên bẩm, đó là điều tồi tệ nhất!

- Vậy thì chỉ cần ghi "vì việc gia đình". Mà chẳng phải là rất hợp lý một khi cả hai bà cháu ta thấy thật cần thiết phải sống cùng nhau trong bầu không khí trong lành, xa sự vào ra ồn ào không dứt của khách hàng ư?

- Có thể bà có lý đấy bà ạ? Để cháu gọi điện thoại cho ông Raphael nhé!

- Cuối cùng thì cháu cũng nghe ra đấy! Khi cháu trở lại với công việc, cháu sẽ hoàn toàn khỏe khoắn. Dù là trong thời gian nghỉ ngơi, cháu có mất đi một vài người khách thì rồi cũng sẽ chiếm lại được mau chóng. Không có gì thú vị hơn là một cuộc trở về với thiên nhiên.

Bà già Vêra biết rất rõ việc mình làm và hiểu cháu gái mình hơn bất cứ ai trên cõi đời này.

Đã nhiều năm nay bà biết vào năm mười tám tuổi, Nadia đã phải hứng chịu một vết thương lòng cho đến nay chưa liền sẹo và có thể chẳng bao giờ thôi rỉ máu. Nadia không bao giờ nói đến vết thương đó, nàng muốn quên đi băng cách vùi đầu vào công việc hàng ngày. Các cuộc chuyện trò trao đổi với khách về số may, vận rủi nối tiếp nhau liên tục đối với nàng đã trở thành một phương thuốc linh nghiệm nó làm dịu nỗi đau. Dường như sự cuồng nhiệt say mê lao vào việc cố gắng làm dịu đi những nỗi buồn đau bất hạnh của người khác bằng những lời khuyên nhủ chí tình, đối với nàng là phương cách mạnh mẽ nhất chắc chắn nhất để quên đi nỗi đau thầm kín của chính mình.

Nhưng bà già Vêra biết còn có một phương thuốc khác để làm cho cô cháu yêu quý của bà khuây khỏa hơn là những giờ dài dằng dặc trôi trong phòng bói toán căng thẳng đầu óc không tránh khỏi sẽ dẫn đến suy nhược thần kinh. Nếu Nadia thấy mệt mỏi, như thời gian gần đây, thì chẳng qua đó chỉ là vì có quá nhiều khách bất mãn với số phận mà Nadia không đủ sức để giải thích, để khuyên răn mà thôi. Nhung thật không thể tưởng tượng nổi là chỉ ba lần tiếp người khách nữ trẻ xa lạ kia mà đã làm cho nàng suy sụp đến vậy. Phải chăng đó là tiếng hãm cuối cùng của bộ máy đang chuyển động bắt đầu rệu rã, nàng bắt đầu chán nghề. Nếu còn để máy tiếp tục vận hành dù chỉ là tý chút, thì cách duy nhất để hạn chế sự tàn phá là phải tổ chức một đợt nghỉ ngơi thoải mái có lợi cho sức khỏe và như Nadia đã chọn nơi về nghỉ để lấy lại sự yên tĩnh và thăng bằng trong tâm hồn bà Vêra cũng thấy đó là một việc tối cần thiết. Hai bà cháu phải đi ẩn náu và nếu cần, lẩn tránh mọi người trong một thời gian để về với Cố-trang hầu như bị chôn vùi trong lòng miền Sologne mà cả hai đã sống qua những năm tháng tuyệt vời trong đời trước khi đến định cư ở Thủ đô Pari hoa lệ.

Ba hôm sau, được nhà thuật-sỹ Raphael bằng lòng tạm thay cô gái mà ông coi như học trò giỏi nhất của ông, hai bà cháu đã thấy lại toà kiến trúc cổ khiêm tốn với kiểu dáng thuần khiết vùng Sologne: cả hai người tự nhiên đều có một cảm giác diệu kỳ là hình như được trẻ lai đến hàng chục tuổi. Khi người ta cảm thấy bớt già đi thì đó là lúc người ta thấy yêu dời, thấy phấn chấn lạ lùng. Và nhất là ở Cố-trang không còn nghe thấy những hồi chuông đáng ghét cứ nửa giờ một lại reo vang báo hiệu có khách mới.

Cuối cùng yên tĩnh đã được thấy lại.

Đó là những cuộc dạo chơi kéo dài trong ngày và các buổi tối quây quần trước lò sưởi lớn mà "cha" Levasseur cẩn thẩn nhóm lửa bằng những thanh củi gỗ thơm nổ lép bép đã làm cho mọi người sảng khoái. Vợ ông, "mẹ" Levasseur, phụ trách việc bếp núc và sưởi ấm các giường nằm. Điều lạ lùng là không bao giờ bà Vêra và Nadia gọi nhà Levasseur bằng tên riêng. Đối với hai bà cháu, thì họ là những nông dân địa phương được trao nhiệm vụ chăm nom trang trại sát liền với toà nhà cổ và là những người thân luôn được gọi một cách gần gũi là "cha Levasseur" và "mẹ Levasseur". Ở địa phương, hễ nói đến Cố-trang là người ta nghĩ ngay đến nhà Levasseur mà hầu như rất ít nhớ đến "những bà chủ đích thực" của toà nhà cổ đã bao năm qua họ không nhìn thấy mặt.

Những buổi tối yên tĩnh trong lúc bà Vêra thêu thùa may vá thì Nadia cảm thấy thực ự thích thú vùi đầu vào bộ sưu tập các tranh ảnh cổ. Đó là những buổi tối tuyệt vời. Thời gian như dừng lại, cuộc sống mệt phờ trong phòng chiêm lý dường như không còn nữa.

Một buổi tối, tình cờ Nadia lần giở mấy trang của tờ tuần san thời sự mà theo yêu cầu của

bà Vêra "cha" Levasseur mới mua buổi sáng ở thị trấn Salbris đem về. Nàng như bị một cú sốc dữ dội khi trông thấy, trong số rất nhiều ảnh chụp những khách đến dự lễ khánh thành một phòng triển lãm ở Pari, ảnh một cặp nam nữ bên dưới có ghi dòng chữ: Ông và bà Marc Davault. Cặp này trông thật xứng đôi: người vợ đẹp và lịch sự, người chồng trang nhã. Và cả hai đều mỉm cười rất tươi và tỏ ra thật hạnh phúc.

- Thật không sao tin được! Nadia thốt lên và chìa tờ báo cho bà Vêra. Bà trông này: đây chính là người đàn bà đã tới gặp cháu ba lần. Và người đàn ông, chồng chị ta theo như chú thích dưới bức ảnh thì chính là Marc!

Sau khi nhìn thật kỹ tấm ảnh, bà Vêra trả lại tờ báo và chậm rãi nói:

- Và chúng ta phải về tận đây ẩn lánh để mà khám phá ra điều đó! Cháu không lầm: đúng là người phụ nữ tóc nâu đó mà bà đã trông thấy trong phòng đợi nhưng ở dây có vẻ tươi tắn hơn… Còn Marc, thì đúng là anh ta rồi. Điều đáng ngạc nhiên là họ đã lấy nhau.

Nadia thốt lên:

- Bây giờ cháu hiểu tại sao mình thấy có một cái gì đó thôi thúc về nghỉ tại nơi Cố-trang này… Phải chăng gần đây thôi mọi việc không hay đã bắt đầu đối với cháu? Cháu cũng hiểu là tại sao chị ta chỉ mới bước vào phòng cháu ở Pari thôi mà đã làm cháu khó chịu… Bà đừng nói gì cả, bà ơi, cháu xin bà! Cháu xin về phòng đây.

Nàng không sao chợp mắt được, cả bà Vêra cũng vậy: một bà Vêra thất vọng tự trách mình sao không đọc trước để giấu biệt cái tờ báo khốn khổ ấy đi, sao lại đồng ý với cháu trở về cái xứ Sologne này và bà biết rằng từ giờ phút này trở đi sẽ chẳng còn là một chốn nghỉ ngơi yên tĩnh nữa mà sẽ là nơi gợi lại nỗi đau thực sự cho cô cháu gái bé bỏng của bà. Lúc này, giam mình trong buồng ngủ, chắc là cô đang gom lại trong trí nhớ những nỗi ưu phiền đầu tiên của một thời trẻ trung và nỗi đau buồn to lớn cô đã phải vượt qua từ cái ngày mà Marc, gặp gỡ từ mười năm trước nơi cách Cố-trang chưa đầy một cây số rồi biệt tăm luôn.

Toàn bộ ý nghĩ đầu tiên ám ảnh đầu óc Nadia: "Nếu Marc là chồng của người đàn bà mà lần thứ ba đến gặp mình để hỏi là liệu chị ta có sớm trở thành goá phụ không, cái đó có nghĩa chàng sẽ là nạn nhân và là người chồng bị phản bội! "Nếu không có bức ảnh đó trên báo, có lẽ nàng sẽ không bao giờ biết rõ được sự thật. Nàng cũng nhận thấy là mặc dù, thời gian và sự xa cách, tất cả những gì xảy ra và có thể xảy ra với Marc nàng không thể hững hờ. Và nếu con Đầm Cơ đó, hiện ra ở hàng cuối cỗ bài trong cả ba lần gieo quẻ của người phụ nữ tóc nâu, phải chăng đó chính là nàng, là Nadia? Nếu thật thế thì quả là một điều kỳ diệu!

Số phận đã dẫn dắt nàng đi vào cuộc đời của Marc để cho nàng cứu chàng thêm một lần nữa! Nàng sẽ phải làm tất cả để tách chàng ra khỏi cái con người đang mong chờ cái chết của chàng! Nhưng ngay tức khắc nàng hiểu ra là chỉ có thể thành công nếu nàng có đủ nghị lực để kiềm chế xúc động bản thân. Cách tốt nhất để tìm lại được sự bình tĩnh phải chăng trước tiên là cố gắng thử nhìn lại các giai đoạn chính của quá khứ đã bắt đầu cũng chính trong căn nhà cổ nơi tình lẻ này, nơi mà nàng đã cất tiếng khóc chào đời hai mươi tám năm trước? Nếu cần thiết, nàng sẽ thức suốt đêm để gợi nhớ, để hồi ức lại cả giai đoạn đã qua, linh cảm là khi bình minh hé rạng, sương mù dần tan, nàng sẽ sáng suốt hơn trong hành động.

Nàng đã chào đời ra sao nhỉ? Tất cả những gì nàng biết là mẹ nàng đã chết khi sinh ra nàng trong gian buồng này, trên chính chiếc giường nàng đang nằm đây.

Sau đó nàng được bà ngoại Vêra gốc Nga nuôi dạy trong Cố-trang. Đôi khi, cha nàng một kỹ nghệ gia, phần lớn thời gian sống ở Hoa Kỳ, về thăm. Vì vậy nàng biết rất ít về người cha này. Một người cha bao giờ cũng gây cho nàng xúc động nhưng nàng không sao thực sự yêu quý được: ông chỉ là một người khách la mà thời gian lưu lại ngắn ngủi bên con gái và mẹ vợ, ông coi như những ngày khổ sai bắt buộc. Người thân độc nhất trong gia đình, người mà nữ tính tràn đầy và cũng đầy tình thương yêu nghiêng xuống những mộng mơ cũng như những phảng phất âu lo thiếu nữ của nàng chính là bà ngoại Vêra, người thực sự đã trở thành người mẹ hiền yêu quí của nàng.

Năm lên sáu - Nadia nhớ rất rõ, nàng bị mắc một căn bệnh hiểm nghèo mà tên bệnh nàng nghe được ở những người xung quanh thì thào và nàng nhớ rất kỹ, mãi hai mươi hai năm sau nàng còn kinh sợ: đó là bệnh bại liệt, sau đó dần dà nhúc nhích được bằng nạng gỗ qua một thời gian dài rèn luyện phục hồi chức năng trong các bệnh viện chuyên khoa. Đôi bắp chân bị teo cơ chỉ còn trơ xương ống trông thật là kỳ cục. Giai đoạn cực kỳ đau khổ nhưng qua đó nàng bắt đầu khám phá ra cả một kho báu về tình yêu thương hiền dịu của người bà ngoại. Bà Vêra hầu như không lúc nào rời cô cháu gái nhỏ bé. Cũng chính trong thời kỳ bệnh hoạn như thế, một lần trong lúc nằm dài trên giường nửa thức nửa ngủ, nàng bỗng thấy một ảo ảnh kinh hoàng… Cái ông mà nàng phải gọi là "cha" ấy, cứ mỗi lần về, cũng thật hiếm hoi, lại mang cho nàng một con búp bê mà nàng rất ghét nên khi ông đi thì nàng ném ngay xuống đất… Người "cha" ấy bỗng nhiên xuất hiện trước mắt nàng. Khuôn mặt trắng bệch nhuốm máu; ông ta nhìn nàng với đôi mắt không chớp như mắt những con búp bê, và chẳng nói chẳng rằng. Cũng từ ngày đó Nadia cứ thấy máu là hoảng sợ, và mỗi lần trong quẻ bói mà thấy xuất hiện màu của máu là nàng lại thấy có thể ngất xỉu. Chính máu đã dùng để viết lên trên cát hai chữ Quả Phụ khi người vợ của Marc tới gặp và nhờ nàng xem quẻ ở Pari… Đó cũng là lần đầu tiên mà cô bé Nadia có phép thấu thị mà chính cô cũng không hiểu đó là cái gì.

Cơn ác mộng lần đầu đó, cô không dám nói với bà ngoại, nhưng chỉ ít ngày sau đó bà cho biết là cô sẽ chẳng bao giờ còn nhìn thấy người cha mang đến cho nàng những con búp bê ấy nữa. Ông đã bị chết trong một tai nạn xe cộ. Thật là khủng khiếp nhưng cô bé lại hầu như dễ chịu vì cô chẳng còn gì liên quan đến người khách lạ đó trong khi đã có cái may mắn là bà Vêra "của cô" luôn luôn ở bên cạnh.

Khỏi bệnh, quăng được đội nạng đáng ghét đi, nàng lại chạy nhảy trong khu vườn của Cố-trang mà bà Vêra đã biết sửa sang và duy trì một không khí kỳ diệu nửa thực nửa hư giúp cho trí tưởng tượng của đứa trẻ phát triển và đâm hoa kết trái. Cũng không chắc là ngay đêm đó cô bé đã không mơ mộng trong phòng mình… Cả bà Vêra cũng vậy. Bà chẳng phải là đến từ một xứ sở đầy mơ mộng nhuốm chút điên khùng đó sao? Đó là quê hương Nga yêu dấu của bà. Phải chăng định mệnh đã ủy thác cho bà lôi cuốn Nadia vào những chặng đường phi ngựa trên xe tam mã xuyên qua thảo nguyên mênh mông tuyết phủ trắng xoá trong những âm thanh trầm bổng của một điệu ca di-gan mà mỗi buổi tối bà khe khẽ hát bên nôi để ru cháu ngủ. Với Nadia, bà là một bà tiên và mãi mãi là một bà tiên trong các câu chuyện cổ tích. Vào thời kỳ đó, bà Vêra chưa bận vào việc dệt thảm, vá may: bà rút và ngắm nghía những quân bài trong khi

Nadia giở xem những trang sách tranh ảnh… Nhưng nhiều khi nàng dứt bỏ sự ham say đó mà sán tới gần bà ngoại:

- Bà thấy gì trong những quân bài đó?

- Rất nhiều điều kỳ lạ và đặc biệt có điều này: cháu sẽ là một cô gái khác thường ở tuổi trưởng thành.

- Khi lớn thì cháu sẽ thế nào?

- Cháu sẽ nhìn nhận sự vật một cách khác hẳn. Vì vậy nên chẳng vội lổn làm gì.

Nadia như bị thôi miên bởi những quân Vua, quân Hoàng hậu, quân Bồi trong cỗ bài tây. Những quân này hình như nói với cô: "Chúng tôi chờ để đến một ngày nào đó cô sẽ khám phá ra lý do tồn tại của chúng tôi".

Nàng còn có một bạn chơi khác: dó là cậu Jacques, con trai người tá điền, hơn cô một tuổi. Một chàng trai chắc nịch của ruộng đồng chỉ biết yêu thích những gì cậu nhìn thấy xung quanh: những cánh rừng, ao hồ, thúc săn bắt và súc vật của trang trại. Hình như cậu ta cũng phải lòng cô bé có những búp tóc màu hung mà người trong vùng thường gọi là: "Cô tiểu thư của Cố-trang". Sau này, cả Jacques và Nadia đều biết là cậu ta sẽ trông nom trang trại cũng như hiện nay cha mẹ cậu đang làm, đó là số phận của dòng họ nhà Levasseur… còn Nadia thì sẽ trở thành "bà chủ trang trại". Tuy nhiên, vào cái tuổi của hai người lúc đó, chưa có sự chênh lệch về địa vị xã hội. Khi vui chơi, họ tin là trò chơi đó sẽ vĩnh cửu, sự hồn nhiên vui vẻ kéo dài được hai năm.

Một đêm, khi đó Nadia mới mười một tuổi và không còn là một em bé nữa, bà Vêra thức giấc vì có tiếng kêu khóc ở buồng bên cạnh vẳng lại. Bà vội vàng chạy tới và thấy Nadia nhổm dậy ngồi trên giường mặt mày ngơ ngác và chan hòa nước mắt.

- Cháu làm sao thế, cháu gái yêu của bà?

- Cháu không biết… Cháu không biết nữa…

- Chắc là một cơn ác mộng. Chẳng có gì quan trọng! Cháu nằm ngủ tiếp đi!

- Bà ơi, vì sao người ta lại nằm mơ?

- Không ai có thể giải thích cho cháu một cách thấu đáo được… Đó là những kỷ niệm hoặc là những dự cảm về việc sắp xảy ra lướt qua não bộ khi người ta đang ngủ. Có hiện tượng này là vì bộ não không bao giờ ngừng làm việc cả. Ngày xưa, tổ tiên chúng ta tin ở sức mạnh của những giấc mơ… Vì vậy các cụ luôn có những nhà thuật-sĩ bên cạnh để đoán điềm giải mộng,

- Thuật-sĩ là người như thế nào, bà?

- Cũng như mọi người thôi nhưng ông ta đoán nhận được những điều mà mọi người không thấy.

- Cháu thích trở thành nhà thuật-sỹ!

- Còn lúc này cháu chỉ là cô cháu gái nhỏ bé của bà hãy ngoan ngoãn nằm xuống ngủ đi.

- Bà thân yêu ơi, lúc nãy bà bảo những giấc mộng là những kỷ niệm. Nhưng những cái cháu

thấy trong mơ chưa từng có trong trí nhớ của cháu:

- Thế cháu đã mơ thấy gì nào?

- Cháu chẳng còn nhớ nữa.

- Vậy thì cháu hãy bình tĩnh lại và ngủ đi.

- Và những dự cảm, đó là cái gì hả bà?

- Đó là một hiện tượng về tâm linh cảnh báo cho ta bằng trực giác một sự kiện sẽ nảy sinh hoặc sẽ tới từ xa… Nadia, cháu phải ngủ đi! Cháu có muốn bà hát bằng tiếng Nga, một điệu hát quê hương của bà để ru cháu ngủ không?

- Có cháu rất thích bài bà hát hôm nọ và bà bảo đó là bài mà các bà mẹ Kiev thường hát ru con ngủ…

- Cháu nhớ đến cả tên tỉnh kia à! Trí nhớ của cháu thật tuyệt vời! Bây giờ cháu hãy yên lặng nghe bà hát nhé!.

Khi đôi mắt của Nadia đã nhắm nghiền, bà Vêra nhẹ nhàng rời khỏi phòng ngủ.

Điều mà bà không thể biết được là Nadia đã giả vờ ngủ, không phải là để đánh lừa bà mà là để cho bà yên tâm cũng như lúc cô nói với bà là cô chẳng nhớ những gì đã thấy trong giấc mơ cả. Khi còn lại một mình trong bóng tối, cô lại mở to đôi mắt. Điều mà cô nhìn thấy cũng khủng khiếp như bộ mặt nhợt nhạt của người đàn ông đã từng là cha cô. Điều đáng sợ hơn cả là không chắc là đã nhìn thấy cái ảo ảnh lần thứ hai đó trong giấc ngủ… Thân thể của anh bạn Jacques của cô nổi bập bềnh trên mặt nước.

Cô thấy rất rõ là đôi mắt của Jacques cũng bất động như đôi mắt của cha và của những con búp bê. Và cô cũng tự trông thấy mình giơ hai cánh tay bất lực về phía cái cơ thể mà cô không thể với tới được để lôi nó lên khỏi mặt nước…

Tám ngày sau Nadia cùng với Jacques dạo chơi cạnh hồ nước ở phía sau những toà nhà của trang trại, ở đó có đàn vịt trời non tơ đang vùng vẫy không biết là mùa săn sắp tới, cô chỉ tay về phía những bông sen bập bềnh ở giữa hồ và nói:

- Em rất thích làm sao mà hái được vài bông đem về cắm trong phòng khách.

- Dễ thôi, bằng chiếc thuyền này. Rồi em xem… Nối rồi cậu ta cởi dây buộc quanh cọc, chiếc thuyền cũ nát đầy rêu. Cầm lấy bơi chèo, cậu từ từ cho thuyền trôi xa ra tới cụm hoa sen và cất tiếng vui vẻ!

- Chẳng phải là một vài bông mà cả một rừng hoa anh sẽ đem về cho em cắm đầy phòng!

Bao giờ cậu cũng chiều chuộng Nadia và sẵn sàng thỏa mãn mọi yêu cầu dù là nhỏ nhặt của cô: trèo một cây cao, vượt hàng rào chỉ bằng một cú nhảy để hái một đóa hoa, vừa co cẳng chạy vừa cười rúc rích sau một chú thỏ đang hốt hoảng phóng nhanh… Cũng vì thế mà cô rất yêu mến cậu! Nhưng, bất ngờ, giữa lúc chiếc thuyền lướt gần tới cụm hoa sen thì nó bỗng chao đi và chìm dần trong khi Jacques rú lên:

- Cứu, cứu tôi với, Nadia! Anh không biết bơi!

Nhưng Nadia cũng không biết bơi. Vả lại người trong trang trại luôn cấm mọi người không được trèo vào trong chiếc thuyền đó. Lúc này, Nadia rụng rời khi nhìn thấy nó cứ chìm dần chìm dần, ảo ảnh cuối cùng mà cô đã nhìn thấy là cánh tay của Jacques giơ cao chiếc bơi chèo lên trời. Rồi yên lặng, chỉ đôi lúc bị cắt quãng bởi tiếng kêu của một con vịt trời nào đó.

Người ta tìm thấy Nadia năm ngất lịm bên bờ ao. Thi hài của Jacques bị vướng vào những rễ sen không nổi lên được. Đến đêm hôm đó dưới ánh sáng của những ngọn đuốc cậu ta mới được vớt lên.

Nadia ốm nặng, mê sảng suốt ba ngày đêm. Khi cô tỉnh, bà Vêra hết sức thận trọng, cho cô biết là cũng như với cha cô ít năm về trước, cô sẽ không bao giờ còn nhìn thấy anh bạn Jacques của cô nữa. Và bà cầu nguyện cho chàng trai đó. Cũng từ ngày đó, trong hồi ức của Nadia, người đã ra đi chỉ là Jacques, còn bà mẹ bất hạnh của anh, với cô, trở thành "người cha" và "người mẹ" Lavasseur. Khi hai ông bà bị mất đi người con trai duy nhất của mình thi họ già sọm đi một cách kinh khủng.

Mọi người không còn nhắc đến Jacques ở Cố-trang nữa. Bà Vêra hiểu là một trong những sức mạnh to lớn của tuổi trẻ là quên đi quá khứ để hướng về tương lai. Bà cũng thấy bình thường khi Nadia không bao giờ trở lại gần bờ ao, nơi đã làm cho cô kinh sợ, và hết sức tránh gặp ông bố và bà mẹ của người đã khuất. Nếu bất ngờ đụng phải thì cô trốn chạy, không biết nói gì với họ cả.

Trong trái tim thiếu nữ của cô, mặc dù tất cả những gì bà ngoại đã cố gắng nói cho cô hiểu là tai nạn đó xảy ra là do định mệnh khắc nghiệt, nhưng cô vẫn thấy chính mình và duy nhất chỉ có mình là người chịu trách nhiệm về tất cả những gì đã xảy ra. Nếu cô không tỏ ý muốn có bông sen đó thì không bao giờ cậu thiếu niên lại mạo hiểm trèo lên chiếc thuyền cũ đã bị cấm sử dụng. Nhưng tại sao người ta lại không hủy ngay chiếc thuyền đáng bị nguyền rủa đó đi? Những ngươi lớn tức là những đàn anh, đàn chị, cả họ nữa cũng là những thủ phạm vì đã sơ suất, cảm giác hối hận nặng nề và sâu sắc đã dày vò Nadia, làm cho cô không sao chợp mắt được trọn đêm: mười lần, một trăm lần cảnh tượng đó cứ hiện ra trước mắt làm cô xúc động mãnh liệt, đến nỗi tối nào bà Vêra cũng thấy cô nước mắt chan hòa.

Năm tháng lặng lẽ trôi qua. Không còn bạn chơi, Nadia một mình lủi thủi lần bước hàng tiếng đồng hồ dọc theo bìa rừng già hoặc khu rừng nhỏ liền kề với đồng ruộng. Một trong những buổi tối đó, cũng như tất cả những ngày sau bữa ăn chiều, nàng ngồi trước lò sưởi lớn, hết nhìn những lưỡi lửa trong lò lại nhìn bà Vêra - bà đã bỏ công việc dệt thảm cố hữu - đang bày những quân của cỗ bài tây để làm một quẻ bói, nàng nói bàng một giọng nghiêm trang không còn là giọng của một cô bé mà là một người con gái đã trưởng thành.

- Có một chuyện bà ạ, cháu chưa bao giờ nói với bà vì cháu không chắc là có đúng không… Nhưng bây giờ sau khi cháu đã có một thời gian nghiền ngẫm, cháu biết là mình đã không lầm. Cái đêm mà bà thấy cháu khóc ròng ấy, ít ngày trước cái chết của Jacques, trái với bà đã tưởng, cháu không ngủ. Cháu thức rõ ràng và cháu thấy thi thể của Jacques bập bềnh trôi trên mặt nước nhưng cháu không dám nói vì sợ bà kinh hãi, và cũng có thể cháu sợ rằng bà nghĩ là cháu điên rồ. Điều đáng sợ là không phải cháu trông thấy hình ảnh trong một cơn ác mộng mà là lúc mắt cháu đang mở to.

- Chúng ta đừng nói đến tất cả những cái đó nữa. Hãy cô gắng quên đi cháu ạ.

- Nhưng thật khủng khiếp đối với cháu vì cháu đã nhìn thấy sự việc đó trước khi nó xảy ra.

- Cái này chỉ đơn giản là có thể cháu có một năng khiếu đặc biệt mà ngươi khác không có. Dù sao thì cũng không có gì là nghiêm trọng cả và biết đâu cái đó có thể giúp ích cho cháu sau này. Biết trước sự việc, có thể giúp ta tránh nó, không để cho nó xảy ra… Tóm lại, cũng như tất cả những người rất nhạy cảm, cháu tưởng tượng quá nhiều đấy. Phải cảnh giác với nó! Bà không có cái đó, vì vậy bà phải dùng đến nhưng quân bài. Còn bây giờ cháu phải đi ngủ thôi. Đừng quên ngày mai là chủ nhật, chúng ta phải dậy sớm để đi nhà thờ.

Còn lại một mình, bà Vêra thấy thực sự lo ngại: phải chăng cô cháu gái của bà được thừa hưởng cái khả năng thấu thị mà người mẹ sinh ra bà đã có ngày xưa? Bà mẹ tuyệt vời người Slave ấy có cái tên là Natacha cứ mỗi tối lại tới gần chiếc giường trẻ em trong căn nhà ấm cúng của gia đình à Kiev để kể cho cô cháu nghe những câu chuyện lạ kỳ cốt để ru cháu ngủ. Bà Natacha có năng khiếu bẩm sinh về tài tiên tri mà cả vùng đều biết tiếng. Những người dân từ những nơi rất xa cũng tìm đến nhờ bà xem và rất kính trọng bà vì bà giúp đỡ mọi người không phải vì tiền bạc. Chính tấm lòng nhân ái đã chỉ đạo hành vi của bà. Bà đã tiên đoán được biết bao sự kiện. Và đặc biệt là tới một ngày, cũng chưa xa lắm, có những đổi thay nghiêm trọng xảy ra trên đất nước Đại-Nga: những sự kiện mà nhiều người không ngờ nhưng đã ập tới… Và nếu cái năng khiếu bí ẩn đó được truyền cho Nadia sau khi đã bỏ qua hai thế hệ: bà và con gái bà, mẹ của Nadia đã chết lúc lâm bồn? Khả năng thấu thị rất có thể, trong một số gia đình, là một tính cách di truyền lắm chứ! Nếu những gì mà Nadia vừa tâm sự với bà là sự thật - và thực ra cũng chẳng có lý do gì để nghi ngờ - thì cháu gái của bà, đúng vậy, cả con bé này đã sở hữu một năng khiếu mà không một phạm vi ảnh hưởng nào, không một sức mạnh nào của nhân loại có thể chống lại. Cần phải chấp nhận đồng thời phải hết sức tránh không cho con bé biết là nó có năng khiếu đó. Nó chưa biết cái tác hại rất lớn và nguy hiểm đến mức nào khi nhìn trước được tương lai. Muốn vây thì chì có một cách: cười cợt coi thường những ảo ảnh mà nó đã thấy. Nếu cần thì làm như chế nhạo nó. Chỉ có như thế mới làm cho nó đừng quá xúc động và cuối cùng là nó sẽ không chú ý tới, không cho là quan trọng nữa. Đó là lập luận sai lầm của người bà. Nhất là bà đã hiểu không đúng về Nadia.

Bà Vêra quyết định: không bao giờ đem cỗ bài ra bói nữa mặc dù nó vẫn nằm lù lù trên chiếc bàn tròn. Những quân bài cũng chẳng mách bảo bà được điều gì nhưng nó lại tiếp tục khêu gợi tính hiếu kỳ của cô bé khi nhìn thấy. Cần phải gạt bỏ ra ngoài cái tầm hiểu biết còn non trẻ của cô bé tất cả những gì thuộc về lĩnh vực thấu thị! Lập tức bà xếp những quân bài lại, giấu vào một trong những ngăn kéo bàn viết, dưới một chồng giấy tờ với ý định là sẽ không bao giờ lôi nó ra khỏi chỗ đó nữa. Các buổi tối, bà lại quay lại công việc cũ là tiếp tục dệt thảm.

Nadia vẫn lớn lên và có thể lấy lại được niềm hạnh phúc không có mây che nếu bà không đặt nàng, đã hai năm nay, dưới sự dạy dỗ của một cô giáo già, cô giáo Bạch mà nàng không thấy mến yêu; nhưng bà Vêra, chỉ còn có nàng trên cõi đời này nên không nỡ đưa nàng đến một trường lưu trú, để phải xa cách cô cháu ngây thơ, lẽ sống duy nhất của bà.

Với vẻ bề ngoài nghiêm khắc, cô giáo Bạch không phải là một phụ nữ xấu. Rất mau chóng, cô đã tỏ ra là một nhà giáo dục xuất sắc. Nhờ có cô mà Nadia tiến bộ vững vàng. Ba năm trời đủ để biến cải một cô gái nhỏ: mười bốn tuổi đã là một thiếu nữ mà tri thức về văn hóa và cả về

nghệ thuật đã vượt xa các bạn cùng lứa tuổi. Thế nhưng ngoài bà Vêra và cô giáo Bạch ra thì nàng chỉ được tiếp xúc với rất ít người trong Cố-trang.

Tình trạng nửa cô đơn đó cũng chẳng đè nặng lên nàng lắm. Bởi vì nàng đã biết cách loại trừ nó. Ngoài những giờ học nhạc và học vẽ, Nadia rất thích chơi Piano đặc biệt là chơi những tác phẩm của Chopin. Còn về hội họa, một trong những niềm vui lớn nhất của nàng là đi, cùng với giá vẽ và hộp màu, tới những vùng thôn dã bao quanh lâu đài để vẽ cảnh vật thiên nhiên. Trong tiếng hót líu lo của các loài chim, nàng vẽ một bức tranh phong cảnh và nàng gọi là bức tranh "ngẫu hứng". Đặc biệt yêu thích cảnh quan vùng Sologne mà nàng cho là nó thuộc về mình, khi cầm lấy bút vẽ nàng cảm thấy một cái gì đó êm dịu nhẹ nhàng làm tâm trí nàng bay bổng. Nàng chỉ còn nghĩ đến tác phẩm bắt đầu sự sống với màu sắc trên khung vải. Lúc ấy nàng quên đi tất cả Cố-trang, cô giáo Bạch và cả bà Vêra. Cứ như thế mà dần dần, con người thật, một tâm hồn hoang dại, mơ mộng phát triển và tự khẳng định. Khi trở về lâu đài, nàng lên thẳng buồng riêng, nhìn một lần cuối khung vải đã vẽ xong hoặc còn bỏ dở, cất nó vào sau tấm màn che hốc tường trong bóng tối cùng với những tấm đã vẽ trước đó. Và mỗi lần bà Vêra hỏi:

- Tại sao không cho bà xem những bức họa của cháu? Thì nàng trả lời lần nào cũng vậy:

- Vì cháu thấy xấu hổ! Chúng chẳng có giá trị gì… không phải là cháu vẽ cho mọi người xem mà chỉ để riêng cho một mình cháu thôi. Cháu không được cái quyền là có những bí mật nhỏ cho riêng mình sao?

- Hãy cẩn thận đấy, cháu yêu ạ! Cứ xử sự như thế ở vào cái tuổi cháu bây giờ thì về sau cháu sẽ trở thành ích kỷ đó… Một khuyết điểm rất xấu, đó là thói vị kỷ! Không nên vùi sâu tất cả những điều bí mật trong trái tim mình… có những nỗi buồn nếu chỉ một mình mình biết, một mình mình hay thì không ổn, tốt hơn hết là hãy trút bầu tâm sự với một người bạn chí cốt hoặc với người bà ngoại thân yêu của cháu đây chẳng hạn thì nỗi buồn sẽ vơi đi.

Nadia im lặng.

- Tiện đây, bà hỏi cháu dường như trong khoảng ba năm nay cháu không còn thấy những ảo ảnh khủng khiếp đó nữa phải không?

- Hội họa đúng là một phương thuốc màu nhiệm đối với cháu. Mỗi lần cháu thấy ảo ảnh mà cháu căm ghét, xuất hiện, cháu lại vội vàng lấy những bức vẽ ra xem lại với cảm tưởng là cháu đang ngắm nghía một cái gì đó thật đối với cháu. Việc làm này đã làm tan biến đi những ảo ảnh chỉ có thể là những hình ảnh sai lầm. Đúng là bà có lý: cháu đã tưởng tượng thái quá… Cách tốt nhất phải chăng là thay thế ngay tức khắc sự mơ mộng bằng nhìn thấy cái gì thực sự tồn tại?

Lời bộc bạch của Nadia chỉ làm cho bà Vêra yên tâm một phần vì nó chỉ ra rằng khả năng thấu thị vẫn tiếp tục tồn tại mặc dù nàng có thiện ý rõ ràng là muốn thoát khỏi nó.

- Nhưng cháu thích vẽ gì hơn cả: hoa quả, cây cối, những bức rào?

- Tất cả những gì thuộc về thiên nhiên đều đáng vẽ, cháu đều thích cả bà ạ.

Nàng không dám thú nhận với bà là có một phong cảnh duy nhất mà nàng không bao giờ dám đặt bút vẽ, đó là khung cảnh mà trong đó có hồ ao. Nàng trốn chạy cả những dòng suối, những con sông hình như đối với nàng chúng có thể mang đến sự chết chóc.

Một buổi trưa, vừa lúc xong bài học tiếng Anh, cô giáo Bạch, vốn rất tiết kiệm lời khen tặng, bảo nàng:

- Nadia thân mến, cô rất hài lòng. Cháu phát âm rất chuẩn. Cũng vì vậy cô muốn là mùa xuân sau sẽ gửi cháu sang Anh ở đó một vài tháng trong một gia đình chỉ toàn nói tiếng Anh. Khi trở về, cháu sẽ nói tiếng Anh như một người Anh chính cống, cô phải nói dự kiến này với bà cháu mới được.

- Chả cần vội vã thế đâu, thưa cô. Cháu chẳng thích ra nước ngoài một tý nào. Cháu thấy ở đây thật thoải mái… Nếu cháu có quyền quyết định thì không bao giờ cháu rời khỏi quê hương Sologne của cháu.

- Thôi thì cái đó để sau sẽ hay. Còn bây giờ cô phải vắng mặt khoảng một tiếng đồng hồ. Nhất thiết cô phải đi đến bưu điện xã gửi một lá thư trước giờ mở hộp thư. Thư gửi cho chị gái của cô.

- Cô có chị gái à? Sao chẳng bao giờ thấy cô nói cả.

- Cô đã nói với bà cháu từ hôm mới tới đây. Nếu như không mấy khi nói tới nữa là vì cô nghĩ cái đó đối với cháu cũng chả có gì đáng quan tâm.

- Bà ấy cũng dạy học như cô chứ?

- Ồ, không! Chị ấy không thể dạy học cũng như không thể làm được cái gì khác… chị ấy bị bại liệt từ nhỏ và hiện đang sống trong một học viện chuyên khoa cách xa đây.

Đó là một khám phá mới của Nadia. Như vậy là có những người như cô giáo Bạch đây chẳng hạn có nỗi bất hạnh trong gia đình mà không bao giờ nói ra. Có những người, như nàng, Nadia, cũng có những điều bí mật của riêng mình.

- Cô còn có người thân nào khác nữa không?

- Cô chỉ có mình chị ấy. Cũng vì phải chu cấp cho chị mà cô bắt buộc phải làm việc nhiều.

- Cô có muốn cháu đi cùng cô vào làng không?

- Chả cần, cháu Nadia của cô ạ. Cháu thật dễ thương khi đưa ra ý kiến đó nhưng cô biết là cháu sẽ vất vả đấy. Cháu ở nhà tập nhạc đi. Đến hàng tuần nay rồi cháu không đụng đến piano và cháu biết rất rõ là bà cháu thích nghe cháu đàn. Cháu có biết hôm qua bà nói với cô như thế nào không? “Mỗi lần nghe vang lên tiếng piano của Nadia tôi lại có cảm tưởng là tất cả Cố-trang cất lên tiếng hát”.

- Bà cháu đã nói thế hả cô? Thế thì cháu sẽ làm cho bà vui thích ngay đây… Nhưng, về cái thư đó, cô không để lại được đến ngày mai ư? Thời tiết đang thay đổi: cháu sợ trời sắp có cơn giông.

- Chân cô còn khỏe, cô sẽ quay về trước khi bão tới… Vả lại, đôi khi cô cũng không thấy sợ mưa gió lắm.

- Còn cháu thì cháu chỉ thích cái mùi đất ẩm bốc lên khi mưa gió đã chấm dứt. Nhưng, cô đi máu lên thôi!

- Hẹn sau một tiếng nhé!

Qua cửa sổ phòng khách Nadia trầm ngâm nhìn cô bước đi mỗi lúc một xa. Thấy cô giáo già một mình ra đi như vậy, nàng thấy vô cùng bứt rứt. Nàng cũng không hiểu tại sao nữa: đây là lần đầu tiên nàng cảm thấy băn khoăn lo lắng cho người mà nàng không yêu thích. Có thể là qua những lời trao đổi vừa rồi, nàng khám phá ra cô giáo già nghiêm nghị và khô khan đó, cũng là một con người đã biết giấu đi nỗi đau khổ riêng tư? Hay là vì nàng biết ơn cô về những lời khen tặng sự tiến bộ trong việc học tiếng Anh? Tuyệt đối không phải vậy: Nadia không thích những lời khen. Có cái gì đó khác đang làm cho lòng nàng quặn thắt: nàng thực sự lo lắng khi thấy cô một mình ra đi và tự nhủ thầm là bất cứ tai họa nào cũng có thể xảy đến với cô. Ngày hôm kia, nàng thấy một ảo ảnh đó sao? Nàng trông thấy rõ cô giáo Bạch nằm bất động, gương mặt như làm bằng sáp. Và nàng nhìn thấy cái đó, không phải là trong giấc ngủ! Ngay lúc ấy – thật là khủng khiếp mà phải thú nhận – nàng lại thấy hầu như thích thú: thế là đã nhổ bỏ được cái gai trước mắt! Nhưng lúc này đây khi cô giáo đã ra đi, Nadia lại thấy vô cùng sợ hãi. Tất nhiên là bí mật này nàng không hề hé môi nói với bà Vêra, càng không nói gì với cô giáo. Để quên đi cái ảo ảnh đáng sợ đó, nàng nhanh nhẹn chạy đến chỗ để piano và lẩn trốn trong một điệu valse của Chopin đồng thời tìm cách át đi tiếng rơi hung hãn của những giọt mưa to lớn của trận bão đang bắt đầu. Nàng cũng hiểu là âm nhạc sẽ làm cho quên đi tất cả.

Không phải là một tiếng đồ hồ đã trôi qua từ lúc cô giáo Bạch ra đi mà là đã ba tiếng rồi vẫn chưa thấy cô về. Trận bão đã kết thúc để lại cảnh vật ướt sũng. Đêm ập xuống mang đến bao điều lo lắng băn khoăn. Theo yêu cầu của bà Vêra, "Cha" Levasseur phải đi tìm bằng được cô giáo. Như thường lệ trong các buổi tối quanh lò sưởi Nadia ngồi co ro lọt thỏm trong chiếc ghế bành có trải nệm mà nàng ưa thích. Tối nay nàng im lặng. Đôi mắt lơ đãng như đang nhìn vào khoảng hư vô. Chẳng còn gì để mà khám phá sự việc xảy ra lúc này đã được thấy trước bốn mươi tám tiếng đồng hồ. Nàng biết chắc chắn là cô giáo Bạch đã chết rồi nhưng không dám nói với bà ngoại.

Sau một tiếng đồng hồ, người tá điền trở về, có người giúp việc đi theo, báo là đã tìm thấy thi thể của cô giáo bị sét đánh ở đầu con đường đi về phía lâu đài dưới gốc một cây bách hương chắc là cô đã núp ở đó để tránh mưa. Nghe lời xác nhận điều mình đã nhìn thấy, Nadia bật khóc: những giọt nước mắt câm lặng.

- Cháu yêu cô ấy đến thế cơ à? Bà Vêra hỏi.

Không có lời đáp: cô gái nhỏ đã lên phòng riêng đóng kín cửa lại. Nói với bà làm gì cái việc mà lúc này nàng có chứng cứ không thể chối cãi được là có khả năng biết trước được những biến cố sẽ xảy ra mà những người khác không linh cảm được. Phát hiện này làm nàng kinh hoàng sửng sốt.

Ở Cố-trang chẳng ai còn nhắc tới cô giáo Bạch đã mất cũng như chẳng ai đả động tới người cha nàng và anh bạn Jacques nữa. Nadia không ra khỏi nhà. Nàng chẳng còn thích thú về những lùm cây ngoạn mục trong rừng cũng như ngồi trước hàng phím piano. Nàng khước từ cả việc đi vào trong làng để khỏi phải đi qua cái gốc cây đổ vì sét đánh. Cũng như cái ao sen, chỗ gốc cây đổ đối với nàng đã trở thành một nơi quái đản. Chỗ ẩn trốn của nàng cũng chẳng còn phải là buồng riêng mà là trên tầng gác nhỏ sát mái mà nàng ở đó suốt ngày nọ sang ngày kia.

Một buổi tối bà Vêra hỏi nàng:

- Nhưng cháu làm gì ở trên đó mới được chứ?

- Cháu tiếp tục học bà ạ. Bà không biết ở trên gác ấy có hàng chồng sách đầy bụi bám nhưng thật hấp dẫn ư?

- Bà biết, nhưng bà thú thật với cháu là chẳng bao giờ bà mở ra xem cả. Sai lầm lớn nhất trong đời bà là không ham mê đọc sách: bà chỉ thích kim chỉ vá may.

- Những tấm thảm bất tận của bà! Và cả những quẻ bói bài của bà nữa chứ. Nhưng có lẽ cũng đã lâu lâu rồi, cháu không thấy bà sử dụng cỗ bài.

- Những quẻ bói bài ấy chẳng đi đến đâu cả!

Có thể là bà không có năng khiếu… và nếu có thông thạo đi chăng nữa thì những quẻ bói cũng chẳng có nghĩa gì! Người ta không thể bắt những quân bài nói lên bất cứ cái gì người ta muốn.

- Bà cho là như thế ư?

Nếu bà Vêra nẩy ra ý định tìm lại cỗ bài mà bà đã giấu ở đáy ngăn kéo thì bà sẽ chẳng bao giờ tìm thấy nữa. Đã mấy tuần nay, Nadia chiếm giữ và giấu kỹ vào một chỗ khác, trên tầng gác hẹp, sau những cuốn sách đầy sức quyến rũ mê hoặc trong đó có một cuốn dạy cách rút tỉa các quân bài và làm cho chúng nói lên những điều bí ẩn. Cỗ bài đã giúp nàng thực hành những trường hợp nêu ra trong cuốn sách và nhất là – đối với nàng phải chăng là quan trọng hơn cả - dần dần nàng khám phá ra sự tương quan giữa những quân bài và khả năng thấu thị bí ẩn mà nàng đang có. Những hình ảnh báo trước về những sự kiện trong cuộc sống đời thường này hầu như xảy ra thường xuyên hàng ngày, khá bình thường, chẳng có chút gì là bi tráng nhưng rồi trong thực tế đã diễn ra y như nàng đã thấy trước. Hiện tượng này đã giúp nàng kiểm tra được tính chân thực của những ảo ảnh nối tiếp trong trí óc của nàng. Một công việc kỳ lạ đòi hỏi tính kiên trì đã lôi cuốn nàng, làm nàng say mê. Những cuốn sách khác về lĩnh vực khoa học huyền bí đã mang đến cho nàng rất nhiều khám phá mới. Tầng gác sát mái mà nàng không thể rời xa được đã trở thành bối cảnh trong đó nàng sống một cách vô cùng phong phú.

Một buổi trưa bà Vêra bất chợt gặp nàng ở nơi ẩn trú, bà vui vẻ nói:

- Với những mạng nhện chằng chịt như thế này người ta dễ tưởng như đây là lãnh địa của một đạo sĩ luyện đan hoặc của phù thủy Merlin! (Và thấy cỗ bài rải ra trên sàn): Nhưng đây là cỗ bài của bà, cháu đã lấy lúc nào vậy? Thế ra bây giờ cháu cũng quan tâm đến những quân bài?

- Không phải cho cháu đâu… mà qua chúng cháu có thể biết được những gì về người khác.

- Và cháu đã có can đảm đọc hết những cuốn sách vớ vẩn này mà hồi ở tuổi cháu bà thấy chán phè? Cháu biết đấy, cháu yêu ạ, không phải bất cứ cái gì được in ra là mang chân lý của Kinh Thánh! Đi sâu vào cái mớ lộn xộn này cháu thấy thế nào?

- Rất tốt bà ạ.

- Cháu làm cho bà ngày càng nhớ tới bà cụ đã sinh ra bà… Tất cả cái đó đều rất hay nhưng dù sao thì cháu cũng phải tiếp tục học, trước hết là qua bậc tú tài. Rồi sau đó, sẽ tính sau.

- Tất cả đã được định trước rồi bà thân yêu ạ. Bà chẳng cần lo lắng gì cả: cháu biết rất rõ

sau này cháu làm gì… Cháu sẽ tiên đoán tương lai cho mọi người.

- Nhà nữ tiên tri ư?

- Bà muốn gọi là gì cũng được nhưng chắc chắn là cháu sẽ thành đạt.

- Nhưng cháu không có ý định coi đó là nghề nghiệp suốt đời chứ?

- Tất nhiên là không rồi… Nhưng cháu có thể giúp ích nhiều cho mọi người đấy.

- Bây giờ chúng ta hãy nói chuyện thật nghiêm túc nhé: cháu không thể tiếp tục học mà không có thầy dạy được. Bà thấy chỉ có hai giải pháp: hoặc chúng ta tìm cho được một cô giáo Bạch khác…

- Ồ không! Cháu xin bà: không cần cô giáo nào nữa!

- Hoặc cháu học hàm thụ… Nhưng cách này không đem lại kết quả tốt lắm đâu!

- Nếu có thể thì… có lẽ là hay hơn cả, nếu cháu xin vào học một trường lưu trú?

- Không bao giờ bà thân yêu ơi, nếu như vậy bà sẽ xa cháu ư?

- Thú thực là chẳng bao giờ bà muốn như thế cả… Có thể còn có cách thứ tư nữa: hay là chúng ta chuyển về sống ở Pari. Cháu sẽ xin vào học ở một trường trung học cạnh đó và bà cháu ta vẫn sống gần nhau.

- Thế còn Cố-trang của chúng ta sẽ ra sao?

- Còn có những người khác chứ. Cố-trang sẽ chờ đón chúng ta trở về, vào những kỳ nghỉ hè vào lúc nào cũng được, gia đình Levasseur sẽ trông nom chăm sóc.

- Cháu thấy rất buồn một khi phải rời bỏ miền Sologne dù chỉ là tạm thời. Cháu cảm thấy như có tội bỏ phế gia sản vậy.

- Cần phải biết suy nghĩ một chút cháu ạ. Bây giờ cháu đã là một cô gái chẳng còn bé bỏng gì, cần phải có điều kiện để học hành thật tốt và cũng không thể sống ẩn dật trong sự tách biệt với thế giới bên ngoài và có mỗi mình bà làm bạn được! Nhất thiết là cháu phải có sự giao lưu với bạn bè cùng lứa tuổi.

- Cháu chẳng muốn chơi bời giao du với ai cả.

- Bây giờ thì cháu nói thế đấy, nhưng khi đến Pari, cháu sẽ thay đổi ý kiến ngay. Thế là quyết định nhé: chúng ta sẽ đi thủ đô Pari ngay khi tìm thấy một chỗ ở ưng ý trong một khu vực dễ chịu. Ngày mai bà sẽ gọi điện cho người nhà của chúng ta đi tìm: đó là một người tinh nhanh tháo vát chắc sẽ tìm thấy ngay thôi. Hẹn cháu bữa ăn tối nhé. Bà để mặc cháu với những cuốn sách vớ vẩn này nhưng bà nhắc lại: chớ vội đánh giá cao năng lực huyền bí của những quân bài!

Bà Vêra lấy làm hài lòng về cuộc trò chuyện này. Lý do phải theo đuổi việc học hành thật tuyệt diệu. Điều bà không nói ra và chẳng bao giờ nói thật với cô cháu gái là, đã lâu lắm rồi, bà thấy Nadia cần phải rời xa cái Cố-trang này, nơi chồng chất bao nhiêu phiền muộn mà nàng phải chịu đựng trong sự cô đơn vô bổ. Bà cũng không muốn nhìn thấy nàng say mê đọc những cuốn sách về khoa học huyền bí cũng như không tin là nghề nghiệp tương lai của cháu bà lại là

một nhà nữ tiên tri. Bói bài là một cách giải trí không có hiệu quả kéo dài, nhưng đóng chốt cả một cuộc đời vào những gì mà quân bài nói hoặc không nói là một sự điên rồ không hơn không kém. Cũng có thể sống xa trang trại, năng khiếu thấu thị - điều bà rất lo ngại sẽ gây hậu quả xấu đến với cô gái ở tuổi như cháu bà – có thể giảm rồi mất hẳn? Thủ đô với những phương tiện giải trí đầy hấp dẫn sẽ vô cùng cuốn hút đối với một đầu óc còn non trẻ. Cần phải đến Pari thôi!

Bà ngoại đã nhìn nhận đúng. Cuộc sống ở Thủ đô Pari đã trôi qua được bốn năm và Nadia đã học xong bậc trung học. Nàng đã có nhiều bạn trai và bạn gái cùng lứa tuổi. Năm mười tám tuổi, nàng đã trở thành một cô gái có vẻ đẹp dịu dàng: điều này sẽ góp thêm thắng lợi cho nàng về mọi mặt. Nàng cũng tỏ vẻ ham thích cuộc sống ồn ào, vui chơi giải trí làm cho bà Vêra thích thú và yên tâm. Như vậy cái năng khiếu thấu thị của cô cháu chẳng thành vấn đề gì nữa! Và khi người bà ngoại đáng kính đó hỏi cháu gái:

- Bây giờ cháu đã là cô tú rồi, cháu có ý định sẽ làm gì? Ngành nghề nào cháu yêu thích nhất?

Câu trả lời là:

- Thực ra thì cháu cũng không biết nữa. Cháu thích tất cả… có lẽ cháu muốn trở thành một nữ luật sư…

- Thế còn ngành y?

- Chỉ có một loại ngành y mà cháu cảm thấy thoải mái để hành nghề: đó là chăm sóc và điều trị bệnh về tư tưởng.

- Thầy thuốc khoa tinh thần kinh ư?

- Đúng vậy. Đau đớn về thể xác cháu coi là phụ, bệnh hoạn về tinh thần mới là quan trọng… Nhưng bà hãy để cho cháu suy nghĩ trong thời gian nghỉ hè này. Các chuyên khoa chỉ mới bắt đầu khi khai giảng niên khóa mới.

Trưa ngày hôm sau, nàng tiếp một bạn gái thân đã cùng học một trường và cũng vừa tốt nghiệp trung học. Mỗi lần Béatrice tới, hai cô gái lại cùng nhau chuyện trò tâm sự chẳng liên quan tới một ai, trong buồng riêng của Nadia.

Béatrice là một cô gái xinh đẹp, duyên dáng, không giống Nadia một chút nào: một cô tóc nâu, cô kia tóc vàng. Song có lẽ sự khác biệt rõ ràng nhất giữa hai cô gái là phong cách ứng xử: Béatrice thẳng tính, hơi nóng nảy và ham thích thể thao: cô chơi tennít, cưỡi ngựa, bơi lội và trượt tuyết rất giỏi. Còn Nadia thì kín đáo trầm mặc hơn và cũng bí ẩn hơn, thích những thú vui của những phụ nữ sống nhiều về nội tâm. Cô tóc nâu thì ruột để ngoài da còn cô tóc vàng thì thâm trầm mơ mộng. Có lẽ vì vậy mà họ bổ sung cho nhau, rất ý hợp tâm đầu.

Ngày hôm đó Béatrice nói chắc nịch:

- Nhất thiết là cậu phải bói cho mình một quẻ bằng cỗ bài tây của cậu.

- Tại sao vậy?

- Nó sẽ giúp mình chọn một nghề. Bố mẹ mình thì muốn mình trở thành dược sĩ. Các cụ nói đó là một nghề vẻ vang nhưng mình thì thấy chẳng có gì thú vị! Cậu sẽ trông thấy mình ngập

đầu giữa những đống chai lọ hoặc chúi mũi đọc những đơn thuốc, những công thức pha chế ư? Và mình lại chúa ghét cái mùi của các cửa hiệu bào chế! Những quân bài có thể sẽ nói cho mình biết tương lai đích thực của mình là ở đâu. Mỗi lần mà cậu rút bài bói cho mình, mọi việc đều xảy ra đúng y như cậu đã thấy.

Việc này bà Vêra cũng không biết: khi từ Cố-trang ra đi, Nadia đã đem theo cả cỗ bài và kể từ đó, chưa bao giờ nàng rời khỏi nó. Lúc này nàng rất thông thạo trong việc sử dụng để bắt nó nói lên những điều cần nói và nàng đã tận dụng để giúp đỡ cô bạn người Pari và cả những bạn trai nữa. Mỗi một khi cô này hoặc cậu kia gặp một mối phiền muộn nào đó thì một ý nghĩ cứu rỗi nảy ra tức thì: "Ta phải đến yêu cầu Nadia làm cho một quẻ bói bài và sẽ tìm thấy ngay giải pháp." Với họ, cô cháu gái của bà Vêra không chỉ là một người bạn mà còn là nàng *Nadia – huyền diệu*.

Vậy thì làm sao mà từ chối được Béatrice? Cỗ bài được lấy ra từ một chỗ giấu kín được trang kỹ, được đảo lên trộn xuống rồi rải ra mặt bàn… và hầu như ngay lập tức, đôi mày Nadia cau lại.

- Cậu nhìn thấy gì vậy? – Cô bạn hỏi.

- Về nghề nghiệp của cậu, chẳng có gì rõ rệt cả. Nhưng điều mà mình lo sợ là nhìn thấy một hiểm họa đang ập tới cậu… Khiếp quá, Béatrice! Lửa bao vây cậu, ở chỗ cậu… Có một cái gì đấy đang xảy ra lúc này ở nhà cậu. Nhưng yên tâm mình không thấy cậu bị thiêu cháy.

- Thế còn cha mẹ mình.

- Mình không biết… Mình không nhìn thấy bố mẹ cậu… cậu hãy về ngay đi và gọi điện thoại cho mình.

Một giờ sau Béatrice gọi điện cho Nadia:

- Cậu biết không, cậu thật là phi thường? Khi mình về và mở cửa thì thấy mùi cháy khét lẹt và trong nhà tràn ngập khói. Không có ai cả. Bố mẹ mình đều đi vắng và chị hầu gái trước khi ra khỏi nhà để đi mua bán gì đó đã quên không tắt bếp ga và đó là nguyên nhân gây ra vụ cháy. Mình đã kịp gọi đội cứu hỏa. Đám cháy đã bị dập tắt, nhưng nếu cậu được nhìn sự tổn thất! Mà đó mới chỉ là một sự báo động, báo động nóng hổi! Quái thật, Cậu làm thế nào mà lại nhìn thấy tất cả những cái đó trong những quân bài?

- Mình cũng không biết nữa… khi cỗ bài vừa rải ra xong thì mình nhìn thấy ngay, và rõ ràng những lưỡi lửa quân quanh mình cậu. Tất cả chỉ có thế thôi.

- Cậu hãy nghe đây, Nadia: mình chẳng biết ước muốn suốt đời của cậu là gì, nhưng nếu ở vào địa vị của cậu, mình sẽ mở một văn phòng xem vận số bằng cỗ bài: không những cậu giúp ích cho mọi người mà còn có thể làm giàu nữa.

- Mình cho là cậu có lý, có điều là tiền bạc đối với mình không quan trọng, mà cái chính là giúp ích cho người khác, đó mới là xu hướng đích thực của mình.

Vào đúng cái lúc nàng đặt ống nghe xuống giá, nàng hiểu rằng ý nghĩ lẩn quất trong đầu óc nàng hàng bao năm nay là duy nhất phù hợp với mình mặc dầu có những khẳng định trái ngược của bà ngoại. Nàng phải trở thành một nhà ngoại cảm! Cú điện thoại của Béatrice vừa

rồi phải chăng cũng chứng tỏ năng khiếu thấu thị của nàng không phải lúc nào cũng mang lại điều không hay mà còn có thể phát hiện kịp thời những điều tốt lành với điều kiện là nàng không được ngại ngần lưỡng lự - vì nhút nhát hoặc vì quá khiêm tốn để báo ngay cho người khác biết những gì liên quan tới họ, trước khi sự việc xảy ra. Nếu, hồi đó nàng không phải là một đứa trẻ, và có thể nói cho cha biết là nàng nhìn thấy trên khuôn mặt ông màu nhợt nhạt của cái chết, thì rất có thể là cha nàng sẽ thận trọng hơn và tránh được tai nạn giao thông đã làm ông qua đời? Và giá như khi đã trông thấy thân thể anh bạn Jacques bập bềnh trên mặt nước hồ, nàng không để cho anh trèo lên chiếc thuyền nát để đi lấy hoa sen cho mình thì rất có thể là anh ta không bị chết đuối? Nếu, thay vì đề nghị được đi cùng cô giáo vào trong làng, nàng cương quyết bảo cô: "Cô không được đi ra ngoài trong lúc này, sấm sét đang đe dọa cô đấy!" thì rất có thể cô giáo Bạch hãy còn sống? Với những cái "nếu" như thế, người ta có thể giải quyết tốt tất cả mọi điều có lợi ích chung cho tất cả… Nhưng Nadia hãy còn chưa biết một điều, mà chỉ sau này qua nhiều năm dày dạn trong nghề nàng mới nhận ra là một nhà tiên tri dù tài giỏi đến đâu cũng không thể nào làm thay đổi được quy luật bất di bất dịch của số mệnh. Vai trò của họ chỉ giới hạn ở chỗ là thông báo cho những người phải hứng chịu quy luật đó hay để ít ra là người ấy biết cái gì sẽ đến với mình.

Vào năm mười tám tuổi, Nadia cảm thấy năng khiếu ủa mình phát triển rất mạnh nhưng chưa từng biết đến tình yêu. Cũng chẳng phải lâu la gì: tình yêu đó đã tới ngay sát cạnh Cố-trang miền Sologne mà ở đó hình như đã định sẵn: tất cả những sự kiện ghi sâu vào ký ức của cả một thời son trẻ của nàng sẽ phải xảy ra tại đây.

Chính là bà Vêra, một cách vô thức đã làm cho nàng nảy ra ý muốn trở lại quê hương khi bà nói:

- Bây giờ ta sẽ nghỉ hè ở đâu đây trước khi cháu quyết định chọn cho mình một nghề nào đấy? Đợt nghỉ hè này bà thấy vô cùng cần thiết để cháu lấy lại thăng bằng trí óc sau một năm làm việc căng thẳng.

- Chỉ có một nơi duy nhất mà cháu có thể thực sự nghỉ ngơi và suy nghĩ trong yên tĩnh được. Đó là Cố-trang của chúng ta.

- Cháu thích trở về nơi đó lắm ư?

- Thế là đã tròn bốn năm Cố-trang không thấy chúng ta! Chắc nó cho là bà cháu ta đã ruồng bỏ nó rồi và giận chúng ta lắm… Khi bà cháu ta trở về, chưa chắc nó đã nhận ra! Cả vụ hè này bà cháu mình sẽ ở cùng với nó.

Thế cháu không sợ buồn chán ư, lúc này cháu đã quen nhịp sống ở thủ đô? Cháu có muốn chúng ta mời một vài bạn gái của cháu về đây chơi như Béatrice chẳng hạn. Họ sẽ đem theo về không khí ồn ào náo nhiệt.

- Cháu chẳng cần đâu bà ạ. Cố-trang với cháu là quá đầy đủ rồi! Cháu lại thấy chiếc đàn piano chắc là phải lên lại dây và cháu sẽ lại ôm theo giá vẽ và những bút vẽ của cháu. Từ ngày bà cháu ta lên Pari, cháu hoàn toàn chểnh mảng với âm nhạc và hội họa. Đó là một sai lầm lớn! Cháu sẽ lợi dụng đợt nghỉ xả hơi này để ôn lại tất cả. Đối với cháu, đây là đợt nghỉ tuyệt vời.

- Có thể cháu nói đúng.

Âm thanh của chiếc đàn piano không được chuẩn nhưng không quan trọng. Cái chính là phải chăng nó làm cho trang trại cổ hồi sinh? Ngay hôm sau ngày trở về, sau bữa ăn sáng, Nadia đi ra ngoài mang theo giá và dụng cụ vẽ. Nàng nói với bà ngoại:

- Thời tiết và ánh sáng lúc này thật là lý tưởng để vẽ một lùm cây. Cháu đi gặp lại những hàng cây thân thiết của cháu đây bà ạ! Chỉ có chúng mới cho cháu lấy lại hứng thú vẽ: khi đã phác họa một vài cây lá trên tấm toan cháu sẽ có cảm tưởng như chưa từng bao giờ xa chúng cả.

Nửa giờ sau, ngồi trên ghế gấp, trước khung vải còn trinh nguyên đặt trên giá vẽ, nàng bắt đầu chọn màu trong tiếng hót líu lo của bầy chim rộn ràng mừng đón sự trở về của nàng. Dần dần hình khối của rặng cây bắt đầu hình thành và dường như chúng được sinh ra một lần nữa qua cây bút vẽ của nàng. Không khí nhẹ nhàng, Pari ở tít phía xa, thời gian và bạn hữu chẳng làm vương vấn: chỉ còn thiên nhiên với dòng chảy êm đềm của cuộc sống. Bị nghệ thuật hội họa mà nàng cố làm cho sống lại từng nét từng nét một cuốn hút, nên Nadia không nhận thấy có một sự hiện diện lặng lẽ đang tới gần và cất tiếng ở phía sau:

- Tôi nghĩ là bức tranh này sẽ rất đẹp…

Bị bất ngờ, nhà nghệ sĩ lặng đi một vài giây. Tiếng nói trong trẻo và náo nức; một giọng nói nghe thật dễ thương. Cuối cùng nàng quay đầu lại: chàng trai hé miệng cười. Và cùng với nụ cười là một bóng người cao mảnh, tóc nâu, trạc tuổi hai mươi lăm. Chàng mặc bờ lu dông vải và quần đi săn màu sáng hai ống quần nhét vào đôi ủng cao; một khẩu súng khoác lủng lẳng bên vai phải.

- Ông đi săn ư? – Nadia ngạc nhiên hỏi – Tôi nghĩ là mùa săn chưa bắt đầu kia mà.

- Cô nói đúng. Còn thời gian này chỉ để diệt những con thú làm hại. Cô nên hiểu đó là những con vật hay tấn công vào các tổ có trứng ấp hoặc con mồi nhỏ hơn chưa đủ sức tự vệ, chạy trốn hoặc bay đi… Phải nói thật là tôi chỉ dạo chơi, nhưng nếu gặp may mà một chú chồn chẳng hạn xuất hiện thì xin thú thực tôi chẳng lưỡng lự chút nào! Về khoản con chồn ấy mà…

- Thì chưa thấy mà lại thấy tôi phải không? Thật không may tí nào! Tôi đâu phải con mồi mà ông thích.

Chàng trai không đáp và tiếp tục mỉm cười. Một nụ cười như muốn bảo: “Biết đâu đấy!” Rồi chàng trai tự giới thiệu: “Marc Davault”. Trong một khu rừng thưa, ở miền Sologne, Nadia đã làm quen như thế đấy với con người mà sau này đã trở thành chồng của người đàn bà đã tới gặp nàng tới ba lần liền tại phòng xem tướng số. Thôi mỉm cười, chàng hỏi:

- Chưa từng bao giờ được hân hạnh gặp cô trong vùng này, liệu tôi có thể biết được là tôi đang có vinh dự được nói chuyện với ai đây?

- Tôi là Nadia Derlon.

Tên họ của chàng trai như muốn nói với nàng điều gì:

- Có phải là các ông mới mua trang trại La Sablière, một dinh cơ sát cạnh chỗ chúng tôi không? Chiều hôm qua những người coi sóc Cố-trang của chúng tôi đã nói vậy.

- Đúng là cha mẹ tôi đã về sống tại đó với ý định kiên quyết sẽ vĩnh biệt cõi đời tại đó trong

sự yên tĩnh. Mẹ tôi vốn sinh tại vùng này.

- Cũng như cha tôi vậy. Nhưng ông không còn nữa, cả mẹ tôi cũng thế. Tôi sống với bà ngoại Vêra.

- Tôi cũng đã nghe người ta nói ở đây có hai phụ nữ, một còn rất trẻ và một đã nhiều tuổi là những chủ nhân của Cố-trang này, nhưng đã lâu không thấy họ về.

- Chúng tôi mới về đây chiều hôm qua để nghỉ hè.

- Và cô đã không bỏ phí thời gian: ngay lập tức cho hội họa. Phải chăng đó là nghệ thuật chính mà cô say mê.

- Tôi còn yêu thích cả âm nhạc nữa và nói chung, tất cả những cái gì thiên về cái đẹp. Còn ông, môn giải trí yêu thích nhất, phải chăng là săn bắn?

- Cũng chưa hẳn như vậy, nhưng còn biết làm gì khác ở cái xó xỉnh Sologne này?

- Cũng như ở tất cả mọi nơi, người ta có thể có nhiều công việc bận rộn mà không phải giết thú vật. Tôi ghét trò săn bắn và… những người đi săn!

- Thế là đã rõ! Vậy thì tôi đi nhé!

- Tôi không thích khi đang vẽ, lại có người đứng ở sau để nhìn xem vẽ như thế nào… Nhất là khi tôi mới chỉ là một tài tử tí hon và đã bốn năm ròng không cầm đến cây bút vẽ.

- Người ta không tin như vậy khi nhìn thấy những gì cô đã phác họa trên tấm toan… Tôi đi đây nhưng rất mong một ngày nào đó chúng ta có thể gặp lại trong những điều kiện không đến nỗi quá bất lợi cho mỗi chúng ta như hôm nay: Cô đứng trước giá vẽ còn tôi, khẩu súng săn trong tay! Tôi sẽ không nói "Chúc cô vẽ đẹp!" và cô sẽ không đáp "Chúc đi săn gặp may!" Lời chúc tụng không nên có bao giờ… Mong gặp lại, có thể chứ?

Nàng không trả lời và cũng không nhìn chàng bước đi. Nàng lại chăm chú nhìn vào tấm toan đang vẽ dở coi như chưa hề bị quấy nhiễu. Nhưng dù ánh mắt của nàng hết đặt vào khung vải lại trông ra cảnh vật nàng đang muốn miêu tả và chú ý đến cả những màu đã pha trộn bôi thử trên tấm gỗ nhỏ, nhưng nàng chẳng nhìn thấy gì, hay đúng hơn là chỉ thấy bóng dáng của chàng trai đang dần tái hiện trên tấm toan trùm lên những nét phác thảo cảnh vật. Một khuôn mặt tươi cười có cái nhìn như xoáy vào nàng với vẻ tò mò vui thích trong khi giọng nói trong trẻo cất lên ở phía sau: "Tôi nghĩ là bức tranh sẽ rất đẹp"… Một điệu nhạc dịu êm chẳng khác gì chim hót.

Sau một thời gian biết là chẳng làm được gì ra hồn, nàng đứng lên, thu xếp dụng cụ và trở về Cố-trang. Bà Vêra đón nàng và hỏi:

- Bức vẽ đã xong rồi cơ à?

- Chưa đâu, bà ạ nhưng cháu cảm thấy nó sẽ là bức vẽ đẹp nhất của cháu đấy.

- Bà chẳng lấy làm lạ… Mỗi lần mà người ta trở lại một môn nghệ thuật đã bị bỏ bễ một thời gian, thường người ta làm tốt hơn. Không gì sánh bằng được sự nghỉ nơi thư giãn. Tối qua, ngay với cây đàn piano chưa được lên dây thật chuẩn, cháu chơi cũng rất hay.

Buổi tối, trong bữa ăn, Nadia rất trầm lặng.

- Cháu suy nghĩ gì vậy? – Bà Vêra hỏi.

- Có phải đó là tất nhiên không hả bà? Cháu không bao giờ tưởng tượng được là cuộc trở về Cố-trang lần này lại gây cho cháu xúc động như vậy… Có thể bà sẽ cho cháu là ngốc nghếch, nhưng thực sự cháu đã không muốn rời xa nó nữa đâu. Bà sẽ không giận nếu cháu đi ngủ ngay bây giờ chứ? Không khí Sologne làm cháu như kiệt sức.

- Cái đó cũng là tất nhiên thôi cháu ạ.

Vào phòng riêng, đóng cửa lại, Nadia không thấy buồn ngủ một chút nào. Ngồi trên giường, nàng lấy cỗ bài làm một quẻ bói. Đây là lần đầu tiên nàng bói cho chính mình chứ không phải để giúp cho người khác.

Chàng trai láng giềng, gặp tại khu rừng thưa, ở đó, không thể nào nhầm lẫn được trong cỗ bài của nàng. Nhưng anh chàng không phải chỉ có một mình. Nàng còn thấy có hai người đàn bà nối tiếp nhau, một hầu như ở ngay hàng đầu, còn người kia ở hàng dưới: con Đầm T'rép và con Đầm Pic. Còn nàng, Nadia, xuất hiện mãi tận dưới cùng cỗ bài! Điều này muốn nói lên cái gì đây?

Ngay từ phút đầu tiên lúc mà nàng ngoảnh lại và trông thấy chàng, một điều kì lạ đã xảy ra: ngay lập tức nàng thấy thích anh chàng, thích tới mức mà một vài tiếng đồng hồ sau nàng phải tự hỏi: nàng đã yêu rồi ư?… Và nếu thật như thế, nàng sẽ làm tất cả để giúp chàng gạt bỏ được hai kẻ tình địch kia. Theo quẻ bói, kẻ thứ nhất, con Đầm T'rép ra đi khá sớm khỏi cuộc đời chàng, có thể do mưu mô của kẻ thứ hai, con Đầm Pic? Từ một lúc nào đó, nàng không thấy Đầm T'rép trong cỗ bài: hệt như nó tan biến đi trong khi Đầm Pic vẫn tồn tại dài dài. Với đối tượng này cuộc chiến chắc chắn sẽ gay go quyệt liệt nhưng Nadia, bằng linh tính cảm thấy là tình yêu của nàng lớn lao tới mức cuối cùng nàng sẽ thắng. Nàng ngủ thiếp đi đinh ninh là nếu đêm có nằm mơ thì cũng là một giấc mơ kỳ diệu: trên nền nhạc những tiếng chim hót véo von, nàng thấy một hoàng tử xuất hiện. Chàng không mang theo súng săn, còn nàng là một nàng tiên ngủ mười tám năm trong một khu rừng ở sâu tít mãi tận cùng miền Sologne.

Nàng đã gặp lại anh chàng trên quảng trường trước cửa nhà thờ vào ngày chủ nhật khi tan buổi lễ. Chàng đi cùng với cha mẹ còn nàng đi cùng với bà Vêra. Khi chỉ còn lại hai bà cháu, bà Vêra cũng như tất cả những người có trái tim của một người mẹ đã nhận biết rất nhanh tình cảm thực sự của cô cháu, nói những lời thật lạ:

- Bà có cảm tưởng rất tốt đối với những người này… Chàng trai thật dễ mến. Anh ta có một cái nhìn thẳng thắn và một nụ cười thật hấp dẫn… Rất có thể đó là người bạn mới của cháu. Tại sao cháu lại không thể mời anh ta tới nhà dùng bữa trưa một ngày nào đó nhỉ, cái đó sẽ mang đến sự trẻ trung cho Cố-trang của chúng ta.

Anh chàng được mời ăn trưa và sau đó… cái gì phải tới sẽ tới trong trường hợp như thế: họ gặp nhau hàng ngày. Kỷ niệm về chàng trai Jacques bị xóa nhòa, chỉ còn lại Marc.

Dần dần, tính hiếu kỳ của đàn bà đã giúp cho nàng biết những gì cần biết: chàng năm nay hai mươi ba tuổi, đang theo học kỹ sư và là người con độc nhất trong gia đình. Mỗi lần họ chia tay, Nadia lại cảm thấy một sự trống trải cô đơn. Bất ngờ, cuộc sống của nàng đi theo một hướng hoàn toàn khác trước, không còn là chuyện cô đơn tự nguyện nữa. Bốn năm sống ở Pari

đã xua đi không ít những điều còn vương vấn nhưng chẳng có nghĩa gì so với cuộc sống hiện tại một khi có sự hiện diện của Marc. Tất cả những cái đó dường như đã lướt trên tấm toan trong cuộc gặp gỡ lần đầu, khi mà nụ cười của chàng trai chồng lên trên những nét khẳng khiu của những thân cây, các bạn trai và bạn gái trường trung học chỉ còn là những bóng mờ.

Tháng chín tới với những sắc màu nhuốm vẻ tư hương tô điểm cho vùng quê một vẻ đẹp hiển nhiên. Marc phải trở về Pari để học tiếp. Nadia không dám nói với bà ngoại Vêra là nếu Marc đi thì miền Sologne sẽ kém đi phần quyến rũ, khi bà hỏi:

- Cháu đã nghĩ kỹ về nghề nào cháu yêu thích chưa?

Nàng trả lời:

- Cháu chưa có thời gian để suy nghĩ. Đợt nghỉ hè này sao mà ngắn ngủi! Nhưng dù sao cũng không có gì khác biệt lắm so với bốn năm trước đây khi bà cháu ta chuyển đến Pari. Hồi đó bà đã cho ý kiến của cháu, sự lựa chọn của cháu chỉ là một giấc mơ không tưởng... Lúc này đây cháu thấy là cháu có quyền quyết định tương lai của chính mình: cháu sẽ là một nhà tiên tri.

- Cháu lại quay về với cái ý tưởng kỳ quặc đó ư?

- Cái ý tưởng này không một lúc nào rời cháu, và không phải là kỳ quặc như bà tưởng đâu! Bà đã từng bao lần bảo cháu là nếu chúng ta biết chi tiêu tằn tiện thì cũng đủ sống với khoản thừa kế của cha cháu để lại. Vậy thì sao nào? Tại sao bà lại cứ bắt cháu là nhất thiết phải lao vào các môn học chuyên khoa mà cháu thấy thật là chán ngắt để cuối cùng, sau biết bao thời gian, những cánh cửa mở ra đối với cháu thật vô cùng tầm thường và vô vị.

Dù cho thiên hạ bao người chen chúc vào các nghề như luật sư, bác sỹ, dược sỹ,... như bà mẹ Béatrice ước mong cho con gái mình là phóng viên báo chí, giao dịch viên, hoặc thư ký giám đốc... tất cả những cái đó, cháu đã thấy trước, chỉ đem đến cho cháu sự chán ngán và buồn chết đi được. Còn nếu trở thành một nhà tiên tri đoán vận số thì đó lại hoàn toàn là một việc khác! Bởi vì cháu đã may mắn có được cái năng khiếu thiên bẩm đó, tại sao lại không hoàn thiện nó?

- Hoàn thiện bằng cách nào?

- Bằng cách nghiên cứu sâu tất cả các phương pháp cho phép tận dụng được một năng khiếu sẵn có để phục vụ giúp ích cho mọi người... Vì vậy cháu thấy việc bắt mọi người trả tiền cho mỗi lần xem, có một cái gì đó không được lương thiện lắm. Cháu làm việc duy nhất chỉ vì nghệ thuật thôi chứ không phải để kiếm ăn! Khi nào cháu bắt đầu hành nghề và có một văn phòng riêng, bà sẽ thấy sự không vụ lợi của cháu sẽ mau chóng được mọi người biết tới và khắp bốn phương họ sẽ kéo tới đông đảo.

- Đã lâu rồi bà biết cháu là một cô gái kỳ lạ nhưng bà thật không ngờ cháu lại có thể hành động khinh suất đến như vậy! Cháu có thấy điều cháu vừa nói hệ trọng như thế nào không? Cháu sẽ bị mọi người quấy rầy và xin xỏ những nhiễu suốt ngày!

- Càng hay! Cái đó cho phép cháu hiểu biết được nhiều hạng người! Từ ngày bà cho cháu nếm trải cuộc sống ở Pari, cháu thấy ghê sợ sự cô đơn.

- Cháu thay đổi nhiều đấy, Nadia ạ.

- Cháu không thấy tiếc điều đó. Chính bà, bà chẳng đã nhắc đi nhắc lại là cháu cần phải có sự giao du rộng rãi đó ư? Cháu đã có bà rồi, rõ ràng là như vậy nhưng cháu để riêng ra một bên, bà là người thân trong gia đình… Bà đã nói rất đúng là: người ta không chỉ sống duy nhất với những người trong gia đình! Bây giờ đây cháu thấy cần phải có những bạn bè khác.

- Cháu đã nghĩ đến vấn đề hôn nhân chưa?

- Cháu nghĩ là hãy còn quá sớm. Trong thời gian chờ đợi, cháu sẽ lao vào công việc xem tướng số: nó sẽ làm cháu bận rộn và biết đâu có thể giúp cháu dễ dàng chọn được một người chồng tốt.

- Bà sẽ rất ngạc nhiên nếu có một chàng trai đứng đắn nào đó lại ưng kết hôn với một cô gái làm nghề bói toán! Đàn ông, họ rất ghét có bạn đời là một phụ nữ nhìn xa hơn họ… Nếu cháu thực sự muốn có hạnh phúc trong cuộc sống vợ chồng, lúc nào cháu cũng phải làm cho người đàn ông mà cháu đã chọn lựa có cảm giác là anh ta tinh khôn và thông minh hơn cháu dù thực sự không phải là như vậy.

- Nhưng, tại sao chứ, nếu may mắn mà cháu gặp được người đàn ông đúng như mong ước, được thú nhận với anh ấy cháu là nhà tiên tri. Khi đã cùng nhau chung sống cháu sẽ là người trợ giúp đắc lực trong công việc mà anh không hề ngờ tới. Anh ấy sẽ có một người bạn đời là một bà tiên thời hiện đại luôn ở bên cạnh: như thế chẳng phải là diệu kỳ ư?

- Sẽ vô cùng phiền toái, nếu giả dụ một ngày nào đó, anh ta lừa dối cháu mà cháu cũng thấy trước và thấy ngay tức thì!

- Cái đó chẳng thể làm cho tình yêu của chúng cháu đổi thay. Vì thấy trước nên cháu sẽ biết cách đề phòng trước khi xảy ra tình trạng vô phương cứu vãn.

- Cháu tin như vậy ư?

- Cháu tin, vì bây giờ cháu biết rõ sức mạnh và sự chính xác khả năng thấu thị của cháu. Cháu không bao giờ nói với bà, sợ bà lo lắng và cho là cháu gái bé bỏng của bà loạn trí, nhưng trong suốt bốn năm trời bà cháu ta sống ở Pari, cháu vẫn vụng trộm đem khả năng thấu thị của mình ra thực hành và học cách đọc trong các quân bài mà bà chưa bao giờ nắm được cách thức phải làm. Cuối cùng cháu đã hiểu rõ – thời gian mới gần đây thôi – là khi cháu thấy một ảo ảnh thì ảo ảnh đó có thể đem đến sự tại hại nếu cháu không kịp thời báo trước cho người có liên quan, và sẽ tốt lành nếu cháu can thiệp trước khi sự việc xảy ra.

- Tốt lành ư?

Bà Vêra mỉm cười:

- Hãy nói cho bà rõ: phải chăng cũng có một ảo ảnh nào đó xui cháu muốn về nghỉ hè tại Cố-trang vì cháu biết là ở đó, trong khu rừng ở miền Sologne, cháu sẽ gặp một chàng trai tên là Marc?

Câu hỏi của bà làm Nadia ngẩn người, nhưng rất nhanh, nàng khẽ nói:

- Cái đó thì không bà ạ! Cháu thú thực… Nhưng cũng bình thường thôi: đã lâu rồi cháu cũng

hiểu là năng khiếu thiên bẩm chỉ cho phép cháu thấy những gì sẽ xảy ra với mọi người chứ không phải với bản thân cháu… Có lẽ thế lại hay đấy, nếu không thì thật là khủng khiếp! Cuộc sống của cháu sẽ trở thành địa ngục! Nếu biết trước những gì sẽ xảy ra với bản thân, cháu sẽ chẳng dám làm gì cả cũng như chẳng dám dự định gì cả, cháu chỉ còn như một loại người chết khi đang còn sống để hồi hộp chờ đợi cái giây phút sự biến xuất hiện và lo lắng về sự biến đó… Tuy nhiên đôi lúc cháu tự hỏi: tất cả những người có khả năng thấy trước có giống như cháu không? Cháu chúc mừng họ, nếu không thì cháu thực sự ái ngại cho họ. Làm thế nào mà họ có thể hành nghề đó một cách sáng suốt, phục vụ cho mọi người một khi mà chính họ còn đang bị ám ảnh bởi những gì sắp xảy ra với bản thân họ? Cháu gần như chắc chắn là một nhà ngoại cảm không thể nào đoán biết được số phận của chính mình, nếu không thì họ không bao giờ làm nghề này. Cũng vì thế nên khi bà nói với cháu về hôn nhân, cháu phải tỏ ra rất thận trọng, chỉ nhận làm chồng, một người đàn ông mà cháu biết rất rõ và đã bí mật tìm hiểu quá khứ của người đó trước khi xem tới những gì có thể xảy ra với anh ta khi cùng nhau chung sống. Còn những gì sẽ đến với cháu mà chính cháu cũng không sao biết được trước khi nó xảy ra thì cháu hoàn toàn chẳng quan tâm.

- Nếu cháu trù tính việc hôn nhân dưới góc độ đó thì bà e rằng nó sẽ chẳng bao giờ tới!

- Có thể như vậy, nhưng rồi… cuối cùng cháu cũng sẽ tự an ủi, cam phận vậy thôi.

- Càng ngày cháu càng trở nên điên rồ!

- Còn về bà, bà thân yêu của cháu, có phải bà vẫn giữ một kỷ niệm thật đẹp về cuộc sống riêng tư?

- Bà đã rất hạnh phúc cháu ạ, nhưng thật là ngắn ngủi! Bà tôn sùng ông mà cháu chưa từng biết mặt. Bà cũng yêu tha thiết mẹ cháu. Cháu có biết kỷ niệm ngọt ngào nhất trong cuộc chung sống với ông mà bà giữ đến tận giờ là cái gì không?…

- Cháu cũng rất yêu bà, bà ngoại ạ. Cháu yêu bà như chưa từng có một người nào trên đời này đã yêu và sẽ yêu như thế!

- Phải đấy, với tuổi ấu thơ của cháu bà đã gắng sức ấp ủ nâng niu, với tuổi hoa niên bắt đầu nở rộ của cháu và cả với ý tưởng điên rồ về năng khiếu ngoại cảm của mình – bà chưa bao giờ nói với cháu trước khi cháu tự nguyện thú nhận với bà. Cả bà nữa, đã từ lâu bà biết là cháu cũng có cái năng khiếu mà mẹ của bà đã có. Đó là di sản của dòng máu Slave, khá lạ lùng và phi thường nhưng cũng thật là đáng ngại mà cụ đã để lại và truyền cho con cháu… Bà đã bí mật tự nhủ "Miễn là cái đó không phải là sự thật!" Khốn thay, đó lại là sự thật: Cháu là một nhà ngoại cảm bẩm sinh… Trời đất ơi! Rồi chúng ta sẽ ra sao đây?

- Có thể là có những điều đáng tiếc sẽ xảy ra! Nhưng đáng lẽ bà phải lấy làm tự hào mới đúng chứ, sao lại cho đó là một điều tai hại! Có phải ai muốn làm một nhà ngoại cảm cũng được cả đâu! Rồi đây cô cháu gái bé bỏng của bà sẽ nổi tiếng… Điều đó không làm bà phấn khởi sao?

- Chẳng phấn khởi lắm đâu… Nhưng nếu thực là cháu không thay đổi ý kiến thì về phần bà, bà cũng phải lo liệu. Vừa rồi cháu nói là cần phải có một ông thầy để học hỏi thật nghiêm túc… Cháu tưởng là dễ ư? Làm chi có một "giáo sư về bói toán"?

- Có thể chẳng phải là một giáo sư nhưng phải là một người đã hành nghề lâu năm và có tiếng tăm. Người này sẽ dạy cháu tất cả những gì mà cháu không thể một mình khám phá ra để có thể tận dụng một cách tốt nhất những khả năng vốn có của mình. Nhưng cháu không muốn người thầy đó là một phụ nữ! Thoạt thấy cháu là bà ta sẽ ghen tỵ ngay bởi vì cháu trẻ hơn và chắc chắn là xinh đẹp hơn và từ đó bà ta sẽ bố trí để làm cho cháu chán nghề!

- Cháu nói gì lạ vậy? Có những nhà nữ ngoại cảm rất lịch thiệp và rất xinh đẹp cơ mà? Mẹ của bà là một phụ nữ xinh đẹp nổi tiếng.

- Nhưng cụ chỉ sử dụng khả năng của mình một cách tài tử chứ không phải chuyên nghiệp! Tất cả những nhà nữ ngoại cảm mà cháu thấy chân dung được đăng trên các tờ báo chuyên ngành cho tới nay trừ trường hợp rất hãn hữu, đều già và xấu xí… Trông như những con cú mèo! Ngay khi tới Pari, cháu sẽ đi săn lùng – đúng là phải như vậy – không phải để tìm những loài chim ăn đêm nhưng đã là một nhà chuyên môn trước hết phải có một vẻ ngoài dễ ưa. Rồi sau đó mới tiến hành việc học hỏi thực sự.

- Khóa học thật lạ lùng! Thôi được… Nhưng cháu sẽ nói thế nào với những bạn bè ở Pari? Họ sẽ cho là cháu hết sức tào lao!

Cháu sẽ làm cho họ tưởng là cháu học khoa "Tâm thần kinh". Đó là một từ lúc nào cũng gây được hiệu quả lớn… Hầu hết mọi người sẽ không ngờ vực, do đó khi họ cảm thấy có cái gì đó trục trặc hoặc tâm trí bất ổn, họ sẽ thoải mái trong việc tìm đến và hỏi han một nhà tiên tri đích thực cháu sẽ trở thành người đó, hơn là mắc vào sự dỗ ngon dỗ ngọt của các thầy thuốc tâm thần mà tất cả là một bọn điên khùng. Họ dùng những phương pháp có tên gọi là những trắc nghiệm để mê hoặc họ.

- Thế còn Marc, cháu sẽ quên anh chàng này chứ?

- Không đâu bà ạ. Anh ta ngày mai cũng trở lại Pari để học tiếp, vì chúng cháu đã định gặp nhau cho nên cháu chẳng thấy một chút gì là phiền toái nếu cũng trở lại Pari như anh ấy.

Điều mà Nadia không thổ lộ với bà ngoại Vêra là chính Marc mới là động lực cuối cùng, động lực mạnh nhất đã làm cho nàng dứt khoát quyết định lao sâu vào nghề lý số mà nàng đinh ninh là nhờ vậy nàng sẽ bảo đảm được hạnh phúc tương lai. Ngày này qua ngày khác, nàng nhìn vào những quân bài để khám phá ra những điều lành điều dữ có thể đến với người mà nàng yêu say đắm. Một tình yêu lớn, phải được bảo vệ hàng ngày hàng giờ chứ! Nếu không thế thì tiêu tan ngay.

"Người thầy" được Nadia tìm thấy mau chóng: Đó là thuật-sỹ Raphael. Ông đã nổi tiếng và có nhiều khách quen vững chắc và trung thành. Danh tiếng của ông rất lớn. Tất nhiên là ông có lấy tiền, một thuật-sỹ cũng cần phải sống chứ! Dù chỉ đủ để có thể tiếp tục phục vụ mọi người, một khi ông không có tiền của dồi dào, cũng như trường hợp của Nadia? Thuật-sỹ Raphael còn có lợi thế là nhờ có mái tóc trắng bong, và chòm râu muối tiêu mà mọi người thấy là rất khó đoán được tuổi của ông: ông có thể sánh với ông nội và thậm chí có thể ngang với cụ nội của Nadia. Ông đón tiếp Nadia rất lịch thiệp và lặng yên nghe nàng nói. Với tất cả niềm tin, Nadia thành thực nói hết với ông, kể cho ông nghe những ảo ảnh đã thấy với niềm tin sâu sắc là mình có năng khiếu thấu thị và ý muốn kiên định đi sâu vào cái nghề độc nhất mà nàng cảm thấy có đầy năng lực. Nàng nói lên cả lòng mong mỏi nồng nhiệt muốn hiểu thật sâu cái nghề khó khăn

này và sự cần thiết phải tìm một ông thầy để dìu dắt dạy bảo. Khi nàng dứt lời, ông mỉm cười:

- Ít ra đây cũng là một cuộc thăm hỏi khác hẳn với những cuộc thăm hỏi bình thường ở đây! Thật là vô cùng phấn khởi khi ngồi trước mặt mình là một phụ nữ trẻ trung và duyên dáng không phải đến để yêu cầu cho những lời khuyên về các vấn đề thuộc lĩnh vực tâm tình mà ngược lại để mơ tới việc được săn sóc mọi người trong lĩnh vực đó… Ta cũng xin thú thực đây là một sự kiện làm ta rất xúc động. Khi mỗi tuổi một già, ta thường tự hỏi liệu một ngày nào đó có thể tìm được một người nào mong muốn được thay ta, kế tục sự nghiệp của ta chăng. Như đổi gác ấy mà…

- Tham vọng của cháu rất hạn chế bác ạ và cháu không mảy may có ý đồ kiếm ăn bằng nghề đó. Cháu sống với bà ngoại mà cháu vô cùng yêu kính. Cả bà cháu và cháu đều không phải lo lắng gì về cuộc sống vật chất. Điều mà cháu mong ước là làm sao trau dồi được tất cả những kiến thức của một nhà chuyên môn để có thể giúp ích cho bạn bè và những người thân… mà không lấy tiền.

- Đó là một tình cảm cao quý và làm cho ta phải nghĩ là cháu thực sự có năng khiếu như cháu đã nói. Một khi không có nó thì chẳng làm nên trò trống gì. Phải nói là trời đã phú cho cháu năng khiếu quý báu đó. Nhưng chúng ta cũng phải cảnh giác với tính cách tài tử đấy!

- Và cháu cũng biết là không bao giờ cháu có thể thay thế được một nhà thuật số có tài như bác.

- Đó là việc chúng ta sẽ xem đến sau này, khi cháu đã được huấn luyện.

- Cháu cũng biết rõ là thì giờ của bác rất hạn hẹp.

- Đúng như vậy, cháu ạ! Ta không có được cái may mắn như cháu là có một tài sản riêng để sinh sống: vì vậy bắt buộc ta phải lấy tiền của khách.

- Nếu bác đồng ý nhận cháu làm môn đồ, thì bác phải đòi ở cháu một khoản học phí thỏa đáng về những bài học bác dạy cháu. Tất cả các môn, học phí đều rất cao, rõ ràng như vậy. Thay vì cho việc theo học ở một trường đại học hoặc một học viện như các bạn cùng lứa tuổi, thì cháu theo học tại nhà bác.

- Chẳng nên nói chuyện đó nữa cháu ạ. Cháu có biết là thật vô cùng hiếm có gặp được một người ở thế hệ cháu mà lại muốn ôm lấy một nghề như nghề của ta? Bọn trẻ bây giờ chẳng tin vào cái gì cả: họ rất thực dụng, rất tầm thường, chỉ nghĩ đến tiền bạc và đã sớm nghĩ đến sự nghỉ ngơi sau này lúc học chưa đến hai chục tuổi đời! Người ta đã làm đủ mọi cách để làm cho họ chán ngán về mộng mơ và về những môn khoa học huyền bí… Như vậy thì bằng cách nào mà làm cho họ có thiện ý và đồng cảm với những vấn đề thuộc lĩnh vực trái tim của người khác? Cháu, có may mắn là đã có ngọn lửa nhiệt tình. Đó là điều kiện quan trọng hàng đầu. Nếu ta thành công trong việc bổ sung vào cái huyết khí bồng bột của tuổi trẻ đó những quả chín kinh nghiệm của ta thì rất có thể cháu sẽ trở thành một trong những nhà tiên tri rạng rỡ nhất trong thời đại chúng ta.

- Nền tảng cơ bản của nghề nghiệp là gì thưa bác?

- Để có thể hành nghề và đạt được một vài cơ may để thành công, trước hết cháu phải nghiêm túc, thẳng thắn và trung thực. Ngoài năng khiếu thấu thị ra, cần phải có một năng

khiếu nữa mà ta gọi là "năng khiếu giao tiếp". Có thể cháu chưa thấy đầy đủ tầm quan trọng trong thái độ của một nhà tiên tri hay một thuật-sỹ là phải luôn hòa nhã ôn tồn với khách của mình như thế nào. Phần lớn khách đến đây là những người bất hạnh hoặc đang bồn chồn lo lắng cần có sự an ủi khích lệ ngay tức khắc. Họ cần phải tìm thấy một cái gì đó làm cho dịu đi phần nào ngay từ phút đầu tiên khi bước vào phòng xem tướng số. Điều này chỉ có thể được nhờ vào chính bản thân cháu. An ủi, khích lệ toát ra ngay từ cái nhìn, nụ cười mỉm, vẻ thông cảm của cháu… Cháu hãy nhớ và suy nghĩ lại những gì đã xảy ra vừa rồi khi chúng ta gặp nhau lần đầu. Ta hiểu ngay là ta đã gieo cho cháu một niềm tin, nếu không thì cháu đã không nói liền một mạch cho ta nghe tất cả những ảo ảnh và năng khiếu thấu thị của cháu mà không phải là đã có nhiều người được cháu cho biết những cái đó. Có phải đúng như vậy không?

- Đúng thế bác ạ.

- Đổi lại ta cũng vậy, ngay giây phút đầu tiên ta đã thấy có một mối đồng cảm giữa cháu và ta. Ta tự bảo: "Ít ra thì đây cũng là một bạn trẻ không đến quấy rầy mình". Cũng vì thế mà chúng ta đã cảm thông không đến nỗi tồi lắm… Khi mà bầu không khí đồng cảm với nhau đã được thiết lập, thì người ta có thể làm việc dễ dàng và có lợi hơn. Khi đứng trước một vị khách nam hoặc nữ mà thiếu cái không khí đó thì sẽ chẳng có một dòng điện nào chạy qua. Dù cháu có sử dụng tất cả mọi cách thức, mọi biện pháp về thuật số cháu cũng sẽ chẳng thấy được những gì đang xảy ra hoặc sẽ xảy ra trong cuộc đời bí ẩn của những người thực ra là đang cần tới cháu. Trí óc của cháu sẽ bị che phủ bởi một thứ gì đó như một đám sương mù dày đặc.. Cháu sẽ cảm thấy buồn bực ghê gớm khi ở trong tình trạng ấy dù cố gắng thế nào cũng hoàn toàn vô ích thôi, lúc đó tốt hơn hết là bỏ dở cuộc xem dù phải mất khách và rất có thể cũng vì thế mà biến người khách đó thành kẻ thù. Cháu hiểu rõ chứ?

- Vâng ạ.

- Và cháu vẫn kiên quyết gia nhập nghiệp đoàn kỳ lạ của chúng ta?

- Đó là điều mong ước thiết tha nhất của cháu!

- Thôi được! Nếu cháu muốn vậy thì đưa tay đây cho ta!

Khi bàn tay nhỏ bé thanh mảnh nằm gọn trong bàn tay to bè nhưng mềm mại của ông già, ông bóp mạnh làm như sắp nghiền nát nó. Ông nói:

- Hiệp nghị đã được ký kết. Ta sẽ gắng sức huấn luyện cho cháu trở thành một người biết cách nhìn thấy… Ta hứa sẽ làm cho cháu trở thành một điều kỳ diệu vào những ngày cuối của cuộc đời ta! Ta muốn tạo cháu thành một tác phẩm bất hủ… Nhưng cháu phải nhất nhất tuân theo lời ta.

- Cháu xin hứa.

- Thế bao giờ chúng ta bắt đầu nào?

- Ngay bây giờ nếu bác muốn.

- Ta còn rất nhiều khách đang chờ. Ngày mai cháu đến vào lúc 19 giờ khi các quẻ xem trong ngày đã chấm dứt. Rồi sau đó hàng ngày cháu đến cũng vào giờ đó, trừ ngày chủ nhật. Không phải là ta có một sự tôn trọng đặc biệt cho ngày của Chúa, nhưng chủ nhật là ngày nghỉ.

Nó sẽ giúp ta nạp lại bình điện tâm linh già nua của mình. Số giờ ngủ, cũng rất quan trọng trong nghề lý số. Nhưng ta nghĩ ở lứa tuổi của cháu thì khía cạnh này không thành vấn đề phải không?

- Vâng ạ.

- Với ta thì khác đấy. Khi ta bảo cháu là: "Ta ngủ ngày chủ nhật" thì đúng hơn là phải nói: "Ta cố ngủ…" Hẹn mai nhé.

- Chào tạm biệt, bác Raphael… và cảm ơn bác.

Điều đầu tiên mà Nadia thổ lộ với bà ngoại Vêra khi trở về là:

- Bà thân yêu, cháu tin là cháu đã gặp được một đồng minh lớn sẽ giúp cháu thành đạt.

- Nhà thuật số đó thế nào?

- Đúng là một người ông với chòm râu đốm bạc tuyệt đẹp. Có thể đó cũng là ông già Noel của cháu trong tương lai? Chiều mai ông sẽ dạy cháu bài học đầu tiên.

- Cháu hoàn toàn tin tưởng ông ấy chứ?

- Vâng

- Vậy thì, chúc cháu may mắn!

"Bài học", đúng ra là lời độc thoại của ông già đáng kính mà cô học trò chăm chú lắng nghe:

- Công việc trước tiên phải làm khi có một người khách nam hoặc nữ đến nhờ xem là phải định vị bằng được người khách đó về phương diện tâm lý. Và ta chỉ có thể đạt được bằng cách hỏi han. Làm sao cho họ tự thú mà chính họ cũng không ngờ. Việc này phải tiến hành từng bước nhỏ nhưng liên tục, bằng một vài câu hỏi có vẻ như tầm thường và nhẹ nhàng vô hại đặt ra một cách vô tình không có một chút gì là hệ trọng. Thủ thuật này sẽ tránh cho khách co mình lại ngay từ phút đầu trong một hệ thống phòng thủ kiên cố. Cháu luôn phải nhớ là họ đến với ta hầu hết là còn đầy rẫy sự ngờ vực. Với họ, trong cuộc xem lần đầu, nếu cháu không tìm được một hoặc hai lời giải đáp khả dĩ có thể đáp ứng được yêu cầu của họ, làm dịu đi sự lo lắng bồn chồn của họ thì đó là một quẻ xem không có ngày mai và họ sẽ không bao giờ tới nữa! Họ sẽ đi tìm một nhà tiên tri khác, kém trung thực và kém thận trọng hơn cháu để được nghe nói lăng nhăng bất cứ điều gì miễn là làm cho họ hài lòng. Nhà tiên tri thiếu lương tâm này làm việc đó với ý đồ duy nhất là để câu khách, để có đông người lui tới, bảo đảm thu nhập đều đặn cho mình.

- Vậy thì cháu phải đặt những câu hỏi đại loại như thế nào?

- Càng đơn giản càng tốt: thí dụ như cháu sẽ hỏi khách xem có được mạnh khỏe luôn không, ăn uống có ngon miệng không, có tin vào một đạo giáo nào, sung sướng hay khổ sở v.v… Với mỗi câu hỏi và lời đáp được trao đổi hầu như lúc nào cũng như nhau, có một chiếc chìa khoá chắc chắn và hiệu nghiệm mà những người dày dạn trong nghề như ta đều nắm được, ta sẽ dần dần mở bức màn bí mật đó cho cháu rõ… Vả lại đó cũng là cùng một phương pháp mà các thầy thuốc chuyên khoa tâm thần kinh ngày nay sử dụng. Chẳng qua, xét cho cùng, chỉ là sự ghi chép lại những gì mà những nhà thuật số và những thầy bói toán đã làm

hằng bao thế kỷ rồi ở tất cả các nước và trong mọi nền văn minh toàn thế giới. Chẳng có gì là thật mới lạ dưới ánh mặt trời này! Chính những thầy thuốc đã áp dụng trước cả các nhà tâm thần học ở vào những thời kỳ chưa phải là xa xôi lắm, một ông vua, một ông hoàng hay một nhà quý tộc nào đó đều có cho riêng mình một nhà tiên tri, đồng thời là một thầy thuốc để chăm nom sức khỏe, khuyên dùng thuốc nọ thuốc kia đủ loại và có nguồn gốc ở tất cả mọi nơi. Tất nhiên là những người này được trả lương rất hậu. Cũng vì vậy mà, nói ra cũng bằng thừa, thường làm nảy nòi bọn lang băm chuyên lừa bịp, khoác lác.

"…Thuật-sỹ hoặc là nhà tiên tri ngày nay phải hành động gần như một ông thầy thuốc độc đoán. Lương y tốt là người có tài chẩn bệnh để có thể, nếu cần thiết, hướng cho bệnh nhân tới một nhà chuyên môn này hoặc nhà chuyên môn kia. Nhưng chúng ta, chẳng cần tới nhà chuyên môn nào khác. Một khi đã nắm được căn bệnh thì phương tiện xem quẻ mà khách tự chọn có thể thay thế nhà chuyên môn đó. Chỉ từ lúc đó mới có thể cho phép cháu nhìn rõ được quá khứ, hiện tại hoặc tương lai của khách. Về khoản này cháu nói với ta hôm qua là cháu đã thực hành vài năm nay rồi qua những quân bài và đã đem lại những kết quả khá xác thực. Đúng vậy không?

Những "khoá học" nối tiếp nhau từ tuần này sang tuần khác, từ tháng này sang tháng khác mà đám bạn của Nadia, tất nhiên là ngoại trừ bà Vêra, đều không biết chút gì về thực chất của những khoá học đó. Với tất cả thì Nadia tự định cho mình phải trở thành một nhà bệnh học tâm thần và không ai là không coi thường nàng. Khi thấy nàng trong một nhóm vui chơi nào đó hoặc trong những cuộc du ngoạn, hiếm có ai mà không châm chọc đôi câu:

- Kìa, nhà tâm thần học của "chúng ta" đây này! Bác sĩ ơi! Tớ vô cùng buồn chán… Có một cô gái tớ rất thích, tên là Nadia. Nhưng nó chẳng mảy may nhòm ngó gì đến tớ cả. Vậy tớ phải làm gì bây giờ đây?

Những lúc đó Nadia chỉ cười, nhưng nàng biết vì nhờ giữ được bí mật mà một ngày nào đó nàng sẽ trở thành bạn đời của một người đàn ông duy nhất, người mà nàng quan tâm và yêu bằng một tình yêu mỗi ngày một thêm cuồng nhiệt…

Marc cũng chế giễu nàng, nhưng tế nhị hơn. Thực ra thì anh chàng chỉ nghĩ đến việc học của mình thôi và anh có bộ óc quá minh bạch, quá toán học nữa để có thể tin được vào năng lực của khiếu thấu thị. Anh chỉ đi dạo với Nadia một hoặc hai lần mỗi tháng nhưng lần nào cũng thế cứ chia tay về đến nhà là nàng lại thấy có một chút gì băn khoăn lo lắng. Nàng cảm thấy anh ngày càng tỏ ra e dè thận trọng giữ gìn ý tứ và cả xa cách nữa, giống như ai đó bằng bất kỳ giá nào tìm cách bảo vệ sự tự do cá nhân của mình. Nhưng yêu say đắm như nàng yêu, rất mau chóng nàng đánh giá sự dè dặt đó có nguyên nhân là tính cả thẹn mà nàng tưởng đã khám phá ra ở anh. Hơn nữa, những quân bài không thể lầm! Sau mỗi lần đi dạo chơi với anh về, nàng lại rải cỗ bài ra xem. Lần nào nó cũng báo đều đặn cho nàng biết là một lúc nào đó, còn khá xa đấy, quân Đầm Cơ sẽ nhập vào trong cuộc sống của anh.

Một cơ hội ngoài sự mong ước được gần người yêu trong một thời gian lâu bất ngờ ập tới nhờ có nhà thể thao Béatrice. Nadia đã giới thiệu người bạn gái với Marc ngay sau mấy ngày trở lại Pari. Hầu như ngay tức thì Béatrice và Marc bàn luận với nhau về những kỷ lục thể thao làm cho Nadia cũng thấy thích thú cho dù nàng chẳng mê say bất cứ môn thể thao nào. Cả Marc và cô bạn tốt nhất của nàng đều lấy làm tiếc về điều này. Từ môn thể thao này đến môn thể

thao khác, cuối cùng họ bàn tới việc tham gia các môn thể thao mùa đông. Với tính sôi nổi của tuổi thanh niên họ nhanh chóng quyết định: tháng hai sau toàn hội sẽ đi trượt tuyết trên sườn núi Alpes. Nadia cũng sẽ cùng tham gia.

- Đó là cơ hội tốt nhất đây! - Béatrice khẳng định - Nếu không cậu sẽ chẳng bao giờ biết trượt tuyết đâu!

Vì Marc tán thành nên Nadia đã nhượng bộ: chẳng phải là một ngày nào đó nàng sẽ phải có mặt ở tất cả nơi nào có anh và yêu thích tất cả những gì anh yêu thích hay sao?

Tháng hai tới nhanh và cùng với nó là cuộc khởi hành của con tàu chật ních các nhà trượt tuyết tới Briancon. Nhóm thanh niên sinh viên do Marc là thủ lĩnh bao gồm 12 người tại một khách sạn nhỏ ở Mont-genèvre. Cứ hai người ở một phòng: con trai ở với con trai, con gái ở với con gái. Nadia và Béatrice ngủ chung một phòng. Trong chuyến tàu đêm trừ Nadia mọi người đều cười đùa rất vui. Và nàng nhận thấy một điều, nếu không cảm thấy bị sỉ nhục thì ít ra cũng làm nàng khó chịu: Béatrice không ngừng làm điệu làm bộ để lôi kéo sự chú ý của Marc. Nadia suy nghĩ và cho là mình thật ngớ ngẩn vì nàng đã bói đi bói lại xem có gì xảy ra bất ngờ trong cuộc đời của chàng, nàng biết là Béatrice chẳng có cơ may nào để lọt được vào cuộc đời của người mà chính nàng, đã coi như phải thuộc về mình và chỉ riêng một mình nàng thôi. Nhưng cũng thật là khó mà có thể biểu lộ được sự bất bình của mình; từ vùng Sologne trở lại Pari, nàng chưa từng bao giờ tâm sự với cô bạn thân, tình cảm mạnh mẽ của nàng với Marc. Nàng đã biết giữ kín như bưng điều bí mật lớn lao đó, lường tính là hạnh phúc tương lai của nàng sẽ chẳng dính dáng tới bất cứ ai. Khi giới thiệu Marc với Béatrice một vài tháng trước đây Nadia đã trả lời khi được hỏi:

- Làm thế nào mà cậu quen được anh ấy? Anh ta chẳng dở chút nào.

- Láng giềng ở nông thôn, vùng Sologne đấy.

- Tớ rất thích anh ta. Còn cậu thì sao?

- Ồ! Tớ ấy à… Tớ… phải thận trọng chứ.

Nhưng cuộc đi Pari-Briancon đã làm cho nàng đổi ý. Ngay cả Béatrice chưa tỏ rõ là mối nguy thực sự nhưng nàng cũng phải đề phòng đôi chút. Và một cô gái đang yêu làm sao mà tránh khỏi được những dằn vặt của sự ghen tuông? Người bạn gái tốt nhất của nàng đang chờn vờn với "Marc của nàng", có thể coi đó như một sự thô lỗ chướng tai gai mắt và tệ hơn nữa đó là: một sự phản bội! Vì vậy nàng sẽ không để mất thời gian. Lúc chỉ có hai người trong phòng ngủ ở khách sạn nàng hỏi bằng một giọng rành rọt nhưng cố gắng làm ra vẻ lạnh lùng:

- Cậu thích Marc thật à? Tớ chẳng thấy anh ta có cái gì hấp dẫn cả… Tớ quen biết anh ta trước cậu, tớ có thể chứng minh với cậu anh ta là một loại con trai chỉ có thể làm một người bạn tốt chứ không thể đi xa hơn được. Anh ta sống rất vị kỷ, cậu biết đấy… luôn chỉ nghĩ đến sự nghiệp tương lai của bản thân! Với anh ta thì đàn bà chỉ là trò giải trí nhất thời.

- Ngay là trò giải trí nhất thời, tớ cũng vẫn muốn anh ta!

- Một cô gái đứng đắn như cậu lại có thể ăn nói như vậy được nhỉ?

- Chính là bởi vì tớ thấy anh ta là một chàng trai đứng đắn.

Thật đáng ngại. Ngay từ phút đầu tiên có thể Béatrice cũng như nàng đã bị Marc làm cho mê muội. Điều đáng ngại hơn cả là phải chăng cô bạn yêu anh chàng đó vì những lý do giống hệt như nàng? Sự giảo hoạt chẳng lâu la gì mà không tung ra khỏi cỗ máy ghen tuông:

- Tớ công nhận là con người anh ta cũng không đến nỗi nào nhưng vẻ đẹp bên ngoài đâu phải là tất cả! Còn phải gì nữa chứ… Nhớ rằng tớ biết rất rõ những gì ở hắn ta mà cậu thích: dáng đi thể thao và những hứng thú về thể thao… Nhưng thể thao, chỉ riêng có thể thao thì làm sao mà trang bị cho cả một cuộc đời.

- Sao cậu lại có thể tưởng là tớ có ý muốn giữ anh ta bên mình trong suốt cả đời? Cũng như cậu tớ cũng phải khôn ngoan chứ, nhưng thú thực với cậu là làm một cuộc phiêu lưu với anh ta cũng khá hấp dẫn đấy…

Một cuộc phiêu lưu? Như vậv có nghĩa là Béatrice không phải thực sự yêu Marc trong khi nàng nguyện sẽ khước từ tất cả những người đàn ông khác và chỉ có chàng là người duy nhất trong cuộc đời mà thôi. Điều làm cho cô bạn của nàng trăn trở chỉ là tính hiếu kỳ hoặc ham muốn chứ không phải cái gì khác. Rồi sau đây, khi đã chán, cô ta sẽ bỏ rơi Marc! Thật đáng thương cho một anh chàng như thế! Bất thình lình một ý nghĩ lóe sáng và ngay lập tức nó bám chặt lấy nàng; tại sao Béatrice lại không là một trong hai địch thủ đó, con Đầm T'rép hay là con đầm Píc mà quẻ bói đã cho nàng phát hiện ra trong cỗ bài? Thật là khủng khiếp nếu một trong hai người đàn bà đó lại là bạn thân thời trẻ! Làm sao bây giờ? Một nhận định của Béatrice dứt nàng ra khỏi dòng suy nghĩ của mình:

- Chúng mình đến đây không phải để tranh luận về tình yêu mà là để trượt tuyết. Sáng mai, tớ sẽ dạy cho cậu bài học đầu tiên. Cậu gặp may đấy: tuyết mịn tốt, đó là điều mơ ước cho những người mới học. Tớ xỏ giầy trượt ngay bây giờ và đi thử ngay: lúc trở về tớ sẽ cho câu biết cảm tưởng của tớ… Cậu chưa biết được thế nào là lao băng băng xuống dốc sau những tháng dài gò bó: một thứ say sưa ngây ngất man dại nhất trong những say sưa. Trong vòng ba bốn năm, khi đã được rèn luyện chu đáo, thì cậu sẽ thấy mê môn trượt tuyết này.

- Tớ sẽ về vào bữa ăn tối.

- Cậu đi một mình ư?

- Lần đầu bao giờ cũng vậy! vả lại tớ chắc là mọi người, trừ cậu ra, đã trên đường trượt. Mỗi giây đồng hồ đều rất quí trong kỳ nghỉ tuyết này. Hẹn gặp lại trong bữa tối.

Còn lại một mình trong phòng, Nadia cầm lấy cỗ bài mà nàng mang theo không lúc nào rời và nàng đã coi đó như lá bùa hộ mệnh. Nàng rải các quân bài một lần nữa: hai địch thủ vẫn đấy và cả nàng nữa, con Đầm Cơ ở hàng dưới cùng. Có thể Béatrice là một trong hai người đó nhưng là ai? Đầm T'rép hay là Đầm Píc? Nếu là kẻ thứ nhất thì nó đi qua cuộc đời của Marc chỉ trong một thời gian ngắn, nhưng nếu là kẻ thứ hai thì sẽ trong một thời gian dài hơn nhiều và nó gắng hết sức để chiếm lấy Marc trước khi chàng thuộc về nàng, về Nadia một cách vĩnh viễn.

Khi Béatrice trở về vào chập tối thì Nadia không có trong phòng. Cô cũng không thấy nàng ở phòng ăn cũng như ở quán rượu cùng với tất cả mọi người trước bữa ăn tối.

- Nadia đi đâu nhỉ? - Béatrice hỏi.

- Chớ nên lo lắng nhiều cho nó - Sylviane đáp - Nó đã đi dạo cùng với Marc quanh đây được hơn một tiếng rồi. Họ bảo là không phải chờ họ để ăn tối đâu. Rất hay vì tớ đang đói muốn chết đây! Chúng ta ngồi vào bàn ăn đi thôi.

Khi cả hội đã ăn uống no say rồi thì tất cả chỉ còn một ý muốn: đi ngủ.

- Không biết đến mấy giờ chúng nó mới trở về? Béatrice lẩm bẩm - Thật là ngu ngốc mà đi lang thang như thế ngay buổi tối đầu tiên! Chắc là họ phải vào trong một quán đêm hoặc một tiệm nhảy nào đó… Và vì thế họ sẽ đi ngủ muộn, và sáng hôm sau Nadia sẽ không thể dậy sớm để nhận bài học đầu tiên mà mình muốn dạy cho nó. Thôi, mặc kệ! Nếu cô ta không có mặt hồi 7 giờ sáng để ăn điểm tâm, mình sẽ không đợi và sẽ đi trượt luôn. Mình không muốn vì cô ta mà hy sinh đợt nghỉ tuyết này tí nào cả!

Khi Béatrice thức giấc vào sáng sớm, giường Nadia vẫn còn nguyên nếp và không thấy Nadia đâu. Thoáng chút lo ngại, cô đến gõ cửa phòng mà Marc ở chung với một bạn trai. Anh bạn này đã mặc sẵn quần áo trượt tuyết ra mở cửa.

- Marc có đấy không?

- Không thấy cậu ta suốt từ chiều hôm qua.

Trong phòng ăn, đang bữa điểm tâm, không ai dám nói tới sự vắng mặt của hai người nhưng vào lúc mà mọi người lồng giầy trượt vào chân thì Béatrice, vẫn yên lặng tới lúc đó, không dừng được cất tiếng:

- Thật không hiểu nổi làm sao mà chúng nó còn lang thang ở đâu đến tận giờ này? Phải đâu là vì bị tuyết trắng bao vây mà người ta phải thức trắng đêm! Và tớ là người muốn cùng với Marc trượt ở quãng đường gay go nhất sau khi hướng dẫn bài học đầu tiên cho Nadia, thế là bị hẫng! Nào thôi, kệ thây chúng nó!… Vì cả hai chẳng có đứa nào ở đây cả, tớ sẽ trượt một mình trên đường đua và sẽ chỉ trở về vào cuối buổi chiều. Nếu cậu nào thấy Nadia ở đâu đó thì bảo hộ tớ là thầy dạy trượt tuyết không có thói quen là phải chờ học trò!

- Không có điều gì dặn lại Marc ư?

- Bảo hộ tớ: hắn là anh chàng phản bội bạn bè! Thế mà đã dám hứa là sẽ trượt cùng với tớ.

Hai người vắng mặt chỉ trở về sau khi tất cả mọi người đã trượt xa trên đường đua. Mỗi người về phòng mình sau khi Marc bảo Nadia:

- Hãy nghỉ ngơi cho đến trưa. Anh sẽ hướng dẫn cho em bài học đầu tiên để ít ra là cũng có thể đứng vững được trên giày trượt.

- Béatrice sẽ ghen tị đấy, nó đinh ninh rằng sẽ là huấn luyện viên đầu tiên của em.

- Với em thì một huấn luyện viên nam tốt hơn là một huấn luyện viên nữ chứ ! Điều duy nhất khiến anh lo ngại đôi chút là thời tiết: bầu trời sầm tối… Đề phòng bão tuyết! Nhưng để đến trưa xem sao. Nếu thời tiết xấu đi thì chúng ta sẽ ở lại đây. Hẹn gặp vào buổi trưa nhé.

Trong phòng ngủ, Nadia nằm dài trên giường cũng chẳng buồn cởi áo ra nữa và với nụ cười có đôi chút nhạo báng, nàng nhìn sang chiếc giường xộc xệch của Béatrice. Chắc là cô ta phải tức phát điên lên khi nhận thấy, lúc thức dậy, là cô bạn cùng phòng không về ngủ! Việc này

cũng chẳng hề làm cho Nadia xấu hổ hoặc hối hận. Mà ngược lại, nàng chưa từng bao giờ cảm thấy hạnh phúc như buổi sáng hôm nay. Trái lại với lời khuyên của Marc nàng thấy chẳng cần gì phải làm một giấc ngủ nhưng cần làm sống lại trong ý nghĩ sự kỳ diệu của chuỗi sự việc vừa xảy ra trong vòng hai mươi bốn tiếng đồng hồ qua nó đã làm thay đổi cả cuộc sống của nàng.

Chiều hôm qua, sau cuộc chuyện trò với Béatrice, nàng quyết định đến gõ cửa phòng của Marc. Linh tính của một cô gái đang yêu say đắm đã mách bảo nàng: nếu không hành động ngay thì sẽ bị quá chậm! Béatrice sẽ lợi dụng cơ hội đầu tiên thuận lợi nhất để nẫng tay trên và không chần chừ sẵn sàng lao vào cuộc phiêu lưu mà cô ta đang háo hức. Thực ra nếu cô ta có làm như vậy cũng chẳng phải cố tình ác độc đối với bạn vì cô ta - cũng như tất cả mọi người - đâu có biết tình cảm sâu sắc và thầm kín đang hành hạ con tim của Nadia.

Một Nadia lẽ ra thì muốn còn chờ đợi, linh cảm là trong tình yêu, cũng như trong tất mọi việc, vội vàng chỉ mang đến sự đổ vỡ. Nhưng phải chăng cũng là sai lầm nếu tự co mình lại để nhường tất cả cơ may cho một địch thủ? Rồi sau đây có bị Marc trách cứ không? Và lúc này, có cảm tưởng là anh ta chỉ muốn làm một cuộc phiêu lưu, thì tại sao mình lại không là người thụ hưởng hơn là một cô nào khác?

- Marc, mở cửa cho em…

May cho nàng là chỉ có một mình Marc, anh bạn cùng phòng đã đi ra ngoài.

- Có việc gì thế? - Marc hỏi

- Em muốn nói chuyện với anh… trước hết hãy hôn em đi!

Đôi chút ngạc nhiên vì thấy nàng từ trước tới nay luôn kín đáo e lệ thì lúc này lại buông thả như vậy, Marc lưỡng lự một giây trước khi siết chặt nàng vào mình: đôi mắt Nadia long lanh như lên cơn sốt, hơi thở nàng hổn hển, đôi môi hé mở tình tứ. Khi buông nàng ra, chàng dịu dàng nói:

- Từ buổi gặp đầu tiên, lúc nào anh cũng nghĩ là em đã giấu một tính cách rực lửa trong cái bề ngoài có vẻ như lạnh lùng xa cách… Nhưng tại sao phải chờ lâu như vậy?

- Tại vì em yêu anh, Marc ạ!

- Chắc em cũng biết rất rõ là anh thích em chứ?

- Nhưng có điều là…

- Có điều sao?

- Em đã đánh lạc hướng bằng cách xử sự và nhất là bằng thái độ dễ thương của em làm cho anh tưởng em chỉ muốn làm một người bạn tốt của anh hơn là một người yêu.

- Em muốn là tất cả với anh!

- Cứ mỗi lần chúng ta gặp nhau ở Sologne cũng như ở Pari, anh thấy thật lúng túng chẳng biết phải làm gì. Xét cho cùng, anh cảm thấy là bị em làm cho rụt rè e ngại.

- Thì em cũng vậy… Em yêu anh nhanh như một tia chớp nên em sợ tình cảm đó không được dài lâu… Thế nhưng nó đã kéo dài! Anh hãy hiểu cho em: em không muốn biết một chàng trai nào khác ngoài anh ra. Rất đơn giản: nếu anh đòi hỏi em ngay lúc này đây phải đi với anh

tới cùng trời cuối đất thì chắc chắn là em đi theo ngay…

- Em sẽ bỏ lại cả bà ngoại em ư?

- Nếu anh yêu cầu.

- Em yêu anh đến thế kia à? Vậy thì hãy yên tâm, anh chẳng bao giờ bắt em phải làm như vậy. Vì ba lý do: trước hết là vì anh hết lòng yêu kính bà Vêra. Bà là một bà già tuyệt vời nhất trong tất cả các bà già, thứ nữa là bà sẽ chết mất vì phải cách xa cô cháu mà bà hết mực thương yêu… Cuối cùng là vì anh còn phải học xong; với anh đó là điều quan trọng hàng đầu. Những cái còn lại thì để xét sau.

- Nhưng mà Marc, cái còn lại đó là tình yêu của chúng ta!

- Em không thấy đó là một lời đại ngôn hay sao: tình yêu "của chúng ta"?… Cũng như em, anh có cảm tưởng là có thể chúng ta sinh ra là để cùng nhau chung sống, nhưng dù sao thì cũng phải chờ đợi cho đến khi anh có một vị trí vững chắc.

- Em hoàn toàn tán thành!

- Và nếu đến một ngày nào đó, anh quyết định lấy vợ thì chắc chắn khi ấy anh đã có đầy đủ khả năng tự mình bảo đảm một cuộc sống đàng hoàng cho vợ mình. Đó là một trong những nguyên nhân quan trọng nhất mà nhiều cặp vội vã kết hôn đã không trụ vững được cho đến bây giờ.

- Nếu cần thiết, thì chính em cũng có thể làm ra được rất nhiều tiền.

- Bằng cách nào?

- Hành nghề…

Nàng lưỡng lự một chút trước khi buông ra câu trả lời:

- Hành nghề… Chuyên môn chữa trị bệnh tâm thần.

- Nhưng đó không phải là nghề của một phụ nữ có chồng!

- Anh nhầm đấy, trái lại đó là một trong những nghề diệu kỳ nhất! Và hình như anh cũng không biết được là "việc học hành" của em đạt được những kết quả đáng phấn khởi. Anh sẽ thấy, sớm hơn anh tưởng, là em hoàn toàn có khả năng giúp đỡ anh… Marc thân yêu, em muốn anh hứa với em một điều: chờ đợi em!

- Ý em muốn nói gì?

- Là đừng lấy ai khác… Tất nhiên, em hiểu rất rõ thế nào là một người đàn ông. Lúc này đây anh chỉ nghĩ đến chuyện bướm ong thôi và đó cũng là lẽ thường. Nhưng khi nào tới chuyện đứng đắn nghiêm chỉnh thì anh chỉ được nghĩ tới em thôi… về phần em, em xin thề là với em thì anh là người đàn ông đầu tiên và cũng là người cuối cùng trong đời! Anh cho em là xuẩn ngốc phải không? Và lại già giơ nữa? Những người con gái như em, anh không gặp được nhiều đâu!

- Thú thực là…

- Tốt nhất là đừng nói gì cả. Em không muốn biết gì thêm. Như vậy là cho đến ngày mà anh

sẽ hỏi em làm vợ, em luôn cảm thấy em là tình yêu duy nhất của anh.

Tất cả những điều trên đây đều được nói ra một cách thật tự nhiên tới mức làm chàng trai lúng túng.

- Hãy nghe anh đây, Nadia bé bỏng của anh… Tất cả những điều em vừa nói làm anh xúc động nhưng anh cần phải suy nghĩ cân nhắc… Anh sợ rằng bị tình yêu, mà sự chân thực không thể nghi ngờ, chi phối mà em đã gán cho anh những đức tính mà anh hoàn toàn không có! Có thể là do cuộc gặp gỡ lần đầu của chúng ta, phải công nhận đó là một cuộc tao ngộ đầy tính lãng mạn, nhưng đó chỉ là một cuộc gặp nhau rất ngắn ngủi trong kỳ nghỉ hè.

- Điều anh vừa nói thật là gớm ghiếc! Anh tưởng là tình cảm của em đã thay đổi khi chúng ta gặp lại nhau ở Pari? Chỉ có sâu đậm hơn lên thôi. Nhưng đôi lúc em tự hỏi không biết là tình cảm của anh có như thế không? Em lờ mờ cảm thấy là sau mỗi lần chúng ta đi dạo với nhau ở Pari, cũng chẳng lấy gì làm thường xuyên, thì anh cứ nhạt dần đối với em… Em cũng hiểu rằng em chẳng có quyền gì trách cứ anh vì ngoài tình bạn tốt ra thì chúng ta chưa là gì với nhau cả, nhưng trước sau cũng một lần, em muốn biết là phải chăng anh muốn chúng ta dừng lại ở giai đoạn này? Hãy thành thực trả lời em đi, đã đến lúc rồi đấy.

- Em thấy là cần thiết phải vậy? Thế thì, trước sau cũng một lần, em nên hiểu là anh chẳng muốn đính hôn, càng chẳng bao giờ muốn cưới vợ.

- Vậy thì, anh muốn gì ở em nào?

- Muốn gì ở em ư? Không, chẳng muốn gì cả.

- Marc, anh nói dối! Anh tưởng em không biết là từ lâu rồi anh muốn có một cuộc "phiêu lưu" với em?

- Thì cũng như với một cô gái khác mà thôi.

- Phải chăng đó là tất cả những gì mà em gợi cho anh? Vậy thì em sẽ trở về ngay Pari! Anh phải hiểu là em tới đây vì em biết là anh đang ở đây… Em chẳng quan tâm chút nào tới những kẻ khác! Em xin anh, tình yêu của em, hãy nhận em đi, vì em biết là em sinh ra là để dành cho anh.

Nép vào người anh, nàng tiếp tục nói trong hơi thở như sợ một người nào đó nghe thấy:

- Em muốn ngay bây giờ là người tình của anh.

- Ở đây? Trong khách sạn này ư?

- Ở đây hoặc bất cứ nơi đâu – Điều đó không quan trọng! Miễn là chúng ta thuộc về nhau. Nhưng có thể anh có lý: em thấy chúng ta khó có thể yêu nhau lần đầu tiên một cách thoải mái và trọn vẹn trong phòng này hoặc trong phòng em! Những bạn cùng phòng có thể trở về bất cứ lúc nào và như vậy sẽ thật là kinh khủng!

- Tốt hơn hết là làm cái đó ở chỗ khác.

- Thế thì lại đây em!

Họ rời khách sạn như một cặp vợ chồng đi trốn cái nơi mà tình yêu đích thực bất khả thực thi và mãi sáng nay họ mới trở về. Nadia không sao mà tìm lại được nơi họ đã yêu nhau đêm

hôm đó. Những chi tiết duy nhất mà nàng còn nhớ là những bức diềm vải trắng và chiếc giường độc nhất nàng thấy rộng mênh mông. Tất cả những gì đọng lại chỉ còn là tình yêu… Rồi họ trở dậy và khoác tay nhau ra đi như đôi tình nhân, xuyên qua làng, say sưa vì không khí mát rượi và khuôn mặt sáng ngời hạnh phúc nên chẳng chú ý đến bất cứ ai và phớt tỉnh những lời xì xào bàn tán.

Lúc này, một mình trong phòng, nàng mỉm cười đinh ninh là Marc cũng thấy sung sướng như mình trong phòng anh. Nhưng bỗng nụ cười ngưng lại trên môi: một hồi ức khác trở lại trong trí nhớ của nàng tàn khốc và dữ dội… Giữa đêm khuya, trong lúc Marc thiu thiu ngủ, còn nàng đang say sưa ngắm chàng, bỗng nàng kinh ngạc thấy như mình bị bứt ra khỏi cảnh tượng trước mắt, một ảo ảnh hiện ra phía xa xa… Trên đôi giày trượt, Béatrice đang lao xuống một cái dốc dựng đứng. Đôi kính che mất nửa khuôn mặt có vẻ hoảng hốt, chỉ trông thấy cái miệng hé mở như đang hít thở không khí trên những đỉnh cao trong cơn say tốc độ. Và bất thình lình với sự phản trắc mà chỉ núi cao mới thấu hiểu, bầu trời tối sầm lại. Không gian mờ đục đến nỗi Nadia khó khăn lắm mới nhìn thấy cái bóng của Béatrice vẫn tiếp tục lao sâu vào trung tâm cơn bão. Rồi cô biến mất hoàn toàn như bị giông tố nuốt chửng. Tất cả xảy ra trong khoảnh khắc một tia chớp. Rồi tuyết ngừng rơi, bầu trời rạng dần, mặt trời lại nhô ra, những tia sáng làm nhấp nháy thảm tuyết trắng phau, lặng lẽ, giống như một tấm vải liệm. Không còn thấy Béatrice đâu cả.

Sợ hãi điên cuồng, Nadia đánh thức Marc dậy:

- Khủng khiếp quá! Em vừa nhìn thấy Béatrice biến mất trong tuyết trắng.

- Em nói gì vậy? Chắc hẳn là em vừa qua một cơn ác mộng vì nghĩ đến bài học trượt tuyết đầu tiên mà cô ấy muốn dạy em vào ngày mai.

- Không phải là ác mộng! Em trông thấy nó bằng chính đôi mắt đang mở của em kia mà! Em không sao ngủ được vì quá sung sướng! Em nhìn anh và, thật là lạ lùng, khuôn mặt mờ ảo của Béatrice trùm lên khuôn mặt anh, nó đang lao xuống một cái dốc…

- Vào giờ này ư? Em yêu ạ, chắc là cô ta đang ngủ ngon trong phòng em… Không có ai lại lao dốc vào giữa đêm khuya khoắt này! Còn bây giờ em hãy cố ngủ đi, nếu không thì sáng mai em sẽ không còn sức để đứng vững trên đôi giày trượt đầu tiên của em nữa.

Anh luồn cánh tay xuống dưới gáy Nadia và nhẹ nhàng kéo cái đầu tóc vàng óng sát vào ngực mình. Nhưng một tiếng nói nàng chưa từng nghe thấy bao giờ có thể là tiếng của lương tâm luôn nhắc đi nhắc lại:

Nadia, mày tồi lắm… trong lúc mày tự buông thả trong vòng tay của người mày yêu vụng dấu thầm từ ngày gặp gỡ và trong chăn êm đệm ấm mày, không còn đủ sức để dứt ra được thì Béatrice, người bạn gái tốt nhất của mày đang có nguy cơ gặp tai hoạ… Ngay lập tức mày phải rời khỏi cái giường này và bắt Marc cũng phải làm như thế để cùng nhau chạy ngay về khách sạn ngăn giữ Béatrice, lúc này đang còn ở đó, không cho xỏ chân vào giày trượt buổi sáng mai để một mình trượt xuống cái dốc tử vong đó… Nếu cứ đi thì ít ra là phải có Marc, quán quân thực sự về trượt tuyết đi kèm để kịp thời cứu giúp nếu có gì xảy ra… Nhưng mày lại không muốn vậy! Bây giờ, khi mày đã cố tình tự dâng hiến cho hắn, mày không còn muốn nhường hắn cho ai nhất là cho Béatrice mà mày đã coi là tình địch: con Đầm T'rép cần phải loại bỏ… Con bé điên rồ khốn

khổ! Vì lần đầu tiên trong đời mày ngủ với một người đàn ông mà mày tưởng hắn đã thuộc về mày chăng! Vậy là, ngay lúc này đây mày không nghe thấy tiếng kêu của Béatrice: "Cứu với, Marc! Marc cứu em!" Béatrice không gọi mày, cô bạn gái của nó mà gọi hắn… Nếu Béatrice chết, mày phải chịu trách nhiệm vì mày vừa mới nhìn thấy trước và còn đủ thời gian để có thể tránh cho bạn khỏi cái chết oan uổng.

Nhưng Nadia không nhúc nhích, hầu như cô lại hài lòng vì thấy mất đi một trong những địch thủ của mình và say sưa vì tình, nàng không sao dứt ra khỏi cái hương vị nồng nàn đó. Thế rồi nàng ngủ thiếp đi lúc nào không biết.

Lúc thức giấc, Marc hỏi:

- Đêm qua em làm sao thế?

- Em cũng chẳng biết nữa… Em thấy một ảo ảnh.

- Em thường thấy luôn à?

- Chỉ thỉnh thoảng…

- Em thấy không, đó là ảnh hưởng của việc em quá chăm chú vào khoa tâm thần học. Nó phá hỏng bộ óc của em. Anh bảo đảm với em là, nếu một ngày nào đó mà may mắn em trở thành người bạn đời của anh thì em sẽ phải bỏ môn học này.

- Chắc chắn như thế rồi, anh yêu!

Điều mà nàng không hề nghĩ tới sau "cái đêm tình yêu của nàng", đó là sai lầm to lớn đầu tiên của cuộc đời mà nàng vừa mắc. Tự buông thả mình trong một cuộc phiêu lưu tình ái nàng đã muốn vượt lên trên số mệnh, quên cả những gì mà các quân bài đã luôn luôn nhắc nhở: chỉ rất lâu về sau này con Đầm Cơ, chẳng phải ai khác mà chính là nàng, mới có quyền nhảy vào cuộc. Sự quá khao khát tình yêu đã đẩy nàng tới chỗ lừa bịp.

Vào buổi trưa, nàng gặp lại Marc để được hướng dẫn bài học đầu tiên về trượt tuyết, thời tiết mỗi lúc một xấu đi. Từng người một – những người bạn cùng nhóm đi trượt và khách ở cùng khách sạn lần lượt trở về, tất cả đều băn khoăn vì phải bỏ dở cuộc chơi đang bắt đầu rất thú vị dưới ánh mặt trời buổi sáng. Tất cả đều đã có mặt trừ mỗi một mình Béatrice.

Nadia lo lắng: ảo ảnh lúc đêm trở lại trong trí nhớ. Marc cũng bứt rứt không yên vì chưa thấy Béatrice về nhưng anh cố không để lộ ra nét mặt.

- Béatrice là một cây trượt tuyết có hạng. Mỗi lần phải bàn tới những khó khăn về trượt dốc, tôi thấy cô ấy hiểu biết rất tường tận.

Vào khoảng 3 giờ chiều, thời tiết có dịu đi nhưng Béatrice vẫn chưa về, một nhóm gồm Marc và ba huấn luyện viên mau chóng đi tìm kiếm. Nadia đi đi lại lại trên nền đất khách sạn phía trên thung lũng. Mỗi lúc một lo sợ hơn. Chốc chốc nàng dừng lại chăm chú nhìn cảnh mênh mông trắng xoá mà trong lòng nó có thể cô bạn thân nhất của nàng đã bị vùi sâu. Và nàng bỗng thấy căm ghét cái năng khiếu đã khiến nàng nhìn thấy những thảm họa hoặc những cái chết trước lúc xảy ra. Nàng cũng cầu mong với tất cả tâm hồn là ảo ảnh mà nàng nhìn thấy Béatrice biến đi sẽ không trở thành hiện thực… Nhưng điều làm cho nàng sợ hãi là tất cả những điều mà nàng tiên đoán từ trước tới lúc này đều hoàn toàn đúng. Vì lẽ gì mà lần này lại

sai? Có phải vì nó liên quan tới một người bạn thân?

Đến chập tối, tiếng ồn ào lan khắp khu vực khách sạn: đã tìm thấy thi thể của nhà nữ thể thao bị vùi trong tuyết sâu tới một mét… Khi Marc trở về khách sạn, Nadia chẳng cần có một câu hỏi nào đặt ra với anh; bộ mặt xúc động bối rối của anh đã nói lên tất cả. Và khi nàng bước tới gần, anh chỉ khẽ nói:

- Đừng nói gì cả! Như thế có lẽ tốt hơn.

Vào cái giây phút đó, nàng hiểu anh đã cho là nàng phải chịu trách nhiệm về những gì vừa xảy ra. Trách nhiệm vì sao? Chắc chắn là nếu trưa hôm qua nàng không tự động đến tìm anh tại phòng ngủ thì diễn biến của sự việc nhất định sẽ khác đi… Họ sẽ không cùng nhau đi vào trong làng và sẽ không ngủ qua đêm ở đó. Và sáng nay, khi thức dậy, Béatrice sẽ ở nhà để hướng dẫn cho cô bài học trượt tuyết đầu tiên chứ không phải là một mình lao trên đường đua… Và nếu có đi trượt tuyết chăng nữa thì cũng sẽ đi muộn hơn và cùng đi với cả nhóm có những nhà trượt tuyết giỏi và tại sao lại không có Marc luôn ở bên cạnh để sẵn sàng hỗ trợ trong những trường hợp gay go nhỉ?… Tất cả những cái đó đều là sự thật không ai có thể phủ nhận nhưng về phương diện khác, Nadia liệu có lý hay chăng khi phải liều mạng để cứu vãn hạnh phúc riêng khi nàng cảm thấy hạnh phúc đó đang bị đe dọa? Nếu nàng không kịp thời hành động, trao thân cho người đàn ông quá ham hố đó thì hầu như chắc chắn vào giờ phút này, Béatrice đã là tình nhân của anh ta chứ không phải là nàng, là Nadia! ý nghĩ đó khiến Nadia không sao chịu nổi…

Cái chết tàn khốc của Béatrice là một điều khủng khiếp, nhưng chẳng phải là tự cô ta đã tìm đến hay sao? Trong lúc thời tiết bất thường như vậy. Có thể vì tủi hờn giận dữ khi nhận thấy Marc và Nadia cả đêm không về, khi hiểu là hai người đã là tình nhân của nhau nên Béatrice đã có hành vi bất cẩn như vậy? Duy nhất chỉ vì lý do đó mà Nadia cảm thấy mình có tội nhưng cũng chẳng hơn gì tội của Marc! Khi một trách nhiệm nặng nề như vậy dựng lên giữa hai người đang yêu, thì mối quan hệ của họ khó mà chống đỡ nổi. Chỉ một cái nhìn của Marc chiếu thẳng vào cô bạn đồng phạm trong đêm vừa rồi cũng cho thấy rõ đã có vết rạn nứt giữa hai người.

Cuộc hành trình trở về Pari thật buồn. Cái nhóm "vui vẻ trẻ trung" chẳng bao giờ tập hợp lại được nữa, Tuy vậy, một lần cuối, tất cả đều có mặt đầy đủ trong tang lễ của Béatrice. Khi Marc và Nadia nói nhanh với nhau lời chào tạm biệt bên cổng nghĩa trang, họ đều biết rất rõ là sự chia tay của họ sẽ kéo dài chừng nào mà cái bóng của Béatrice còn tiếp tục xen vào sừng sững giữa họ.

Về tới nhà, thấy Nadia lặng thinh, bà ngoại nói:

- Thật đáng buồn! Nếu có được ảo ảnh cho cháu thấy trước những gì sẽ xảy ra thì có thể các bạn cháu và cháu sẽ tránh được tình huống xấu nhất!

Thú thực làm gì với bà là ảo ảnh đã xuất hiện? Để rồi lại phải thú nhận luôn bí mật của đêm tình ái đầu tiên của nàng nữa. Mặc dầu ngắn ngủi nhưng cuộc phiêu lưu đó đã quyết định số phận của nàng: Từ lúc này đây Nadia ôm khư khư một niềm tin Marc sẽ là người đàn ông duy nhất trong suốt cả cuộc đời của mình dù cuộc chia tay có kéo dài đến đâu… Cỗ bài được rải ra một lần nữa trên giường, lại khẳng định một lần nữa: địch thủ thứ nhất xuất hiện trong cuộc

đời của Marc vừa biến đi nhanh chóng như tiền định. Chỉ còn địch thủ thứ hai mà Nadia không tài nào nhận được mặt. Có phải là cũng ở trong nhóm những bạn trẻ? Khó có thể là như vậy vì nhóm đó vừa giải tán. Hoặc là một cô nàng xa lạ vô danh? Một người đàn bà đáng sợ mà sự hiện diện cũng khiến cho sự chờ đợi của một người mới chỉ biết độc một đêm ân ái càng thêm nặng nề khó chịu.

Khuây khỏa duy nhất mà Nadia, con Đầm Cơ, có thể tìm thấy để có sức mà chịu đựng nỗi thống khổ đó là tiếp tục học tập và tìm hiểu sâu về nghề bói toán. Ngay ngày mai nàng sẽ trở lại làm việc với ông Raphael mà lẽ ra nàng không nên chia tay ông để đi tham dự với nhóm thể thao mùa đông. Khi thấy nàng, ông Raphael hỏi ngay:

- Đợt nghỉ vừa rồi thú vị chứ cháu?

Và vì nàng im lặng nên ông tiếp:

- Ngược lại với những gì cháu có thể suy nghĩ, dù sao thì việc cháu đi núi vừa rồi cũng là một điều hay: nhờ đó mà cháu có thể vượt qua được một chặng bắt buộc của số mệnh. Chúng ta sẽ không bao giờ đề cập tới nữa… Làm việc chứ cháu? Bây giờ cách sử dụng quả cầu pha lê đối với cháu không còn gì bí ẩn nữa, chúng ta sẽ đi vào nghiên cứu những vết mực. Chỉ bằng cách đi từ cách xem này đến cách xem khác thì chúng ta mới dần dần tiến bộ. Cháu đã thử nghiệm cách xem các vết mực bao giờ chưa?

- Chưa bác ạ.

- Thế mà về nguyên tắc thì thật hết sức đơn giản.

Khi về đến nhà, không hiểu sao Nadia không thấy thích thú lắm về cách xem các vết mực. Nàng thích xem bằng quân bài thường hoặc quân bài đặc biệt và cả quả cầu pha lê hơn. Nàng có dự định là khi nào có phòng riêng, nàng sẽ sử dụng các phương pháp này.

Dường như chờ đúng lúc mà ý nghĩ cuối cùng đó lướt trong đầu cô cháu gái, bà Vêra hỏi:

- Cháu chưa bao giờ nói cho bà hay là ông thầy nghĩ về cháu như thế nào?

- Nếu cháu cho bà biết thì bà sẽ phải ngạc nhiên đấy, nhưng nếu bà muốn… Từ nhiều tuần nay rồi ông ấy khẳng định là nếu ngay từ bây giờ cháu mở phòng riêng thì cháu cũng chẳng kém gì những nhà tiên tri khác đâu.

- Ông ấy nghĩ như thế à? Rõ ràng là ông ta rất tin ở khả năng của cháu… Lời phán đoán của ông ấy làm cho bà phấn khởi hơn là việc phải quyết định để đi đến một giải pháp như thế.

- Ý bà muốn nói gì vậy?

- Đơn giản là vốn liếng tài chính của bà cháu ta đang cạn dần trong cái giai đoạn đáng buồn này mà những nơi đầu tư chứng khoán tốt nhất đang dần đi tới chỗ phá sản! Bây giờ muốn sống được đàng hoàng thì không nên trông chờ vào tiền lợi tức. Tốt hơn cả là có một nghề và như vậy là cháu đã có, phải chăng đã đến lúc là phải nghĩ đến việc làm cho nghề đó sinh lợi?

- Bà lại muốn cháu đòi phải trả tiền để đoán vận mệnh cho mọi người ư?

- Vậy thì sao nào? Những khách của cháu cũng như khách của ông già Raphael sẽ trở thành khách hàng của cháu… Sẽ chẳng có gì xấu cả mà lại bảo đảm vững chắc cho tương lai nữa.

- Không bao giờ cháu dám bắt khách trả tiền!

- Người ta thường nói như vậy nhưng khi đồng tiền bắt đầu ló mặt, người ta sẽ quen với nó mau chóng thôi mà.

- Cháu chỉ đi tới chỗ sáng suốt để nhận định sự việc khi tự biết là hoàn toàn vô tư, chỉ làm vì nghệ thuật… Nếu không cháu sẽ cảm thấy như bị tê liệt và chẳng còn nhìn thấy gì hết!

- Chưa chắc đã như vậy… Hãy lấy ông thầy cháu làm ví dụ! Chẳng phải là chính cháu đã nói với bà ông ấy là một nhà thuật số hiếm có? Thế mà ông ta cũng nhận tiền của khách đấy! Ngay cả cháu, cháu cũng trả tiền cho ông ta về những bài học ông ta dạy cháu! Mà việc đó chẳng làm cho ông ta có vẻ ngượng ngùng chút nào!

- Nhưng ông ấy sẽ nói gì nếu cháu cho ông biết là cháu cũng sắp mở một phòng đoán số mệnh?

- Ông sẽ thấy đó là bình thường và còn thấy hãnh diện là có một trong những học trò của ông mở được phòng riêng.

- Ở cái tuổi của cháu ư?

Hồi sáu tuổi cháu đã có năng khiếu thấu thị… Cháu nhớ chứ! Lúc này, cháu đã có gần mười ba năm kinh nghiệm. Có phải đúng là kỳ lạ không tưởng tượng được không? Hơn nữa, một nhà nữ ngoại cảm càng trẻ và càng đẹp thì càng dễ thành đạt: đó là điều chắc chắn, rõ ràng.

- Cháu lại có cảm tưởng là khách xem đứng đắn thì thích những nhà tiên tri đứng tuổi hơn.

- Như những con mèo già như bà hoặc như những chim cú già như ông Raphael của cháu chứ gì! Không đâu! Trong nghề này, cũng như trong tất cả các nghề khác, cần phải có một sự trẻ hoá đội ngũ… Như vậy là bà chẳng thấy một sự chống đối nào về việc cháu mở phòng xem. Bà chưa nói với cháu, chứ thời gian gần đây bà linh cảm thấy là chúng ta sẽ bắt buộc phải đi tới giai đoạn này nên đã bí mật đi tìm hiểu tình hình một chút. Bà không đến chỗ ông thầy của cháu vì sợ gặp cháu ở đó nhưng bà đến thăm không phải là ít những người sẽ cạnh tranh với cháu sau này.

- Bà đi với danh nghĩa gì?

- Như một khách hàng, khù khờ thế đấy! Và bà đã đi đến kết luận là tất cả các phu nhân này, tiếng là được tôn trọng và thường thường là đều có môn bài nhưng phần lớn, về mặt tinh thông điêu luyện thì còn kém cháu rất xa. Cháu chẳng có gì phải e sợ về năng khiếu thấu thị rất đáng hồ nghi của họ… Bà đã thấy họ thao tác như thế nào và nắm được cả giá cả trung bình mỗi quẻ bói của họ. Chúng ta cũng sẽ áp dụng giá cả như thế để tránh sự so bì trong cả nghiệp đoàn. Về nhân sự của phòng thì chúng ta sẽ có hai người: bà, đón khách và giữ khách chờ đợi cho có thứ tự; còn cháu: thỏa mãn yêu cầu của họ và bắt họ trả tiền. Thế là đủ. Nếu một ngày nào đó, công việc làm ăn phát triển, ta sẽ tính sau. Căn hộ này, nội thất được trang trí với một thị hiếu ít thấy ở các chị em đồng nghiệp của cháu, hơn nữa lại ở một khu trung tâm, rất thích hợp trong lúc này. Chúng ta đã có điện thoại, chỉ còn có việc mở cửa sau khi đã gắn một biển đồng thật đẹp ở đầu cầu thang và tất nhiên là một biển tương tự nữa ở cạnh cửa ra vào. Ở đó cũng đã có biển của một nha sĩ. Và vì, chúng ta là chủ ngôi nhà, những người chung cư chỉ còn cách là im lặng mà thôi… à, còn một điểm quan trọng: tên phòng?

- Thật là dễ sợ! Sao bà đi nhanh vậy?

- Chỉ những công việc được giải quyết một cách mau chóng như vậy mới đưa lại thành tựu tốt đẹp… Tại sao lại không lấy ngay tên thật của cháu: *"Phu nhân Nadia"* mà đặt cho cửa hiệu nhỉ. Không có gì hay hơn thế nữa! Trong từ "Nadia" có đủ cả: Này nhé! gốc Slave có nghĩa là sức quyến rũ, vẻ dịu dàng, sự bí ẩn…

- Nhưng cháu chưa phải là "Phu nhân"

- Chẳng phải lo lắng gì. Dù phải chờ đợi ít lâu, nhưng nhất định cái đó sẽ trở thành hiện thực! Và đến cái ngày đó thì cháu sẽ mang họ của chồng. *"Phu nhân Nadia"* chẳng phải dùng lâu dài trừ phi chồng cháu rất muốn cháu tiếp tục làm nghề bói toán.

- Cái đó sẽ làm cháu ngạc nhiên…

- Trong trường hợp này thì "Phu nhân Nadia" có thể sẽ dùng lâu. Nhưng lúc này mà lấy tên là "Tiểu thư Nadia" hay cô Nadia thì không được nghiêm chỉnh! Một nhà nữ ngoại cảm chỉ có thể là một phu nhân… Bây giờ, chúng ta đã tìm được tên cửa hiệu rồi thì phải tung nó ra thôi. Quảng cáo là cái cơ bản cần thiết cho nghề nghiệp của cháu đấy: nếu không có sự quảng cáo rầm rộ cho *"Phu nhân Nadia"* thì cũng chẳng có khả năng để tập hợp cho mình một dàn khách hàng để sinh lợi! Bà sẽ xem xét lại những khoản còn lại xem có thể rút ra được một ít nào đó để làm quĩ quảng cáo. Trong lĩnh vực này, bà cũng đã được chỉ dẫn: phải tốn kém nếu muốn có một kết cục khả quan…

- Cháu xin bà, bà thân yêu của cháu, bà hãy để cháu xem không cho mọi người.

- Bà cấm cháu đấy! Có mà điên rồ khi người ta may mắn mà có được một năng khiếu bẩm sinh như cháu! Vậy ra cháu chưa biết cháu là một cục vàng mười ư? Nếu không nói ra thì sau này cháu lại trách bà… Và cháu hãy nghĩ xem: làm sao mà chúng ta bảo trì được Cố-trang nếu không có một xu dính túi.

- Cố-trang hả bà?

- Cháu hãy thử tưởng tượng xem sẽ phải bán nó đi cho bất cứ ai ư?

- Cái đó thì không bao giờ.

- Vậy thì sao nào? Giải pháp độc nhất để giữ nó lại bảo tồn đó là cháu phải trở thành một người có nghề nghiệp. Chúng ta có thể mở phòng xem rất mau chóng thôi mà.

Ba tháng sau, phòng chiêm lý của Nadia được khai trương nhờ có lời khuyên rất chính đáng của ông Raphael. Ông thầy cũng thấy ý kiến của bà già Vêra là rất thức thời. Kinh nghiệm lâu năm trong nghề đã mách bảo ông - trái với ý nghĩ của một số đồng nghiệp nam, nhất là đồng nghiệp nữ sở dĩ ganh ghét đố ky ngầm với một đồng nghiệp trẻ mới vào nghề là vì chính bản thân họ cũng không gặt hái được kết quả như ý muốn trong công việc của họ - là càng có nhiều phòng chiêm lý mở ra thì khách hàng càng có xu hướng tìm đến các nhà tiên tri nào nắm được tâm lý báo cho họ những tia hy vọng về một thời mà những tín điều cũ kỹ được thiết lập đã dần dần tan rã. Ở cái tình thế trên đe dưới búa giữa bà ngoại và ông già đáng kính Raphael, hai cố vấn ở lứa tuổi khác mình, cuối cùng Nadia đành phải nhượng bộ: nàng quên đi những dự định phóng khoáng có tính chất tài tử để trở thành một nhà chuyên nghiệp biết cách kiếm tiền.

Được như vậy còn phải kể đến sự kiên trì của bà Vêra, thêm một lần nữa, bà biết rất rõ những gì diễn biến trong trái tim của cô cháu gái… Một cô bé Nadia tuyệt vọng không gặp lại Marc từ sau tang lễ của Béatrice. Lấy lý do là bận tối mắt tối mũi vào việc học hành, anh chàng này hầu như biệt vô âm tín. Còn nàng, nàng cũng chẳng dám gọi điện cho anh để nối lại quan hệ. Lòng kiêu hãnh của một cô gái đang yêu đã chống lại, đưa nàng tới chỗ suy luận là chẳng phải chỉ có cái hình bóng đau thương của cô bạn đã khuất xen vào giữa hai người mà còn - thời gian mài mòn cái kỷ niệm lạc thú - có khởi đầu của sự khinh thị giấu kín của người đàn ông đối với người con gái đã hiến thân cho anh ta một cách dễ dàng. Nàng thấy hầu như chắc chắn là anh ta đã vĩnh viễn xếp nàng vào một chương trong những chuyện phiêu lưu không có ngày mai của anh và từ nay đối với anh ta nàng sẽ chỉ còn là một con số thứ tự trong những cuộc chinh phục thời trai trẻ của anh ta mà thôi. Đã rất nhiều lần bà Vêra hỏi:

- Marc dạo này ra sao?

Và câu trả lời của Nadia lần nào cũng giống nhau:

- Đã lâu rồi cháu không gặp anh ấy. Theo như cháu biết thì anh ấy phải tập trung vào việc chuẩn bị cho những kỳ thi cuối khóa, đó là những kỳ thi gay go nhất…

- Quan hệ của hai đứa vẫn tốt đẹp đấy chứ?

- Đúng vậy bà ạ… Nhưng điều quan trong nhất chẳng phải là làm sao đoạt được tấm bằng kỹ sư ư? Cháu không được làm phiền anh ấy. Khi nào anh ấy thi đỗ, chúng cháu sẽ gặp lại nhau. Có thể như thế.

Từng tuần, từng tháng trôi qua, Nadia ngày càng thêm đau khổ. Nhưng làm sao mà giải thích cho bà Vêra hiểu rõ những gì đã xảy ra giữa hai người trong cái đêm ở Montgenèvre? Làm sao mà tâm sự được với bà là những quân bài đã chỉ cho nàng thấy rõ là số phận của nàng là phải chờ đợi rất lâu trước khi thâm nhập vĩnh viễn vào cuộc đời của một người đàn ông duy nhất mà nàng yêu và biết rõ mình thuộc về người đó?

Bà Vêra cũng chẳng gặng hỏi gì thêm và phòng chiêm lý ngày một thêm đông khách. Hai năm nữa lại trôi qua và trước đó Nadia đọc được trên một tờ báo giao tế tin về cuộc hôn nhân của Marc. Vì không hề nhận được giấy báo hỉ về phía Marc, thật vô duyên nếu nàng lại gửi tới chàng những lời chúc tụng. Hơn nữa nàng cảm thấy đau đớn vì hai vết thương cùng một lúc. Thứ nhất là bị quên lãng và thứ hai là phải tự thú nhận, dù chỉ một lần là đã nhận định sai. Có thể nào Marc lại cưới một kẻ đối thủ thứ hai trong đời mình, cái con Đầm Pic ấy? Nếu đúng như vậy thì quẻ bói bài bị sai hoàn toàn… Con Đầm Cơ, chính là Nadia chỉ xuất hiện ở cuối cỗ bài, lẽ nào phải đành lòng làm người vợ thứ hai của Marc khi người vợ thứ nhất đồng ý giải phóng cho anh ta hoặc là biến mất? Biến mất như thế nào nhỉ? Chết tự nhiên hay là… tai nạn? Có thể là ly hôn chăng?

Điều làm cho Nadia bối rối nhất là không bao giờ nhìn thấy ở những quân bài - và xin Trời chứng giám biết bao lần nàng bói về Marc! - là anh chàng này có thể tục huyền sau khi vợ chết hoặc ly hôn rồi cuối cùng tìm lại nàng để… "Cố đấm ăn xôi" "được chăng hay chớ". Hai sai lầm cùng một lúc của nàng là đã tin, mỗi lần nàng đem Cỗ bài ra bói, là con Dầm T'rép - đối với nàng thì chỉ có thể là Béatrice - và cả con Đầm Píc mà Marc vừa lấy làm vợ chỉ là những giai đoạn không có ngày mai trong cuộc đời của Marc trong lúc đó thì duy nhất chỉ có con Đầm Cơ

là trở thành người vợ chính thức suốt đời… Phải chăng những điều xảy ra đều ngược lại tất cả? Và tại sao con Đầm T'rép lại không phải là Nadia? Một con Đầm T'rép chỉ biết có một đêm ân ái ngắn ngủi trước khi bị lãng quên, đó chính là trường hợp của nàng. Còn Béatrice, chưa từng trải qua một cuộc phiêu lưu nào với Marc thì đã biến mất rồi! Rồi xuất hiện trong quẻ bói con Đầm Pic mà chàng vừa cưới làm vợ. Vậy thì ai là con Đầm Cơ, vẫn là nàng, là Nadia chăng?

Nhiều năm nữa lại trôi đi mà Nadia không sao tìm được lời giải đáp cho câu hỏi đó. Và rồi bất ngờ, người vợ của Marc tìm đến nàng để nhờ xem một quẻ bói. Vô tình hay cố ý hay vì được nghe các bạn tán dương danh tiếng lẫy lừng của *Phu nhân Nadia*? Hay là vừa khám phá ra chồng đã có một thời dan díu với người hiện nay là một nhà tiên tri trứ danh mà vì tò mò muốn tới xem mặt? Nhưng điều này chỉ có thể xảy ra nếu chính Marc đã nói với vợ chuyện ở Montgenèvre. Đáng nghi lắm. Một người đàn ông chẳng bao giờ kể lại với người mình lấy làm vợ những chuyện không hay có dính dáng tới mình nhất là chung cục lại là cái chết của một cô bạn thể thao và sự dứt tình với một trong những cô bạn thời niên thiếu: chẳng có gì là vinh quang! Im hơi lặng tiếng là hơn cả!

Sự thật, cái lý do sâu xa nhất, khiến Marc lảng tránh Nadia không phải là tấn bi kịch trong cuộc chơi thể thao mùa đông mà chính là chuyện nàng đã thấy trước mấy tiếng đồng hồ sự việc xảy ra. Một người đàn bà mà nhìn thấy trước mọi cái thì thật đáng ngại và nếu, thêm nữa, cô ta lại có thể đi ngược về quá khứ để hiểu biết rõ hơn về người yêu của mình thì cô ta còn có thể trở thành một đối thủ đáng sợ. Dù không tin nhiều vào khả năng thấu thị, người ta cũng thấy e ngại lắm lắm. Nadia đã chứng minh cho Marc thấy, nàng có thể là người đàn bà đó chăng?

Cái đêm dài đó. Cái đêm mà nàng nằm duỗi dài trên giường trong phòng ngủ tại Cố-trang nàng vừa làm sống lại trong ký ức những kỷ niệm sâu sắc trong đời sống của mình, đã chấm dứt. Bình minh đầy sương miền Sologne bắt đầu lọc qua những tấm màn che cửa sổ. Khi trời sáng hẳn, Nadia thấy có cảm giác như đã đạt tới đích là xếp gọn lại được quá khứ của mình.

Gặp lại bà Vêra trong bữa điểm tâm, nàng nghe bà nói:

- Sao cháu có dáng mệt mỏi?… Cháu có ngủ được chút nào không? Bức ảnh trong báo hôm qua chắc làm cho cháu mất ngủ.

- Suốt đêm cháu không chợp mắt nhưng không sao bà ạ… ý nghĩ của cháu càng thêm thanh thản. Lúc này cháu thấy cần phải làm gì: ngay lập tức phải trở lại Pari!

- Cháu yêu quí, chúng ta vừa mới về tới đây! Phải chăng cháu đã lo ngại về vấn đề khách khứa? Bà có thể đoán chắc là cháu đã nhầm: ông Raphael sẽ biết cách giữ khách lại cho cháu.

- Đây không phải là vấn đề khách khứa mà là về Marc. Anh ấy cưới vợ đã được bảy năm rồi. Cháu nhớ rất rõ cái ngày mà cháu cắt và giữ cái tin đăng trên một tờ báo về lễ kết hôn của anh ấy. Và người đàn bà này chỉ có mỗi một ý nghĩ trong đầu: trở thành một quả phụ! Thật là khủng khiếp… Cháu cần phải cứu anh ấy lần nữa.

- Thế nào, sao lại lần nữa?

- Lần thứ nhất là lần cháu làm hết cách để giữ anh ấy bên cháu trong một đêm ở Montgenèvre… Nếu cháu không làm vậy thì có thể anh ấy đã bị cuốn theo trong cơn bão tuyết

cùng với Béatrice. Cháu cũng chẳng biết rõ là những quân bài có nói thật với cháu về anh ấy không nhưng cháu cảm thấy số phận đã trao cho cháu nhiệm vụ là vị thần hộ mệnh của anh ấy… Dù ngay chính anh ấy cũng không hay biết, vì đã lâu lắm rồi có nghĩ gì đến cháu đâu nhưng cháu phải bảo vệ và che chở cho anh ấy vì cháu yêu anh ấy.

- Cháu sai rồi! Thế cháu định làm gì nào?

- Tất cả những gì cháu biết mà thấy thật chắc chắn, cháu sẽ lôi anh ấy ra khỏi bàn tay của người đàn bà kia! Năng khiếu tiên tri cuối cùng sẽ giúp cháu… Lần này năng khiếu đó sẽ phục vụ chính cháu chứ không phải cho người khác! Cháu không có quyền đó hay sao?

- Và cháu tưởng là ở Pari cháu sẽ dễ dàng thu được thắng lợi hơn là ở đây ư? Trang trại La Sablière ngay ở bên cạnh…

- Câu hỏi đầu tiên mà cháu đặt ra cho nhà Levasseur ngày bà cháu ta trở về đây là: "Những chủ nhân trang trại La Sablière bây giờ ra sao"? Bà có biết họ đã trả lời cháu thế nào không? Là bố mẹ Marc đã bán trang trại đi rồi vì con trai họ không thích ở đây.

- Bán đã lâu chưa?

- Được bảy năm rồi… Từ cái ngày anh ta cưới vợ. Cháu cũng đã có hỏi họ có nhìn thấy người vợ anh ta không, trong khi cháu vẫn còn chưa biết cái chị khách hàng là ai mà chúng ta tiếp cách đây vài ngày. Chỉ mới có chiều hôm qua cháu mới biết rõ.

- Thế nhà Levasseur có thấy chị ta không?

- Chị ta chẳng bao giờ về đây cả. Bà thấy không, làm sao mà một người đàn bà kiểu cách như vậy lại có thể yêu thích vùng nông thôn? Bà đã thấy chị ta ăn vận tô son trát phấn như thế nào?

Chị ta chỉ thích hợp với Pari hoặc Biarritz hoặc Côte d'Azur thôi… Đó là loại đàn bà thường thấy ở những nơi giao tế, những chốn xã giao! Bà thử tưởng tượng xem, chị ta làm sao lại có thể đi dạo chơi được ở miền Sologne của chúng ta?

- Vấn đề là…

- Chính chị ta sẽ làm cho anh ấy và cả bố mẹ chồng ở La Sablière chán ghét… Sở dĩ anh ấy không dám về là vì sợ gặp lại cháu như lần đầu? Bọn đàn ông thật cũng lạ…

- Nhưng chắc không phải là trường hợp của Marc! Không phải là vì người ta đã lấy vợ mà ngại không đi lại thăm hỏi một người bạn gái thời niên thiếu.

- Vợ anh ta chắc là phải tạo ra xung quanh chồng mình một khoảng trống: cũng vì vậy mà anh ta không hề cho cháu biết một chút tin tức gì cũng như tất cả bạn bè cùng hội. Cháu có thể nói với bà là người đàn bà đó là người không tốt!

- Nhưng nếu anh ta yêu người đó thì cháu có thể làm gì để chống lại?

- Có thể là anh ấy yêu chị ta nhưng chị ta lại không yêu anh ấy! Đó mới là vấn đề nghiêm trọng! Nếu một khi yêu anh ấy thì chị ta đã không mong cho chồng chết đi.

- Có thể họ đã có một hoặc nhiều con với nhau? Một đứa con có thể làm cho họ gắn bó.

- Cháu không thấy đứa con nào trong quẻ bói của chị này: chị ta không có con! Và thế là tốt! Chị ta không bao giờ biết tới tình mẫu tử.

- Cháu ghét chị ta tới mức đó kia ư?

- Lúc này cháu ghét chị ta vô cùng. Vì chị ta đã tìm cách để đánh cắp mối tình duy nhất của cháu.

- Có thể là chị ta cũng không biết quan hệ của cháu với Marc.

- Đó là câu hỏi mà cháu đã tự đặt ra… Hành động của cháu sẽ phụ thuộc vào lời giải đáp. Nếu đã biết rõ mà chị ta còn cố tình đến trêu ngươi và miệt thị cháu bằng cách nhờ xem vận số thì chị ta sẽ phải trả giá đấy.

- Cháu sẽ đi tới đâu?

- Cháu không biết nữa… Bao giờ người ta cũng có quyền tiêu diệt những con thú có hại! Chính Marc đã nói với cháu như vậy khi cháu đang vẽ ở chỗ cách đây chưa đầy một cây số.

- Và bà đây, bà ngoại của cháu, bà bảo là cháu không có quyền được nói năng như vậy!

- Bà hình như không hiểu là bao năm nay cháu đã đau khổ như thế nào?

- Bà đã thấy ngay từ ngày đầu cháu không nhận được một chút tin tức nào của Marc. Chính lòng kiêu hãnh và tự trọng của một phụ nữ cô đơn đã ngăn cháu lại mà không tâm sự với bà. Nếu biết lúc đó bà đã có thể giúp cháu. Bây giờ thì đã quá muộn: anh ta cưới vợ rồi.

- Bà chẳng làm gì được đâu: số phận của anh ấy là phải gặp người đàn bà này. Quẻ bói đã cho cháu thấy rõ. Điều duy nhất mà cháu không lường được là anh ấy cưới chị ta! Nếu bà biết là cháu giận tới mức nào! Cháu còn cho là năng khiếu thấu thị của cháu chưa được hoàn hảo vì cháu không đạt tới chỗ là nhìn thấy tất cả!

- Nhưng nếu người đàn bà đó thực sự không biết là cháu đã có quan hệ với Marc trước chị ta thì cháu sẽ làm gì?

- Cháu vẫn cứ phải giành lại tình yêu của cháu. Từ giành lại thực ra cháu dùng chưa đúng đâu. Xét thấy là tình yêu đó chưa phải là đã mất, cháu sẽ phải bảo vệ và giữ gìn nó. Không thể nào khác được bởi vì cháu chỉ có và sẽ sống với một tình yêu duy nhất! Còn chị ta chả có gì phải băn khoăn khi có rất nhiều những mối tình trong đời… Thôi! Cháu van bà, bà thân yêu của cháu, bà đừng hỏi thêm cháu gì nữa! Sáng mai bà cháu ta sẽ đi Pari.

III
HIỆN TẠI

Ông Raphael không giấu nổi ngạc nhiên:

- Đã về rồi đấy à? Cháu sẽ không nói với ta là bốn mươi tám tiếng ở Sologne là đủ đối với cháu rồi chứ? Trừ phi là nỗi nhớ phòng chiêm lý của cháu còn mạnh hơn là sự cần thiết phải xả hơi?

- Đây không phải là chuyện về việc nghỉ ngơi cũng chẳng phải chuyện về phòng chiêm lý của cháu. Ngay buổi chiều hôm về tới Cố-trang có một việc xảy ra bắt buộc cháu phải tức khắc trở về Pari.

- Có việc gì quan trọng phải không?

- Vâng. Cháu đã nhìn thấy một tấm ảnh trên một tờ báo.

- Và thế cũng đủ cho cháu quyết định trở về ngay?

- Vâng. Ngày mai cháu mở lại cửa hàng nhưng cháu cũng xin rất biết ơn bác đã thay thế cháu mấy ngày qua. Cháu nghĩ, là trong thời gian ngắn ngủi như thế chắc bác cũng không có mấy khách của cháu?

- Thế mà cũng có khoảng trên một chục người có vẻ băn khoăn vì sự vắng mặt của cháu. Tất cả đều hỏi ta là cháu có tin buồn gì không? Cũng dễ hiểu thôi: chiếc biển treo trước cửa chả viết là cháu vắng mặt vì "việc gia đình" là gì? Nói chung ta nhận thấy là tất cả các khách hàng đều mến cháu, phải nói là cảm phục cháu nữa chỉ trừ một phụ nữ nói thẳng với ta là cháu chẳng hiểu biết tí gì về nghề nghiệp và chẳng hơn gì chị ta cả!

- Chắc là vì thế mà chị ta đến tìm bác?

- Chị ta đến bác là vì chị ta giải thích - trông thấy trên chiếc biển treo ở cửa phòng cháu có ghi địa chỉ của ta và tự nhủ: "Có thể vị thuật-sỹ này có tầm hiểu biết rộng hơn là *Phu nhân Nadia* sẽ có thể giúp ta giải quyết vấn đề!".

- Thế bác đã trả lời ra sao khi chị ta nhận xét về cháu?

- Bác bảo cháu là một trong những nhà tiên tri giỏi nhất hiện nay và nói như vậy là hoàn toàn có căn cứ vì cháu đã từng là môn đồ của ta. Chị ta có vẻ hơi lúng túng và nói gượng: "Nếu tôi mà biết rõ như thế, thì đến thẳng ngay đây! Trực tiếp với Chúa trời chả hơn là với các vị Thánh của người hay sao?" Rồi sau đó chị ta trình bày điều đã khiến chị ta hoang mang.

- Bác thấy chị ta thế nào?

- Đẹp và lịch sự… sực nức mùi thơm!

- Phải chăng quá tò mò khi cháu muốn biết cảm tưởng của bác về chị ta?

- Không, vì không phải là việc tiết lộ với cháu về những gì bác đã nhìn thấy trong quá trình

quẻ bói mà bác bắt buộc phải tuân thủ vì đó là bí mật nhà nghề của chúng ta… Còn về việc chị ta đã cho bác cảm tưởng như thế nào thì bác có thể thú nhận với cháu là chị ta cũng khá phóng túng.

- Dù là bác không cho cháu biết một chút gì về bói đó, cháu hầu như chắc chắn là đã hỏi bác là liệu chị ta có sắp trở thành quả phụ không?

- Ta thấy là cháu biết rất rõ về người khách này.

- Biết rất rõ thì kể cùng hơi quá! Cháu mới chỉ tiếp chị ta ba lần nhưng thế cũng đã là quá đủ rồi! Và cháu có thể nói thực với bác cũng chỉ vì chị này mà cháu phải vội vàng trở lại Pari. Cháu vô cùng lo sợ. Bác có thể cho cháu một chút thì giờ nghe cháu kể điều mà cháu vừa khám phá ra ở Cố-Trang khi vô tình giở xem một tờ báo tranh xuất bản tuần lễ trước?

- Cháu đã biết ta là bạn của cháu. Cứ nói đi! Và Nadia kể cho ông nghe tất cả: chuyện xảy ra ở Montgenèvre, chuyện dứt tình giữa nàng và Marc và những năm tháng im lặng tiếp theo ở cả hai phía, ba cuộc thăm viếng của người phụ nữ tóc nâu vào mấy ngày trước đây và cuối cùng là tấm ảnh trên tờ báo đã cho nàng biết người đàn bà đó là vợ của Marc, người đàn ông mà chị ta muốn làm vợ goá. Nàng kết thúc câu chuyện và nói:

- Bây giờ chính bác đã hiểu rõ là tại sao cháu sợ hãi đến như vậy.

- Vậy ra tình yêu của cháu với người đàn ông đó không giảm đi cùng với thời gian?

- Không bác ạ. Cháu cũng biết thật là điên rồ vì anh ấy đã lấy vợ và chắc là cháu chẳng có lấy một chút may mắn nào để hòa nhập vào cuộc sống của anh ấy nữa nhưng chính bởi vì cháu yêu anh ấy và cứ mãi mãi yêu anh một cách thầm lặng, cháu sợ vợ anh ấy là một kẻ bất lương - chắc là bác cũng đã thấy như cháu trong quẻ bói của chị ta – sẽ tìm mọi cách để loại trừ anh ấy. Bổn phận của cháu, một tình nhân bí mật là phải cứu anh ấy lần nữa cũng như cháu đã làm cách đây bảy năm khi cháu nép vào anh trên một chiếc giường. Nếu không có cháu bên cạnh anh đêm hôm đấy thì chắc chắn là anh đã cùng với Béatrice đi trượt băng trên quãng đường nguy hiểm đó và không phải là một cái chết đáng để khóc than nữa mà là hai… Dưới cơn bão tuyết sẽ xảy ra đúng như trường hợp cháu bị mất anh bạn trẻ Jacques bị nước ngập đắm thuyền mà cháu đã kể bác nghe cái hồi cháu đến thăm bác, lần đầu để nói với bác những ảo ảnh thời thơ ấu của cháu… Bác Raphael, bác phải giúp cháu, để cháu có thể cứu anh ấy ra khỏi ảnh hưởng ma quái của người đàn bà đó.

- Cháu biết rất rõ là ta muốn lắm, nhưng liệu có thể được không chứ?

- Nhất định phải có một cách mà chỉ có mình bác, với kinh nghiệm lâu năm trong nghề cộng với kiến thức sâu rộng của bác về nhân bản, là có thể tìm thấy! Cháu biết là bác rất mạnh mẽ và sáng suốt mà cháu thì, mặc dù có thiên bẩm và được sự dạy dỗ của bác song cháu vẫn cảm thấy hoàn toàn bất lực trước trường hợp này, vì nó trực tiếp đụng chạm đến cháu.

- Cái đó chẳng làm cho ta ngạc nhiên chút nào. Cháu có nhớ, đúng vào thời gian mà chúng ta quen biết nhau, ta có nói là tất cả những người có năng khiếu thấu thị, mà là có thật, đều bất lực trong việc tự xem cho bản thân mình mà chỉ nhìn rõ những gì xảy ra với người khác. Đó đồng thời là sự bảo hộ và cũng là bi kịch của chúng ta.

- Bác nói chí phải.

- Cũng vì vậy mà điều cháu yêu cầu ta thật là khó khăn và còn thật là tế nhị nữa… Cháu có nghĩ là, về phía người đàn ông đó, anh ta có còn yêu cháu không?

- Cháu cũng không biết nữa… Hồi cháu mười tám tuổi, cháu thấy anh ấy yêu cháu cũng như cháu yêu anh ấy, nhưng từ sau cái đêm mà cháu trao thân cho anh, cháu bị bỏ rơi và sau đó là tin anh ấy cưới vợ anh ấy cũng không cho cháu biết mà chỉ hai năm sau do tình cờ cháu mới đọc thấy trên một tờ báo. Cháu thú thật là không sao hiểu nổi và còn tự nhủ trong thâm tâm là anh ấy chỉ cùng sống với cháu trong một cuộc phiêu lưu ngắn ngủi.

- Và cháu, cháu cam chịu như vậy?

- Không. Cũng vì thế mà cháu đã phải sống qua những năm dài khủng khiếp như trong địa ngục! Và bất ngờ, người đàn bà đó đến cửa hàng cháu, ngay phút đầu tiên cháu đã thấy ác cảm, rồi ít ngày sau là bức ảnh mách cho cháu biết đó là người vợ chính thức của người mà cháu yêu. Thật là khủng khiếp đối với cháu! Cháu đã rất mực thủy chung với anh ấy, cháu không đáng bị đối xử như vậy.

- Đó là một trong những sự phản bội thường thấy mà cuộc đời đã dành cho cháu. Dưới hiệu quả của sự hứng khởi bồng bột yêu đương, người ta đã ảo tưởng và tự nặn cho mình một số phận hợp với mình, họ trang điểm cho người mà họ yêu những đức tính có thể không có thật, họ mơ mộng hàng tuần, hàng tháng, có khi hàng năm cho đến ngày bằng một sự thức tỉnh tàn nhẫn đã kéo họ về với sự thật… Con của ta – hãy cho phép ta gọi như vậy vì trước mắt ta, lúc nào cháu cũng sẽ chỉ là một đứa bé, hầu như "cháu gái của ta" – ta hiểu rất rõ niềm chua cay và nỗi đau khổ của con nên ta sẽ cố gắng giúp con… Có hai người, chúng ta sẽ cảm thấy đỡ yếu đuối. Bây giờ con hãy bình tĩnh nghe ta nói vì con còn muốn làm một cái gì đó cho anh ta. Hơn nữa ta có thể tin chắc là anh ta không sao biết được là con yêu anh ta đến mức nào! Có lẽ là con quá rụt rè nhút nhát, sau cái đêm đáng ghi nhớ đó? Trong tình yêu, cũng như trong mọi việc: phải biết cách rèn sắt khi nó còn nóng đỏ.

- Bác quên là còn có cái chết của Béatrice!

- Ngay cả khi có sự mất đi một người bạn chung cũng không đủ để chia ly hai con người yêu nhau thắm thiết.

- Anh ấy chưa bao giờ nói là yêu cháu.

- Có thể có điều gì làm cho anh ta không nói được.

- Và anh ấy đã bỏ rơi cháu khi anh ấy cưới vợ.

- Và nếu đó chính là lý do của sự bỏ rơi? Không có gì chứng tỏ là anh ta không yêu vợ!

- Bác nói giống hệt như bà ngoại của cháu. Đúng là những người của cùng một thế hệ.

- Thế hệ của những người không còn trẻ nữa để hiểu được cái gì đó thuộc về những bí ẩn của quy luật tình yêu phải không cháu? Chớ có nhầm như vậy… Cũng như ta, bà ngoại của cháu chắc chắn là đã trải qua những cơn thất vọng mà chẳng tiện nói ra với cháu.

- Bà ngoại Vêra có nói với cháu là bà luôn luôn hạnh phúc sau khi kết hôn nhưng buồn thay hạnh phúc đó lại quá ngắn ngủi.

- Đó cũng là bất hạnh ở một dạng khác! Nhưng chúng ta hãy quay lại vấn đề mà cháu đang quan tâm… Nếu bác nắm được vấn đề thì đó là việc phải gắng sức làm tất cả những gì để cho Marc tránh được, theo cháu, tình huống xấu nhất đang chờ đợi anh ta? Cháu biết không, ở cháu đó lại là một chứng thực của tình yêu?

- Điều mà cháu mong muốn lúc này là anh ấy được hạnh phúc!

- Ngay cả việc anh ta sống với người đàn bà đó?

Nàng nhìn ông như một người không hiểu sao mà người ta lại có thể đặt câu hỏi đó với nàng và nàng chồm dậy, nước mắt rơi lã chã:

- Cái mà bác đòi hỏi đó thì không sao được!

- Thế mà cháu bảo là yêu anh ta? Khi người ta yêu thật sâu sắc, thật đắm đuối thì người ta sẵn sàng hi sinh tất cả! Tình yêu thực sự đúng như vậy đó…

- Nếu cần, cháu sẽ dâng hiến cả cuộc sống vì anh ấy!

- Đó là một tuyên ngôn thật đẹp nhưng buồn thay nó lại bộc lộ ra một điều tệ hại là chẳng có gì mới lắm: hàng triệu cô nhân tình khóc than sướt mướt đã từng tuyên bố như thế trước cháu. Chúng ta hãy tỏ ra thực dụng hơn. Muốn cứu giúp cái anh chàng mà cháu cho là đang trong vòng nguy hiểm, trước hết chúng ta cần phải hiểu biết một đôi điều… Cháu có nói với ta là trong thời gian đi tham dự thể thao kỳ nghỉ đông đó, anh ta đang theo học kỹ sư?

- Vâng.

- Điều đó cho phép chúng ta đặt giả thuyết là bây giờ, sau chín năm, anh ta phải trở thành một kỹ sư giỏi. Vậy thì bây giờ anh ta làm việc ở đâu và cho cơ quan nào hoặc hãng buôn nào?

- Cháu không biết.

- Cháu cũng không tò mò tìm hiểu ư? – Dù là bác ví dụ - qua những người bạn cũ, nhóm bạn có cả cháu và anh ta ấy?

- Từ ngày cháu đi vào nghề chiêm lý thật sự là nghiêm túc thì cháu không còn tiếp xúc với tất cả bọn họ nữa.

- Tại sao cháu lại không thử tìm một trong những người bạn trai cũ hoặc một trong các bạn gái cũ thân vẫn đi lại với anh ta, họ sẽ cho cháu biết một số chi tiết về cuộc sống của người mà cháu luôn luôn quan tâm?

- Cháu không muốn bất cứ một người nào trong bọn họ, những người thứ ba, dính dáng vào câu chuyện này. Họ sẽ tự hỏi là vì lý do gì mà cháu lại quan tâm tới Marc như vậy?

- Cháu có địa chỉ của anh ta chứ?

- Cũng không! Chiều qua về tới Pari, việc đầu tiên cháu làm là tra cứu danh bạ điện thoại, theo thứ tự chữ cái cả tên người và tên phố; đều không có. Rồi sau đó cháu hỏi phòng chỉ dẫn và nói tên họ anh ấy: cả ở vần P và T đều không biết anh ta.

- Cháu có thể cho ta biết họ của anh ấy?

- Davault… Marc Davault.

Sau khi ghi vào sổ tay, ông nói thêm:

- Tuy ít ỏi nhưng đã có một chút gì đó chính xác. Khi nào có địa chỉ của anh ta và biết chính xác anh ta làm gì, chúng ta sẽ gắng lần tới chị vợ và sẽ xem… Có thể ngay thời gian này chị ta sẽ lại tới gặp ta hoặc cháu? Nhưng, vì chưa thật chắc chắn nếu muốn công việc tiến mau, tốt hơn hết là có được sự hỗ trợ của một người vô danh nào đó… Trong số bạn cũ, có một người ta thường hay tiếp xúc khi gặp một vài trường hợp khó khăn. Người này đã từng hoạt động trong các cơ quan tình báo, đã nghỉ việc và mở một phòng trinh thám tư. Cháu có đồng ý để ta trao cho ông ấy đi thăm dò? Tất nhiên là ta sẽ không để lộ tên cháu ra. Ông ấy sẽ tưởng là chính ta cần những tin tức đó.

- Cháu sẵn sàng, qua bác làm trung gian cháu sẽ thanh toán tiền công cho ông ấy.

- Cũng không đáng là bao đâu vì công việc chẳng lấy gì làm phức tạp lắm đối với một nhà chuyên môn… Bây giờ cháu hãy về nhà đi và hãy yên tâm chăm chú vào công việc của cửa hàng và với bạn hàng của cháu. Lúc nào ta nắm biết được tin gì, ta sẽ gọi điện cho cháu. Và trước khi rời khỏi đây, cháu phải hứa với ta một điều, nếu không ta sẽ không làm gì cả: tạm quên đi một thời gian cả Marc cũng như vợ anh ta.

- Cháu hứa sẽ cố gắng, nhưng khó đấy bác ạ.

- Bắt buộc phải thế cháu ạ.

Phòng chiêm lý trở lại hoạt động như cũ nhưng Nadia không còn hứng thú tiếp xúc với bạn hàng nữa: nàng làm việc chẳng qua chỉ vì thói quen mà thôi. Mặc dù đã hứa với ông thuật sỹ, nàng chỉ nghĩ đến Marc và hiểm họa có thể tới với chàng. Biết rõ cô cháu đang ở trong trạng thái không được bình thường, bà Vêra cũng không dám hỏi. Tình thế chắc chắn còn có thể kéo dài nếu một buổi chiều ông Raphael không gọi điện:

- Ta muốn chờ công việc trong ngày kết thúc ta mới gọi cho cháu. Ta nói chuyện được chứ?

- Có mỗi mình cháu thôi. Bà ngoại cháu ở trong phòng riêng.

- Người mà cháu quan tâm hiện nay ở Pari, tại số nhà số 24 đường Pereire. Căn nhà này anh ta mua cách đây ba năm. Anh ta sống với vợ và không có con. Công việc phục vụ cho một bà người Bồ Đào Nha ở tầng bảy đảm nhiệm. Cháu có nói với ta là cháu biết được tin do một tờ báo hàng ngày đăng ngày kết hôn của họ cách đây đã bảy năm; nhưng còn có những chi tiết mà cháu không biết và có thể là quan trọng: đó là họ tên và cả tuổi của cô gái trở thành cô dâu. Đó là họ tên hồi còn con gái của chị ta và cả tuổi của chị ta nữa. Chị này sinh tại Oran cách đây ba chục năm và có tên là Celsa Gonzalez. Điều này cho ta dự đoán đó là người gốc Tây Ban Nha và biện giải cho mẫu người Địa Trung Hải của chị ta… Năm hai mươi ba tuổi, khi lấy Marc Davault thì chị ta đã là một người góa chồng được một năm, một người đàn bà góa rất trẻ và chưa có con. Nhớ lại câu hỏi mà chị ta đặt ra cho cháu cũng như cho ta trong hai lần xem khác nhau, ta nghĩ là chữ quả phụ phải mang một cộng hưởng nào đó… Nói một cách khác là chị ta đã chôn người chồng thứ nhất, quốc tịch Đức, sinh ở Leipzig có tên là Hans Smitzberg. Anh ta hơn vợ tới mười năm, hồi đó tức là ba mươi mốt tuổi. Đó là một nhà kinh doanh phải đi nhiều nơi nhất là vùng Bắc Phi và có thể gặp vợ ở đây, và cả ở Iran mà anh ta thường lưu lại. Tóm tắt lại người khách chung "của chúng ta" hiện nay là bà Davault, trước đây là bà Smitzberg… Ngắn gọn là

như vậy. Cũng như người chồng Pháp, chị ta có một xe con, chiếc Austin màu đen mà ta nắm được biển số đăng ký, cùng với số biển đăng ký của chiếc Rover màu xanh nước biển của chồng chị ta. Những tin này cũng có thể giúp ích cho chúng ta đấy.

Tất cả các buổi sáng trừ thứ bảy, chủ nhật và những ngày lễ, chàng ngồi sau vô lăng vào hồi 9 giờ để đến sở làm ở số 35, đại lộ Friedland. Làm gì ở đó? Công khai thì anh ta có chân kỹ sư tư vấn trong CITEF, năm chữ đầu của Compagnie Internationale de Transport et de Fret[2], tên gọi khá mơ hồ, núp dưới nó là một tổ chức mạnh có cả một hạm đội lớn chuyên chở tất cả mọi thứ và chủ yếu là dầu khí dưới sắc cờ Panama. Công việc của Marc Davault có vẻ như bắt buộc anh phải đi nhiều cũng như Hans Smitzberg, người chồng thứ nhất đã quá cố của Celsa xinh đẹp trước đây… Những chuyến đi thường chỉ có một mình hoặc thêm một hoặc hai người cộng tác tháp tùng nhưng không bao giờ có vợ đi theo. Khi ở Pari anh ta không về ăn sáng ở nhà hàng tuần và luôn có những bữa ăn gọi là "sự vụ" ở các quán ăn địa loại như Taillevent, Lucas-Carton, Laurent,… Ngược lại, bao giờ cũng thế, anh ta về nhà vào khoảng 18 giờ rưỡi và nếu có phải đi vào thành phố ăn tối hoặc đi xem hát thì bao giờ cũng cặp kè cô vợ. Trong ngày nghỉ cuối tuần, cặp vợ chồng này rủ nhau đi đâu không rõ nhưng bao giờ cũng về rất muộn vào tối chủ nhật.

"Chắc cũng thú vị nếu biết Nàng đã làm gì trong những ngày dài cô đơn, khi không có đức ông chồng bên cạnh… Có vẻ, nàng cũng chẳng lấy làm khó chịu lắm khi phải lấp chỗ trống bằng cách liên tục đến thẩm mỹ viện mà ở đó nàng đã gây cho mọi người ý nghĩ là nàng chăm chút rất tỉ mỉ đến sắc đẹp của mình. Rất ít khi nàng ra khỏi nhà trước 1 giờ trưa và thường đến ăn sáng tại Relais Plaza, cái pháo đài nhộn nhịp quần là áo lượt, đúng mốt thời trang và vẻ lịch sự của kinh thành Pari. Hầu như lần nào cũng gặp ở đó một hoặc hai người bạn cùng giới cũng sang trọng như nàng, và người ta thấy chỉ độc nhất một lần nàng đi với một ông… Nhân vật này ra sao? Cao lớn, mắt màu sáng, tóc hoe vàng có giọng nói rõ ràng của người nước ngoài mặc dù phát âm tiếng mình rất chuẩn. Cuộc điều tra tiếp cho biết tay này cũng thường lưu động nay nơi này mai chốn khác và khi đến Pari thì thường tới khách sạn Crillon. Ở đó anh ta sống như một ông hoàng. Theo bộ phận tiếp tân và cả người gác cổng tòa nhà, có thể anh ta là người Hà Lan, sinh tại Amsterdam. Tên của anh ta hầu như có thể xác nhận điều đó; Peter Van Klyten." Hai người, vợ bạn cháu và anh ta có vẻ như quen biết nhau khá mật thiết. Cháu Nadia bé bỏng! Đó là những tin tức đầu tiên mà ta có thể cho cháu biết. Chắc cháu cũng tự hiểu là, dù chưa thấy có những gì xảy ra đặc biệt giữa họ, nhưng những điều đã biết cũng không phải không giúp ích gì cho ta. Ta có cảm tưởng là nếu chúng ta chịu khó đẩy mạnh thêm cuộc điều tra thì có thể khám phá ra nhiều điều quan trọng khác… Cháu thấy sao?

- Cần phải theo dõi tiếp bác ạ! Cháu không biết phải cám ơn bác và bạn bác ra sao đây.

- Chẳng cần phải cảm ơn ai cả. Bác làm chỉ vì bác quý mến cháu, còn bạn bác thì đơn thuần vì việc điều tra là cơ bản của nghề nghiệp mà thôi! Vậy chúng ta sẽ tiếp tục và khi nào có tin gì mới, bác sẽ cho cháu biết qua điện thoại… Còn về phía cháu, công việc ra sao?

- Vẫn tốt bác ạ, nhưng nếu bác biết là công việc làm cháu chán ngấy!

- Không nên nói thế cháu ạ! Nếu khách hàng của cháu, vốn rất tin tưởng ở cháu, mà nghe được cháu nói vậy thì họ thất vọng đến thế nào! Cũng như ta, cháu đang làm một công việc có thể nói là tốt đẹp đấy…

- Bác thấy như vậy ư? Thế mà cái nghề tốt đẹp đó chẳng cho phép chúng ta, cả bác và cháu và cả bất cứ một nhà tiên tri nào trên đời, khám phá ra những điều mà vừa rồi bên cảnh sát cho chúng ta biết.

- Cơ quan cảnh sát là một thứ trợ dược tuyệt hảo cho nghề bói toán và ngược lại. Nếu cháu biết là đã bao nhiêu lần các ngài ở bến Orfèvres hoặc cảnh sát Quốc tế đến nhờ ta bấm độn cho vì họ chẳng thấy gì trong các cuộc điều tra của chính họ! Chính vì thế mà ta thấy cũng thật hết sức bình thường khi một trong những cựu tình báo viên kiệt xuất của họ đến giúp đỡ chúng ta lúc này dù là chỉ để cho có đi có lại. Nhớ là nhất thiết cháu phải hết sức bình tĩnh đấy. Hẹn gặp lại…

Mười ngày trôi qua, Nadia luôn lo ngại không dám gọi điện cho ông Raphael vì sợ phải nghe thấy những điều bất lợi. Không khí thật nặng nề trong căn nhà mà sau khi những cuộc xem chấm dứt, nàng chỉ trao đổi với bà Vêra một vài câu chuyện nhàm chán. Cuối cùng ông già chủ động gọi cho nàng:

- Chúng ta tiến chậm nhưng chắc: ta đã nói với cháu là chúng ta có thể tin tưởng vào sự chính xác và hiệu quả điều tra của ông bạn chúng ta… chắc cháu còn nhớ là trong cuộc đàm thoại lần trước ta có nói cái ông đã cùng với vợ của Marc ăn sáng tại Relais Plaza là người Hà Lan. Nhưng không phải đâu, có sự đánh tráo quốc tịch. Một cuộc điều tra rất tỉ mỉ ở Amsterdam và ở những thành phố chính của Hà Lan cho biết là có thể tay này không phải sinh ra ở cái đất nước tươi đẹp này. Ở Hà Lan chẳng thiếu những người mang tên Van Klyten nhưng vấn đề ở chỗ là chẳng một ai có những đặc điểm như hắn ta và người thông tin cho ta đi đến chỗ tự hỏi, với những lý do ta chưa biết nhưng chẳng kém phần xác đáng, là phải chăng đó là một người Đức. Đừng quên là người chồng thứ nhất của chị này là người Đức, quê Leipzig, tức là phần đất thuộc Đông Đức[3]. Ta sắp có một tấm ảnh của anh ta mới chụp được ngày hôm kia vào lúc anh chàng bước xuống taxi trước cửa khách sạn Crillon trong chuyến anh ta đến Pari vừa rồi. Đó sẽ là một đòn búa bổ. Cháu nhớ là đừng có lảng vảng tới gần khách sạn Crillon cũng như cửa hàng Relais Plaza nơi chị ta hay lui tới. Vì cháu đã tiếp chị ta ba lần rồi nên chị ta sẽ nhận ra cháu ngay nếu tình cờ thấy cháu. Cháu không được hành động gì cả! Đã có người làm cho cháu. Chào cháu!

Lần gọi thứ ba vào ba ngày sau. Chỉ có vắn tắt một câu:

- Ngày mai hồi 19 giờ cháu có thể đến chỗ ta không?

Đúng giờ hẹn, khi Nadia tới, nhà thuật số chìa cho nàng hai tấm ảnh màu chụp bằng máy ảnh Polaroid…

- Trước tiên đây là Peter Van Klyten… ảnh khá nét đấy chứ!

Đó là một người đàn ông to lớn, đầu nhẵn thín và bóng lộn như được đánh bằng giấy ráp kéo dài xuống tới chiếc gáy gân guốc. Anh ta mang kính gọng đồi mồi, khó nhìn thấy màu mắt của anh ta sau đôi mắt kính.

- Cháu thấy anh ta thế nào?

- Với một mẫu người như thế này, rất có thể anh ta là người Đức hoặc ít ra cũng là người Bắc Âu. Theo bác thì anh ta trạc độ bao nhiêu tuổi?

- Cũng khó đoán đấy. Khổ mặt và nói chung cả về hình thể thì có vẻ còn trẻ. Trụi đầu trong trường hợp của anh ta chưa hẳn là một dấu hiệu chắc chắn của tuổi già. Người đàn ông này nhiều nhất cũng chỉ vào khoảng tứ tuần: một loại người khổng lồ rất cân đối. Hắn làm cho ta nhớ tới một dạng Eric von Strohein nhưng to và trẻ hơn!

- Nhưng thiếu chiếc kính một mắt.

- Thì đã có kính đôi.

- Dù sao thì cũng đáng ngạc nhiên khi nghĩ tới những cuộc hẹn hò của chị vợ Marc với một nhân vật như thế này! Chồng chị ta có dáng dấp lịch sự hơn nhiều!

- Tên này cũng không phải không có ưu thế của hắn: phản ánh sức mạnh của giống đực.

- Nhưng hắn không đẹp! Nếu mà bác được trông thấy Marc!

- Anh ta điển trai lắm phải không?

- Cháu rất thích vẻ ngoài của anh ấy, cách đây tám năm.

- Và cháu chưa lần nào gặp lại từ dạo đó?

- Chỉ có ở tấm ảnh đăng trên báo cùng với vợ anh ta. Cháu thấy anh ta cũng không thay đổi mấy nhất là tuổi hãy còn trẻ. Bây giờ Marc mới có ba mươi ba: với một người đàn ông đó là cái tuổi sung mãn nhất phải không bác?

- Đúng vậy; nhưng cháu đừng quên là trái tim và thị hiếu của một người đàn bà thì không ai mà lường được! Và bây giờ, trên tấm hình thứ hai này, cũng là ông đó cùng với bà Davault. Một tài liệu đặc biệt cho ta thấy những nhân vật đó khi cả hai cùng bước ra khỏi khách sạn Crillon. Cháu sẽ thấy là tay thám tử của ta và những thuộc hạ của ông ấy thông thạo công việc như thế nào. Cháu thấy tấm ảnh này ra sao?

- Đúng là thân chủ của cháu, nhưng hãy khoan…

Nàng lục lọi trong túi xách và lấy ra một tấm ảnh khác khẽ nói:

- Đây cũng là chị ta với Marc: cháu đã cắt ra từ một tập san thấy ở Cố-trang vì nghĩ là một ngày nào đó nó có thể giúp ích cho cháu.

- Cháu làm thế là phải. So sánh hai bức ảnh với nhau cũng thú vị: cũng là người đàn bà đó, ăn vận khác nhau nhưng đều rất chững chạc… Chỉ có người chụp cùng là khác! Hầu như chúng ta có thể nghĩ rằng đây là một bộ ba gắn bó: chồng, vợ và có thể, "tình nhân"?

- Khốn khổ cho Marc!

- Tại sao lại khốn khổ? Không có gì báo trước cho ta biết là sẽ không có một ngày rất hạnh phúc nào đó mà tay Van Klyten này lại loại trừ được người vợ anh ta?

- Cháu nói khốn khổ là vì anh ta chẳng nghi ngờ gì cả.

- Chúa biết gì về chuyện này? Điều đáng chú ý là khi đặt hai bức ảnh cạnh nhau, ta nhận thấy vẻ mặt của người đàn bà có những nét khác nhau. Cùng với chồng, nàng mỉm cười còn với người kia, vẻ mặt nàng lạnh như tiền… Cái đó có nghĩa là nàng thực sự yêu chồng còn với người kia thì e ngại. Còn hình đôi vợ chồng cắt trong báo thì toát ra một niềm tin lẫn nhau,

ngược lại ở tấm ảnh hai người từ khách sạn Crillon bước ra thì, phản ánh một sự nghi ngờ từ cả hai phía… Cháu không thấy thật là lạ lùng sao? Nhìn tấm ảnh cháu cắt từ tờ báo ra, ta cũng phải công nhận là tay Davault có một thân hình thật đẹp và cháu cũng không phải vì bị tình yêu lôi cuốn mà hoa mắt, mà trang điểm, làm đẹp thêm cho người mình say đắm… Ta còn một tin cuối cùng, lượm được ở cùng một nguồn, cho cháu biết: suốt ba tuần nay Marc Davault không có mặt ở nước Pháp mà vừa về Pari ngày hôm qua… Cháu có dự định làm gì bây giờ?

- Thực ra thì cháu cũng không biết nữa.

- Sự trù trừ hoang mang của cháu cũng thật dễ hiểu vì chính ta cũng không chắc chắn rằng, trong tình thế này, thì tiếp tục cuộc điều tra có đem đến cho chúng ta nhiều tin khác nữa không.

- Đó cũng là ý kiến của cháu, có điều là phải hành động mau để cứu Marc! Nhưng phải làm sao đây? Cháu không biết phải làm cách nào để có thể xen vào giữa Marc và vợ anh ấy. Bác hãy để cho cháu suy nghĩ một vài ngày. Khi mà tìm được một giải pháp nào đó, cháu sẽ báo cho bác biết.

Mặc dù đã có những lời khuyên khôn ngoan của nhà thuật số, nhưng Nadia vẫn cho là lúc này nàng có đầy đủ yếu tố để giúp Marc tự giải phóng khỏi sự đe dọa mà chắc là anh chưa biết đang đè nặng lên mình. Tại sao lại phải chờ đợi hơn nữa? Và mối tình bị kìm nén kia còn đó nó sẽ tra tấn hành hạ nàng cộng thêm với sự ghen tuông mỗi ngày một lớn đối với con Đầm Pic khốn kiếp.

Hai ngày sau nàng tới trụ sở CITEF nơi Marc làm việc ở đó. Biết Marc là một anh chàng ưa thích loại đàn bà đẹp nên nàng chú ý trang điểm thật đẹp, thật sang trọng và lịch sự với mức có thể.

- Có cái gì thế cháu? – Bà Vêra hỏi khi nàng sắp sửa bước ra đường. Hôm nay trông cháu thật đẹp…

- Cháu được mời tới duyệt trước một phòng triển lãm. Nhiều người nói là ở đó cháu có thể gặp được những khách hàng tương lai rất quan trọng.

- À thế ra bây giờ cháu cũng làm việc dụ khách đấy? Thật là mới lạ và khác hẳn với thói quen trước đây của cháu. Đã bao nhiêu lần cháu thường nói với bà rằng một nhà tiên tri mà chạy theo thân chủ của mình là một điều sai lầm. Tốt hơn hết là cứ để cho họ tự tìm đến?

- Đúng vậy bà ạ, nhưng đôi khi cũng phải để cho mọi người trông thấy mình ở nơi này nơi kia hơn là chỉ thấy ở trong phòng chiêm lý.

- Nhưng cháu hãy nhìn xem lịch những giờ hẹn của buổi chiều nay! Bà sẽ nói với khách sao đây?

- Là cháu sẽ có mặt vào lúc 18 giờ. Nếu cần, cháu sẽ đặc biệt tiếp họ đến tận 23 giờ. Cháu đi đây, sắp trễ giờ rồi.

Bà Vêra đâu phải là người dễ bị lừa. Khi cánh cửa đầu cầu thang khép lại, bà còn mỉm cười. Điều gì khiến Nadia trang điểm lộng lẫy đến như thế, chắc phải có một nguyên nhân khác, còn chuyện đi duyệt trước một cuộc triển lãm chỉ là cái cớ. Biết đâu đấy? Có thể nàng có ý định

muốn quyến rũ kẻ nào chăng? Nếu đó là sự thật thì cuối cùng cái không khí buồn tẻ của cuộc đời họ sẽ phải đổi thay!

Ngồi đợi trong phòng khách của CITEF không lâu lắm. Một cánh cửa mở ra, Marc bước vào, trông anh chẳng có gì thay đổi. Chàng sững người một lát, ngắm nàng với vẻ tò mò pha chút ngạc nhiên và bất ngờ. Câu đầu tiên của anh là:

- Kìa em!

- Đúng vậy Marc, em đây…

- Em có biết là em đã trở thành một cô gái thật kiều diễm.

- Trong chín năm, người ta đã thay đổi nhiều… Phải thấy rõ là em đã trở thành một phụ nữ đứng đắn. Còn anh, anh chẳng thay đổi gì cả!

- Anh đùa đấy chứ? Em thấy anh vẫn hiên ngang tuấn tú! Cuộc hôn nhân của anh hoàn mỹ chứ?

- Anh có một người vợ tuyệt vời và công việc thì suôn sẻ. Còn muốn đòi hỏi gì hơn nữa?

- Anh đã có một đứa con?

- Chưa, nhưng rồi sẽ có. Cho tới giờ cả Celsa và anh đều thấy chưa muốn có vội. Chúng mình còn muốn sống với nhau như những cặp tình nhân. Khi có những đứa con người ta dễ trở thành trưởng giả và đôi khi thật là khủng khiếp. Còn em, em đã lấy chồng rồi chứ?

- Chưa.

- Một người đẹp như thế? Nhưng mà em còn chờ gì kia chứ?

- Chờ hoàng tử tới tìm.

- Em có chắc chắn là chưa từng gặp chàng hoàng tử đó không?

- Có, một lần… Nhưng chàng hoàng tử đó không thích em.

- Thật là một thằng cha ngốc nghếch.

- Em cũng thấy thế.

- Nhưng đừng lo: đẹp như em bây giờ, chẳng khó gì mà em không tìm thấy một hoàng tử khác…

- Ừ, biết đâu đấy!

- Thôi, đừng nói nhảm nhí nữa. Vậy cái gì đã đưa em tới đây thế?

- Em muốn gặp lại anh.

- Chắc là đột nhiên em tự bảo: "Này, mình phải đến thăm Marc anh bạn cũ một chút mới được!" Xin cảm ơn lòng nhiệt tình đó. Anh rất vui khi được gặp lại em… Và môn bệnh học tâm thần đó, em vẫn tiếp tục đấy chứ?

- Không.

- Thế là phải. Đó không phải là con đường phù hợp với một thiếu nữ như em. Bây giờ anh

có thể thú thực với em điều này: em có biết là em đã làm cho anh vô cùng sợ hãi cái đêm mà khi em thức giấc ở Montgenèvre em nói với anh là vừa nhìn thấy cô Béatrice đáng thương ấy bị bão tuyết cuốn đi?

- Nhưng đó lại là sự thật…

- Phải… Và hôm sau, lúc anh hiểu là em đã nói đúng thì anh bắt đầu thấy sợ em.

- Em biết là anh giận em từ đấy.

- Thôi, chẳng nên nói đến chuyện đó nữa, em đồng ý không? Hãy quên đi!… Bà ngoại em có khỏe không?

- Bà vẫn bình thường! Bà yêu anh lắm đó.

- Anh cũng mừng được như thế.

- Chắc chắn rồi… Nhưng sao không cho bà cháu em biết tin về anh?

- Có thể em sẽ cho anh là ngu ngốc, anh sợ nếu chúng ta đi lại thân mật với nhau em lại báo cho anh biết trước những tai họa khác nữa! Vì vậy anh muốn những cuộc gặp gỡ thưa thưa đi. Em không giận anh chứ?

- Không mà! Sao em lại có thể giận anh được? Anh đã dạy em bao nhiêu điều!

- Em Nadia bé bỏng của anh…

- Ồ không, Marc, không thế đâu!

- Em nói đúng. Vậy thì em làm gì? Em có việc làm chứ?

- Vâng. Em còn kiếm được rất nhiều tiền.

- Hoan hô! Ở ngành nào vậy?

- Cái đó có thể làm anh ngạc nhiên: em là nhà ngoại cảm.

- Em không đùa chứ?

- Không đùa. Nghiêm chỉnh nhất đấy… Anh chưa bao giờ nghe nói đến *Phu nhân Nadia*, nhà nữ ngoại cảm danh tiếng ư?

- Ồ, em biết đấy, những nhà nữ tiên tri và anh…

- Phu nhân đó chính là em đấy.

- Không thể như thế được. Vậy ra cái môn bệnh học tâm thần đã dẫn dắt em tới cái nghề đó ư?

- Đúng ra phải nói là do cái năng khiếu tự nhiên mà em có từ ngày còn nhỏ tuổi. Sự phiền phức chính là cái đó chứ không phải là cái gì khác, nhưng anh không thể hiểu được đâu… Và cũng chính vì em là nhà ngoại cảm nên em đến đây gặp anh.

- Em không báo cho anh biết những điều bất hạnh nữa chứ?

- Em có những điều rất hệ trọng để nói với anh, Marc ạ… Nên chăng, vì để hồi tưởng lại những gì cả hai chúng ta đều thấu hiểu, em xin anh cho em được cùng anh trao đổi trong

khoảng nửa tiếng đồng hồ.

- Thế thì vào phòng làm việc của anh. Ở đó yên tĩnh hơn.

- Anh nghe em đây.

- Vì câu chuyện cũng khá tế nhị, em đề nghị đừng ngắt lời em, cố gắng giữ bình tĩnh và quên đi những gì không vừa lòng và ngay cả sự khinh ghét đối với những người làm nghề như em. Em cũng không phải đến đây để trách móc anh về chuyện đã cố tình bỏ rơi em để đi với một người phụ nữ khác. Tất cả cái đó đã thuộc về quá khứ. Không phải là một người đàn bà bị ruồng bỏ đang đứng trước mặt anh mà là một người bạn gái yêu anh sâu sắc và sẽ còn yêu anh mãi mãi ngay cả trong trường hợp chúng ta sẽ không bao giờ gặp lại nhau nữa… Trong lúc này đây em không một chút nào nghĩ tới mình, mà chỉ nghĩ đến riêng anh thôi, chỉ nghĩ duy nhất tới hạnh phúc của anh…

"Marc, một hiểm họa lớn đang đe dọa anh! Dù anh có tin hay không, trong suốt thời gian dài xa cách, em luôn nghĩ tới anh, thường đem cỗ bài ra bói mong biết được hạnh phúc đích thực của anh ở đâu, và em đã đi tới chỗ tin chắc là hạnh phúc của anh không phải hoàn toàn đúng như anh vừa miêu tả có phần nào thật là đơn giản đâu! Anh đã thành đạt lớn trong công việc, cái đó không có gì phải bàn cãi, anh yêu người bạn đời của anh, cái đó cũng không có gì phải nghi ngờ, nhưng tình cảm của cô ta đối với anh ra sao thì em thấy rất đáng ngại… Em xin anh, đừng vội nóng! Tốt hơn là hãy nghe em nói đã… Cách đây chưa lâu, em tiếp một người đàn bà chưa từng đến chỗ em lần nào và em cũng không rõ lai lịch vì chị ta không nói. Một người đàn bà rất đẹp mà vẻ lịch sự sang trọng của chị ta đã làm em để ý… Anh có biết chị ta đã hỏi em điều gì không? Là có phải chị ta sắp trở thành quả phụ?… Ít ngày sau đó, tại Cố-trang mà anh đã biết rất rõ, tình cờ em nhìn thấy trên một tờ báo trong mục giao tế, một tấm ảnh chụp những khách mời trong một cuộc tiếp đón long trọng. Trong những người này có anh khoác tay vợ và đang mỉm cười với nàng. Em tưởng như muốn ngất đi vì sợ hãi: vợ anh cũng chính là người đàn bà đã đến chỗ em để đặt câu hỏi lại lùng: *Liệu tôi có sắp trở thành quả phụ?* Chắc là anh sẽ nhất trí với em là khi một phụ nữ đã chẳng ngại ngần đặt một câu hỏi lạnh lùng như vậy thì không thể là một người yêu chồng. Hơn nữa người chồng đó lại chính là anh. Cũng vì thế mà từ giây phút đó, em thấy lo sợ Marc ạ."

- Em có điên không đấy? Celsa không thể nào hỏi như vậy được.

- Chị ta đã hỏi như vậy đấy, không những là với em mà cả với một nhà tiên tri khác mà chị ta cũng đến nhờ xem. Và chưa phải là tất cả đâu. Em đã thấy trong ba cuộc xem khác nhau diễn ra trong vòng nửa tháng trong quẻ bói của người đàn bà đó em thấy chị ta là một người rất tham lam, ích kỷ và bản chất thật xấu xa. Vì thế em rất lo cho anh! Anh có thấy như vậy là đã đầy đủ để biện giải cho việc em đến thăm anh hôm nay chưa?

- Điều em vừa nói càng xác nhận cho cảm tưởng của anh về em cách đây chín năm là đúng: lúc đó anh đã nghĩ là cái ngành bệnh học tâm thần mà em theo đuổi cuối cùng sẽ đưa em tới một cái gì đó như loạn trí, điên cuồng làm cho tất cả ý nghĩ, tư tưởng của em bị biến dạng. Em tưởng như mình "nhìn thấy" tất cả và sở hữu một năng khiếu bí ẩn mà anh cho là chẳng bao giờ có trong em cũng như trong bất cứ một người nào khác. Điều nguy hiểm cho em là em tưởng tượng quá nhiều! Anh nói cho em rõ lần này và chỉ lần này thôi là anh tôn thờ vợ anh và

anh biết là nàng cũng rất yêu anh. Anh rất buồn để nói với em rằng nếu em đến đây chỉ để phát hiện với anh những điều như trên thì tốt hơn hết là em hãy đi đi trước khi chúng ta phải nói với nhau những lời bất nhã rồi sau đó cả hai người đều lấy làm tiếc. Em không nghĩ là thật ngu ngốc mà làm vẩn đục đi cái kỷ niệm đẹp đẽ tươi sáng của thời trẻ trung của chúng ta ư?

- Chính cũng vì em muốn cái kỷ niệm đó tồn tại mãi mà em mới nói với anh như vậy. Hãy tin em! Em đã phải lấy hết can đảm ra để đến với anh ngày hôm nay! Nhưng em thấy rõ là anh đã giận dữ với em: thế là hết. Sở dĩ em phải mạo hiểm như vậy là vì, dù anh chỉ coi mối tình của chúng ta như một thoáng qua trong cuộc đời anh, nhưng em vẫn tiếp tục yêu anh, yêu anh với tất cả tâm hồn! Dù điều đó có làm anh ngạc nhiên, xin anh hiểu cho, anh đã và sẽ là người đàn ông duy nhất trong cuộc đời em! Không bao giờ em tìm đến một người nào khác!

- Có lẽ vì vậy mà em tự cho mình có quyền, sau bao năm đã trôi qua, được can thiệp vào cả những việc không can dự gì tới mình chăng? Nhưng em đâu phải là vị thần hộ mệnh của anh?

- Dù có được anh chấp nhận hay không, em cho là tất cả những gì xảy ra với anh hoặc tốt hoặc xấu đều có liên quan tới em. Điều mà chắc chắn anh không bao giờ hiểu nổi là tình yêu của em đối với anh đã trở nên hết sức vô tư và đã tự biến thành một tình thương mênh mông… Một tình thương như thế thúc đẩy em phải làm tròn nhiệm vụ với một người đối với em là tất cả. Em vừa mới chứng thực điều đó. Dù anh muốn hay không, em vẫn tiếp tục giúp anh.

- Anh nhắc lại: Nadia, em điên rồi! Hoàn toàn điên cuồng rồi!

- Có thể như thế, nhưng em không bao giờ lừa dối anh.

- Em đi đi là hơn!

- Anh yên tâm: em sẽ đi, nhưng em sẽ bảo vệ che chở cho anh từ xa. Cho dù không bao giờ anh nhìn thấy em nữa, nhưng mỗi lần có gì may mắn đến với anh xin nhớ là có Nadia, bạn anh đó.

- Em là ma ư?

- Tại sao không? Vai trò đó hợp với em. Có những bóng ma người ta chẳng coi gì cả nhưng lại là những đồng minh tin cậy trong khi đó thì chung quanh họ là bao người đang sống thù ghét họ. Trước khi đi, em còn có vài ba điều muốn nói với anh là người không tin ở thuật số nhưng có thể làm cho anh cân nhắc khi về mặt vật chất em không còn ở bên cạnh anh nữa. Đây là những điều chính xác nó sẽ chứng tỏ không gì có thể chống lại được. Em không phải là một cô bé mơ mộng hoặc giàu óc tưởng tượng… Vợ anh có một tình nhân mà chị ta thường đi lại khi anh đi xa và thường đến thăm ngay cả khi anh có mặt ở nhà nữa! Đó không phải vai trò của em là người bạn thực sự của anh. Nếu muốn biết rõ sự thật, anh chỉ cần theo dõi chị ta: có những hãng chuyên môn làm việc ấy. Có lẽ chính cũng vì lý do đó mà chị ta tìm mọi cách để loại trừ anh.

- Đủ rồi đấy! Cô vừa vu cáo một chuyện tày đình mà tôi không sao chấp nhận được! Cô cút đi!

Marc bật dậy như lò xo, mặt tái nhợt. Nàng cũng từ từ đứng lên, tiếp tục nhìn thẳng vào mắt chàng, sẵn sàng chịu đựng cái nhìn nẩy lửa của chàng.

- Nadia, trái lại với điều cô muốn cho tôi tin lúc nãy, cô không còn là bạn của tôi nữa. Chính sự ghen tuông đã đưa cô tới đây chứ không phải là lòng mong ước trung thực muốn giúp đỡ tôi. Chính cô mới là người đàn bà xấu xa!

Đôi mắt mọng nước, Nadia im lặng bước ra.

Về đến nhà, Nadia đi thẳng lên phòng ngủ, đóng cửa lại không mảy may chú ý đến các vị khách ngồi trong phòng đợi. Nàng dường như không nghe thấy cả tiếng bà Vêra theo chân nàng đến tận cửa phòng ngủ bảo cháu:

- Cháu thân yêu! Bà biết nói sao bây giờ với tất cả những ông bà này đã kiên nhẫn chờ đợi từ rất lâu rồi?

Chẳng có gì làm cho Nadia quan tâm nữa. Biết là mình đã nói dối Marc bằng cách dựa vào bản báo cáo của cảnh sát chứ đâu chỉ độc nhất là dựa vào năng khiếu thấu thị của mình để nói cho Marc rõ những gì nàng tưởng là biết rõ về hành vi của vợ chàng, nàng thấy giận về cách xử sự của chính mình, một người đang thiết tha yêu. Nhưng biết sao được khi muốn hành động thật nhanh và, nàng tin như vậy sẽ đạt được hiệu quả bởi vì nàng không thể sống thiếu chàng? Dù cho chàng có thực sự say mê người đó đi nữa thì cũng cần chi! Mục đích duy nhất của nàng lúc này là làm sao tách được chàng ra khỏi người đó… Đúng ra nàng có nói tới tình bạn vô tư nhưng giữa lời nói với sự chân thực trong ý nghĩ của một tình nhân còn cách nhau một vực thẳm! Và bộ quân bài còn đó, mỗi lần nàng gieo quẻ chẳng đã tiết lộ là chỉ có con Đầm Cơ cuối cùng sẽ thắng ư?

Điều mà tình yêu thầm kín và đắm say đã ngăn trở không cho nàng nhìn thấy được và phát hiện ra khi đã quá muộn, đó là con Đầm Cơ không phải là nàng, Nadia, mà lại là Celsa, cô vợ chính thức của Marc… Trong trường hợp này, tất cả những giải đáp của quẻ bói sẽ biến đổi: chính nàng, Nadia mới là con Đầm Pic bất lương tiếp nối Béatrice là con Đầm Trep phù du chốc lát. Sự thực, mối tình tuyệt vọng đã làm cho nàng mù quáng, năng khiếu tiên tri bị bào mòn, Nadia không sao lần ra sự thật. Lại còn một mâu thuẫn kỳ cục: làm sao mà nàng lại có thể là con Đầm Pic đang mơ ước trở thành quả phụ khi mà nàng không có chồng? Đó là một vòng luẩn quẩn khủng khiếp. Trừ phi năng khiếu đặc biệt của nàng không phải là bất khả kháng. Nhưng điều đó nàng không hề nghĩ đến vì từ nhỏ, nàng đã có thói quen tin tưởng một cách mãnh liệt vào tất cả những gì mình thấy trước, không ngoại trừ điều gì, tất cả đều xảy ra đúng như thế.

Một tuần nữa lại trôi qua, cũng buồn tẻ như những tuần trước đó. Nhưng tiếng chuông điện thoại bỗng vang lên vào một buổi sáng trong lúc nàng vào phòng để tiếp những người khách đầu tiên của ngày hôm đó. Đó là tiếng nói của Marc:

- Em đấy ư? Em có thể tiếp anh ngay bây giờ được không? Rất cần.

- Có việc gì đấy anh?

- Anh chỉ có thể trực tiếp nói với em thôi. Anh xin em, anh rất cần gặp. Chuyện đã xảy ra với anh thật khủng khiếp!

Tiếng nói đầy vẻ lo sợ.

- Em sẽ giải phóng thật nhanh những khách đã có mặt tại đay vào chờ anh vào buổi trưa.

Rồi nàng bảo bà ngoại Vêra:

- Bà đừng nhận khách từ 12 đến 14 giờ. Anh Marc sẽ đến gặp cháu.

- Marc ư? Cái gì đã bất ngờ làm cho anh ta giở chứng suốt từ ngày anh ta biệt vô âm tín? Thế mà cháu cũng tiếp anh ta ư? Chỉ vì một cú điện thoại đơn giản sau khi đối xử với cháu tồi tệ như vậy sao? Có lẽ tốt hơn cả, cháu hãy nói ngay với bà là cháu vẫn còn yêu anh ta.

- Vâng, cháu vẫn yêu anh ấy! Chuyện đó làm bà không bằng lòng ư?

- Bà ấy à? Không đâu… Chỉ sợ đối với những người khác mà chuyện đó gây phiền toái thôi.

- Cháu cũng chẳng cần!

- Cũng nên lưu ý điều này: đừng quên là anh ta đã có vợ!

Khoảng giữa trưa Marc tới, sau khi bắt tay bà Vêra trong phòng chờ:

- Cháu rất vui được gặp lại bà. Bà biết không: bà chẳng thay đổi gì cả?

- Anh cũng vậy Marc ạ. Bà cũng rất hài lòng được gặp lại anh. Cô ấy đang chờ…

Ngay sau khi cửa phòng khép chặt lại, anh hỏi:

- Em có chắc là bà không nghe được chúng ta nói không? Điều mà anh sắp nói đây chỉ liên quan tới em, hoặc đúng ra chỉ liên quan tới nhà tiên tri là em mà thôi.

- Bà ngoại Vêra là hiện thân của sự kín đáo. Anh có thể nói tự nhiên.

- Trước tiên anh phải xin em thứ lỗi cho về chuyện hôm trước. Nhưng em sẽ nghĩ về anh như thế nào đây? Không lúc nào anh tin về năng khiếu đặc biệt của em thế mà bây giờ anh bắt đầu tự hỏi: có thật thế không? Em tha lỗi cho anh chứ?

- Vâng, nếu không thì em đã không tiếp anh. Em nghe đây.

- Khi em ra khỏi phòng làm việc của anh, anh giận em vô cùng và cho rằng em vừa giở cái trò lố bịch của một người tình cũ bị bỏ rơi, nhưng ngay lập tức anh suy nghĩ lại và tự bảo là vô lý mà một cô gái luôn tỏ ra trung thực với mình lại đến tìm gặp để nói những điều ngu ngốc đơn thuần đẻ ra từ trí tưởng tượng hoặc từ sự ghen tuông. Tất cả những gì em kể về Celsa đều đúng! Theo lời khuyên của em, anh đã thuê thám tử tư theo dõi và đã lượm được chứng cứ là nàng có quan hệ với người đàn ông đó… Tất nhiên là anh giữ kín không để cho nàng biết và anh đi tới kết luận có vẻ khá là oái oăm: nếu như Celsa có những cuộc hẹn hò gặp gỡ với con người đó, thì không phải, như em nghĩ là do cô ta lừa dối anh.

- Cái gì đã khiến anh nói như vậy?

- Vì nàng rất yêu anh! Cũng không kém gì anh yêu nàng… Hai chục lần, một trăm lần trong tuần lễ này, anh đã muốn sửa cho nàng một trận, nhưng nàng luôn tỏ ra là một người tình nồng thắm nên anh không thể… Anh tự bảo: "Không có lý do nào mà một người vợ sống đằm thắm mật thiết với mình như vậy mà lại có ý đồ muốn làm vợ một người đàn ông khác!" Vậy thì ở đây có một cái gì khác, nhưng là cái gì? Dựa vào năng khiếu sẵn có của em, em phải giúp anh tìm ra cái đó để anh có thể giữ được Celsa cho mình anh thôi… Em không có quyền từ chối sự giúp đỡ đó! Chính em chẳng đã nói với anh tuần lễ trước là ngay cả khi chúng ta đoạn tuyệt với

nhau thì em vẫn sẵn sàng tiếp tục trợ giúp anh khi cần thiết. Có phải thế không?

- Đúng như vậy và em sẽ giữ lời như đã hứa dù niềm tin của em đối với cô ta không sao có thể sánh được với lòng tin của em đối với anh. Nhưng em đã coi như việc phục vụ anh là một bổn phận trong suốt thời gian em còn sống trên đời. Vì vậy em sẽ đặt cho anh một câu hỏi có tính chất mở đầu: anh có biết người chồng trước của cô ta không?

- Cả điều này em cũng đã biết khi đến thăm anh: nàng là một quả phụ trước khi gặp anh có phải không?

- Phải.

- Nhờ vào những quân bài?

Lại một lần nữa, nàng nói dối:

- Vâng, nhờ vào những quân bài…

- Làm sao mà người ta thấy được nhiều thứ trong các quân bài thế nhỉ?

- Đó là nghề của em.

- Em cũng còn chưa biết tên của người đàn ông đó?

- Smitzberg… quốc tịch Đức, sinh tại Leipzig.

- Em thật đáng khâm phục, đúng vậy! Anh ta chết lúc bao nhiêu tuổi?

- Nhiều nhất là quãng ba mươi…

- Có lẽ em sắp nói với anh là em quen biết hắn? Hắn ta làm gì nào?

- Nghề nghiệp của hắn ta cũng tương tự như nghề nghiệp của anh. Cũng như anh hắn là kỹ sư hoặc kỹ thuật viên trong ngành dầu khí.

- Đúng.

- Và anh quen biết hắn trong thời gian đó à?

Marc lưỡng lự một thoáng trước khi trả lời:

- Từ xa thôi… Nhưng chưa từng bao giờ quan hệ thực sự với nhau cả.

- Anh đã thấy hắn đi cùng với vợ và sau đó người đàn bà này trở thành vợ anh phải không?

- Không. Anh gặp Celsa do tình cờ, trong một cuộc chiêu đãi ở Alger, lúc đó nàng đã góa chồng được một năm. Lập tức anh thấy thích nàng.

- Phải công nhận là cô ta rất đẹp… Tóm lại là một cú sét?

- Đại loại như thế…

- Hắn ta chết vào năm nào?

- Đến nay là được tám năm vì anh và Celsa cưới nhau đã được bảy năm.

- Cưới ngay sau lần gặp đầu tiên?

- Hai tháng sau đó. Hồi ấy anh hoàn toàn như con ngựa lồng.

- Lễ cưới tổ chứ ở Pari?

- Không, ở Alger.

- Hèn nào mà em chẳng được anh mới tới dự!

- Cả em và cả các bạn ở Pari. Mọi người chỉ biết sau này trên các báo khi chúng mình trở lại Pari.

- Có, em có đọc. Cha mẹ anh cũng có mặt trong đám cưới đó chứ?

- Cũng không. Anh đã đặt các cụ trước một việc đã rồi và các cụ chỉ biết mặt con dâu ở Pari khi cô ấy đã là vợ anh. Vì anh sợ cha mẹ anh sẽ sửng sốt khi thấy anh cưới một cô gái Algéroise[4].

- Thế nhưng trong cuộc hôn nhân lần thứ nhất cô ta đã nhập quốc tịch Đức rồi kia mà.

- Cô ấy giữ cả hai quốc tịch.

- Có thể là cha mẹ anh lo ngại vì thấy anh kết hôn với một cô gái đạo Hồi.

- Gốc Tây Ban Nha, Celsa không theo đạo nào.

- Các cụ nói gì khi anh giới thiệu vợ anh với họ.

- Chẳng nói gì cả. Nhưng anh phải thú thực là các cụ không được hài lòng lắm. Cũng vì thế mà cha mẹ anh và anh rất ít khi gặp nhau.

- Em hiểu. Có lẽ vì thế mà các cụ bán trang trại ở Sologne đi, không muốn một ngày nào đó phải chứa một người đàn bà xa lạ.

- Có thể, nhưng bất cứ thế nào thì Celsa cũng không thích về nông thôn. Nàng chỉ muốn ở Pari. Pari thích hợp với cô ta hơn…

- Có lẽ vì thế mà anh cưới cô ta nhanh như vậy? Lần đầu gặp nhau, làm sao mà nói được tất cả mọi chuyện… Điều duy nhất mà hôm đó anh đã hiểu rõ là cô ta thích tiền.

- Bao giờ nàng cũng thích tiền và nàng có lý. Anh cũng vậy, anh thích tiền… Thế còn em, em không thích ư?

- Ồ! Em thì…

- Em đã chẳng nói với anh là nghề của em hái ra tiền mà?

- Đúng vậy.

- Thế thì sao nào?

- Chẳng sao cả.

- Em có thể làm gì để giúp anh tìm ra lý do đích thực những cuộc gặp gỡ của nàng với cái tên người Hà-Lan đó?

- Anh có biết tên hắn không?

- Theo tin của hãng điều tra thì tên hắn là Peter Van Klyten.

- Nếu hắn không phải người Hà-Lan mà là người Đức thì sao?

Marc chợt rùng mình:

- Cái gì đã giúp em có thông tin đó?

- Như thế này… Thí dụ đó là một người Đức phía đông cũng như chồng trước của cô ta, sinh ở Leipzig? Và, trong trường hợp này, tại sao hai người lại không biết nhau trước khi một trong hai người mất đi nhỉ? Đôi khi có những sự trùng hợp như vậy… Nếu thế thì những cuộc gặp đó có thể giải thích được: vợ anh gặp một người bạn cũ và cũng có thể đơn giản đó chỉ là một sự quan hệ về công việc của người chồng cũ… Trong suốt thời gian bảy năm chung sống, có khi nào Celsa nói với anh cái tên Van Klyten đó không?

- Chưa bao giờ! Mà nàng làm thế để làm gì nhỉ?

- Nào ai mà biết được… Có thể đơn thuần chỉ vì khinh suất dại dột.

- Celsa chẳng bao giờ khinh suất một cách liều lĩnh cả! Nàng biết rất rõ điều nàng nói và anh còn có thể nói là nàng cân nhắc từng lời.

- Về điểm này anh có lý: em cũng đã nhận thấy trong ba lần cô ta đến nhờ em đoán quẻ… Dù sao cũng cứ lục trong trí nhớ: Van Klyten hoặc cái tên Peter.

- Anh chưa bao giờ nghe nói đến cái tên và họ đó trước khi đọc trong biên bản của hàng lượm tin… Vả lại Celsa không nói tới bất cứ người bạn nào của chồng cô ta cả, nhưng vào những tuần trước ngày hôn lễ, anh có gặp ở Alger một hoặc hai người có quen biết Smitzberg.

- "Một hoặc hai người" đó thuộc loại người như thế nào?

- Chẳng có gì đặc biệt… Một người làm gác cửa khách sạn và một người là đầu bếp cũng ở nơi mà anh ta lưu lại ít ngày cùng với Celsa trước khi chuyển tới một căn hộ với nàng.

- Căn hộ nàng giữ lại sau khi chồng chết?

- Đúng. Căn hộ này do chồng nàng thuê. Khi chúng mình quen biết nhau thì căn hộ đó bỏ không và chúng mình sống ở khách sạn cho đến ngày làm lễ cưới. Và hôm sau thì đi Pari luôn. Anh có thể bảo đảm với em là sau đó thì Celsa không bao giờ trở lại Algérie nữa.

- Thế còn anh?

- Anh thì có: ít nhất là hai lần trong một năm để giải quyết công việc. Cũng có lần anh rủ Celsa cùng đi với anh với thiện ý sẽ làm cho nàng vui thích khi được trở lại quê hương, nhưng nàng luôn từ chối.

- Anh không thấy thế là kỳ cục ư?

- Trái lại anh lại cho là rất bình thường: Bởi vì Celsa không có một tuổi thơ hạnh phúc nơi quê hương.

- Vậy thì tại sao trong suốt thời gian chung sống với Smitzberg, cô ta không hề có ý muốn chuyển đi nơi khác?

- Anh ta lúc nào cũng chỉ muốn đem nàng về Đức còn nàng thì không nghe.

- Cô ta cũng không tò mò muốn biết, dù chỉ một lần, gia đình người chồng trước ư?

- Nàng nói là anh ta không còn gia đình. Tất cả mọi người, trừ anh ta được giấu kín trong một trang trại ở ngoại ô Leipzig, đã bị tàn sát trong đợt quân đội Nga kéo tới hồi cuối cuộc chiến.

- Và còn gia đình nhà vợ, anh có tới thăm trong thời gian trước và sau đám cưới chứ?

- Nàng cũng vậy, chẳng còn ai cả.

- Do chiến tranh Algérie?

- Cũng không phải vậy. Ngay cả bố mẹ, nàng cũng không biết là ai.

- Phải nói là may mắn lớn nhất của cô ta là cô rất xinh đẹp. Chả thế mà lấy chồng được hai lần liền!

- Đừng tỏ ra khả ố, Nadia! Cái đó không hợp với em đâu.

- Điều thú vị là làm sao để biết được cô ta đã làm quen với cái tay Van Klyten như thế nào. Nếu khám phá ra điều đó có nghĩa là chúng ta đã đi được một bước dài… Hãy cho em hai mươi bốn tiếng. Tối nay, trong cảnh tĩnh mịch của đêm khuya, em sẽ…

- Còn cái gì sẽ cho em biết thêm ngoài những điều em vừa thấy?

- Chẳng bao giờ biết trước được. 10 giờ sáng ngày kia em sẽ gọi cho anh. Hi vọng là em sẽ có thể cho anh biết kết quả công việc em làm… Anh phải nhớ là không được nói một chút gì về em với vợ anh. Căn cứ vào những đoán định của em về tình cảm của cô ta đối với anh, rất có thể cô ta sẽ giết em!

Khách xem của buổi chiều chẳng cho nàng một chút hứng thú nào cũng như các vị khách của những hôm trước đó. Nàng tiếp họ chỉ vì thói quen trong lúc đang bị cuộc trao đổi với Marc vừa rồi ám ảnh như thu hết hồn vía. Trong bữa ăn tối bà Vêra lại hỏi nàng:

- Bà không thể nói gì với cháu từ lúc Marc đến. Anh ta muốn gì vậy?

- Muốn sự giúp đỡ của cháu.

- Anh ta ấy à, một con người có vẻ rất tự tin ở bản thân mình?

- Cháu có cảm tưởng là anh ấy bắt đầu tin vào khả năng tiên tri của cháu.

- Thế đấy! Cũng chẳng sớm sủa gì lắm đâu! Anh ta có những mối ưu tư phiền bực ư? Có thể là do ở người vợ chăng?

- Trong cuộc sống lứa đôi suốt bảy năm trời, có ai mà trách được?

- Và nếu anh ta không yêu chị ta nữa?

- Xin bà đừng nhầm: anh ấy tôn sùng vợ. Chắc bà không giận cháu nếu tối nay cháu không cùng bà coi tivi, xem nốt cuốn phim rất hấp dẫn đó? Bà sẽ kể lại cho cháu nghe vào ngày mai. Tối nay nhất thiết cháu phải tiếp tục làm việc trong phòng cháu.

- Một mình, không có người khách nào ư? Cháu chả làm thế bao giờ cả!

- Bà đã quên là suốt ngày nọ sang ngày kia cháu chỉ có một mình trên tầng gác sát mái ở

Cố-trang rồi ư? Đêm nay, có thể cháu sẽ làm việc lâu đấy. Bà cũng đừng lo lắng gì cả nếu cháu đi ngủ muộn. Thôi, cháu chào bà, bà thân yêu.

Hai giờ sau khi bà Vêra đi về phòng mình. Bà thấy ánh sáng lọt qua khe cửa Văn phòng: Nadia vẫn còn đang ở đấy. Nàng có thể làm gì trong đó? Bói bài đến lần thứ một trăm để biết xem Marc cuối cùng có trở lại với mình không chăng? Thêm một lần nữa bà lại sa vào nhầm lẫn…

Sau một đêm làm việc căng thẳng Nadia kiệt sức cũng giống như buổi tối ở Cố-trang ngày xưa nàng đã làm sống lại trong ký ức suốt cả thời quá khứ. Trí óc cũng rỗng không như thế nàng uể oải đi về phòng mình sau khi đã ghim vào cánh cửa phòng bà ngoại vuông giấy nhỏ có hàng chữ nàng vừa ghi: *"Ngày mai cháu sẽ không xem cho bất cứ ai. Bà hẹn khách hộ cháu vào những ngày khác. Cháu cần phải nghỉ ngơi một chút. Xin bà không vì bất cứ một lý do gì mà gọi cháu. Cháu sẽ có mặt vào bữa ăn tối"*.

Bà Vêra tôn trọng những lời Nadia căn dặn nhưng khi gặp lại cô cháu gái, bà không ngăn được, thốt lên:

- Cháu đã làm việc quá khuya, cho nên mới mệt đến như vậy. Cháu thật không biết điều, cháu yêu quí ạ! Nghề của cháu thật vất vả: cháu phải giữ sức mới được, nếu không sẽ ốm to đấy!

- Giữ sức trong khi phải cứu cho được tính mạng của Marc ư? Cháu đã không lầm, ròng rã suốt bao năm cháu luôn nghĩ: anh ấy cần đến cháu.

- Lại do người vợ anh ta?

- Thực ra cháu cũng không biết nữa… Một số nhân tố mới xuất hiện trong cuộc đời của anh ấy làm cho cháu ngỡ ngàng và như muốn phát điên lên vì lo sợ nữa… Sau bữa ăn tối, cháu lại phải đi ngủ mới được.

- Sau một giấc ngủ ngon, có thể cháu sẽ minh mẫn hơn.

- Cháu cũng không biết nữa và có lúc cháu đã hồi hộp tự hỏi chẳng biết rồi cháu có cứu được anh ấy không?

- Anh ta đang gặp nguy hiểm?

- Một hiểm họa to lớn mà ngay vợ anh ấy cũng không lường được tình thế cấp bách như thế nào… Chính đó mới là điều nghiêm trọng. Trái ngược với điều mà cháu đinh ninh từ trước đến nay, có thể vợ anh ấy yêu anh ấy thực nhưng chưa đủ để có thể quên mình vì anh ấy. Cô ta rất ích kỷ, chỉ nghĩ đến bản thân mình thôi. Người ta chỉ có thể thực sự giúp chồng khi yêu chồng tha thiết, yêu tới mức có thể sẵn sàng hi sinh tất cả nếu cần.

- Như cháu yêu anh ta?

Không có lời đáp.

- Ngày mai cháu tiếp tục công việc chứ?

- Phải thế thôi bà ạ, nhưng mà cháu chán ngấy cái nghề này rồi! Thôi chào bà, cháu đi ngủ đây.

Lời thú nhận của nàng với bà ngoại là chân thực: ảo ảnh của cuộc gặp lần đầu giữa Van Klyten và Celsa đã làm đảo lộn nhiều sự việc trong ý nghĩ mà nàng đã dự định là sẽ cố gắng để tìm ra sự thật. Sau khi nghe cô ta tự bộc bạch trước cái tên Hà Lan đó, nàng tự hỏi có phải người đàn bà Algéroise này đối với Marc cũng xấu xa như nàng tưởng không. Những câu cô ta nói với người đối chuyện lạ lùng đó là những lời của một người đàn bà đang yêu nhuốm một vẻ chân thực nào đó. Chính điểm này đã xoá đi một phần nào ác cảm mà cô ta để lại trong ba lần đến nhờ Nadia xem bói. Khi cô ta hỏi liệu có sắp trở thành *quả phụ* không, phải chăng là vì quá yêu chồng mà cô ta sợ mất anh? Và nếu cô ta lại bị sự việc đó ám ảnh, phải chăng đó là biểu hiện của mối lo cho mạng sống của Marc? Tất cả những cái đó đã lật ngược tất cả những dữ kiện của bài toán. Tối nay Nadia hãy còn rất mệt, nhưng một khi lại sức, nàng sẽ lại cắm cúi xuống quả cầu pha lê mong sao moi ra được một điều bí mật khác mà tầm quan trọng của nó thật là cơ bản: có hay không, lúc Celsa về tới nhà sau khi nghe những lời đe dọa úp mở của người đàn ông đầu hói, kể cho Marc nghe hết cả những gì hắn đã nói? Hay vì yêu chàng mà cô ta đã im lặng để tránh cho anh ấy khỏi phải lo sợ vô ích? Sau hết, cái tên Van Klyten này có thể chỉ là một con người quỷ quyệt dùng thủ đoạn kiểu tống tiền để mưu đồ tước đoạt một cách gián tiếp cái gì đó của Marc qua trung gian là vợ anh ta? Khi hắn hé ra cho biết kỹ sư tư vấn của công ty CITEF có tham gia vào một tổ chức bí mật, phải chăng đó là hắn đã dùng phương pháp cổ điển là nêu ra cái giả để nắm được cái thật? Đồng thời gieo sự nghi ngờ vào trái tim của một người vợ yêu chồng? Dù sao chăng nữa, bằng cả cái giá của sự bịa đặt trắng trợn, rõ ràng là hắn đã tìm cách làm cho Celsa hoảng hốt. Nhưng để đạt được mục đích gì nhỉ?

Ngay chiều mai, sau khi người khách cuối cùng trong ngày đi khỏi, Nadia sẽ lại tập trung để tìm lại vợ Marc bằng ngoại cảm vì nàng biết rằng chỉ qua chị ta và qua hành vi của người thiếu phụ này nàng mới có thể tiếp cận được sự thực.

Việc đầu tiên nàng làm buổi sáng hôm sau trước khi tiếp người khách đầu tiên là gọi diện cho Marc ở văn phòng anh ta:

- Em không muốn gọi về nhà anh mà chờ anh tới CITEF cho tiện hơn… Anh có thể tiếp em một lát trong ngày hôm nay được không? Em muốn hỏi anh một vấn đề rất quan trọng. Nó có thể giúp em hỗ trợ cho anh nhanh hơn khi anh đã yêu cầu.

- Anh thích tới chỗ em hơn.

- Vậy thì anh hãy đến vào buổi trưa, xen vào quãng giữa hai người khách. Đúng giờ đấy nhé.

- Em muốn biết về vấn đề gì nào? - Marc hỏi và ngồi xuống trong phòng của Nadia.

- Em muốn anh hết sức thành thực trả lời em. Chắc anh biết em là người bạn gái thân nhất đời của anh và sẽ không có gì và không bao giờ làm cho em hé môi để lọt ra những điều anh nói với em tại đây. Anh lúc nào cũng tin ở đây?

- Càng ngày càng tin, nếu không thì anh đã không ở đây với em chứ?

- Vậy thì thế này nhé: ngoài công viêc kỹ sư tư vấn ra anh có hoạt động gì khác mà xung quanh anh không hề có ai hay biết kể cả vợ anh?

- Tại sao lại có câu hỏi kỳ cục đó?

- Vì nó là chính yếu.

Có một sự lưỡng lự rõ ràng trước khi anh trả lời:

- Vậy thì có đấy: anh có làm việc khác nữa.

- Cụ thể là việc gì vậy?

- Là anh không chỉ làm cho Công ty CITEF…

- Anh còn làm cho một đoàn thể khác?

- Phải, một đoàn thể có tên là Nước Pháp. Phải, anh luôn luôn mong muốn là mỗi cá nhân đều phải phục vụ đất nước mình với khả năng có thể… Em biết là nghề nghiệp của anh bắt buộc anh phải đi nhiều và thường luôn ra nước ngoài. Đó là một cái vỏ bọc tuyệt vời cho phép anh xây dựng một số đầu mối liên lạc và khui ra một vài tài liệu gì đó mà không một ai có thể đặt vấn đề nghi vấn. Về mặt công khai hợp pháp, anh chỉ là một kỹ sư - tư vấn như hàng ngàn người như thế trên mặt địa cầu này, làm việc cho một công ty quan trọng chuyên chở dầu khí và chẳng ai có thể phiền trách về cái đó được: nhưng về mặt bất hợp pháp… Hãy nghe anh và hãy thề là câu chuyện tâm sự này sẽ chỉ ngưng đọng lại giữa hai chúng ta mà thôi.

- Vì sao anh lại phải yêu cầu em điều đó Marc? Anh biết rất rõ là em đã thề trước rồi mà.

- Cách đây chín năm, lúc đó anh chưa lấy vợ, anh đã có sự tiếp xúc với một người bạn lớn, đã cùng với anh ấy nghiên cứu học tập và cùng hướng vào một nghề tương tự như nhau, để sau đó anh gia nhập vào một trong những cơ quan rất bí mật. Một quốc gia tự trọng mà không có những cơ quan này thì không sao có thể biết được những cường quốc thù địch đang có âm mưu gì. Em hiểu anh chứ?

- Anh cứ nói tiếp đi.

- Về phần anh, anh có nhiệm vụ là tìm hiểu xem qua những trung gian nào mà một số khế ước nào đó được ký kết và nhất là phải biết rõ thực chất của những khế ước đó từ những thùng dầu đốt đến việc buôn bán vũ khí thông qua những vụ đầu cơ, buôn gian bán lận như những bọn chuyên buôn bán ma tuý, và những nhóm cách mạng hoặc những bọn khủng bố mà nhiệm vụ chủ yếu là, bằng những hành động cốt gây tiếng vang lớn hoặc bằng đủ các cách phá hoại, đánh những đòn chí mạng vào nền kinh tế của một quốc gia mà tình hình chính trị đang chao đảo. Những vấn đề mà người bạn đó trao đổi, giảng giải đã làm cho anh say mê và anh đã nhận lời đề xuất của anh ấy.

- Thật là điên rồ!

- Anh không hối tiếc gì về việc đó. Từ lâu anh vẫn là một con người thích phiêu lưu.

- Thế rồi sao nữa?

- Anh vẫn tiếp tục hoạt động song đôi như thế và anh nghĩ là anh đã có những cống hiến thực sự cho tổ quốc chúng ta. Sở dĩ anh trút bầu tâm sự với em hôm nay chứ không phải với người khác là vì anh coi em là một cô bạn thân nhất, gần như là em gái của anh, và anh thú thực là trong thâm tâm anh rất tự hào với những kết quả đã thu lượm được. Nó đã ngăn ngừa được biết bao tai họa vô phương cứu chữa không những cho nước Pháp mà còn cho cả các nước

đồng minh thực sự nữa.

- Bây giờ em đã hiểu rõ vì sao mà anh chẳng còn thời gian để nghĩ đến em nữa! Và, còn vợ anh, liệu cô ấy có biết sự hoạt động kép đó của anh không?

- Hoàn toàn mù tịt. Anh rất yêu nàng nên không muốn để nàng dính dáng vào chuyện đó vì chắc em cũng thấy là đôi khi cũng có phần nguy hiểm… Nàng tưởng, cũng như cha mẹ anh và cũng như em cho đến bây giờ, anh chỉ là một kỹ sư - tư vấn có hạng đã từng có nhiều thành đạt xuất sắc.

- Anh cũng được trả lương cho cái "công việc chuyên môn" thứ hai này chứ?

- Em coi anh là ai vậy? Anh đã có một cuộc sống đầy đủ với công việc thứ nhất của anh. Cái đó cho phép anh hoạt động cho công việc thứ hai vì vinh quang của đất nước… Một vinh quang âm thầm nhưng làm ta ngây ngất. Bây giờ thế là em đã biết tất cả rồi.

- Em rất cảm ơn sự thành thật của anh. Điều đó chứng tỏ là anh thực sự tin em… Anh có nói đến những sự hi sinh?..

- Do sự hoạt động thứ hai này đem tới. Cũng vì thế mà nó làm ta say mê! Thắng mà không trải qua hiểm nguy thì… Hầu như lần nào mặt đối mặt với những kẻ thù thường là không biết rõ lai lịch, anh thấy chúng đều là những tên quỷ quyệt đáng sợ.

- Nói cách khác là anh gặp rất nhiều nguy hiểm?

- Đúng vậy, đã nhiều lần xảy ra với anh, nhưng đối với chúng cũng thế thôi!

- Đã có lần nào anh bắt buộc phải dùng đến vũ khí để tự vệ chưa?

- Ba lần, nhưng không bị sao cả vì anh hãy còn đây.

- Thế còn những địch thủ của anh?

- Chúng đều kém may mắn hơn anh… Em đã biết là anh thích bắn súng. Em có nhớ lần gặp đầu tiên của chúng ta ở khu rừng thưa vùng Sologne… Em thì đang vẽ, còn anh thì mang một khẩu súng săn làm em không thích! Phải thấy là ngay từ dạo ấy, anh đã có khuynh hướng rõ ràng. Chưa thực sự hiểu: lúc đó như vậy là anh đã tập luyện cho sau này.

- Thật là gớm ghiếc, Marc! Để bắn vào con thú săn, lúc này em còn có thể cố gắng chấp nhận, chứ để sau này giết người thì thật là khủng khiếp!

- Anh biết… Nhưng anh đâu có quyền chọn lựa: là chúng hoặc là anh thế thôi! Rồi lại còn có mệnh lệnh nữa chứ…

- Mệnh lệnh nào?

- Anh không bao giờ xả súng vào ai theo ý thích của mình! Trong một tổ chức như tổ chức có anh trong đó, người ta nhận được đủ các thứ lệnh kể cả lệnh thủ tiêu một phần tử nguy hiểm.

- Ghê tởm quá! Và ra lệnh một cách lạnh lùng.

- Điều kiện đầu tiên, nếu muốn trở thành một tình báo viên giỏi, là phải biết giữ cho mình một thái độ thản nhiên… Em còn muốn biết thêm gì nữa không?

- Không. Em chỉ thấy kinh hãi thôi! Nhất là lo cho anh! Những kẻ khác, kệ họ! Nhưng còn anh… em yêu anh…

- Chắc em phải công nhận là khi em đem hết công sức ra để tìm hiểu, trong một quẻ bói bài, những ưu điểm và khuyết điểm của anh, em chưa bao giờ mò ra được cái khía cạnh khá đặc biệt đó về nhân thân anh phải không?

- Đúng thế… Những quân bài không sao nói hết được tất cả! Nếu mà em biết được là anh có nguy cơ trở thành một loại người hiếu sát nhưng cứ tưởng là phục vụ cho chính nghĩa thì em đã van vỉ anh là đừng nhận lời của người bạn đó.

- Cũng chẳng có gì thay đổi lớn lắm đâu… Mỗi chúng ta sống trên thế gian này đều có một sứ mệnh phải làm tròn: em thì làm nghề tiên tri bói toán còn anh có nhiệm vụ thanh toán một số tên lưu manh tồi tệ.

- Nhưng bọn chúng cũng sẽ nghĩ về anh như thế?

- Chắc chắn là như vậy.

- Marc, anh thật là trơ trẽn!

- Anh không đến nỗi xấu như vậy đâu… Và anh không có một chút nào phải ân hận về những việc mình đã làm, luôn luôn hành động dưới sự chỉ huy của những người lãnh đạo. Đó là những người hiểu biết hơn anh vì sao phải làm như vậy. Nếu anh không hạ sát một trong những tên nguy hiểm đó thì nó có thể giết nhiều người trong bọn anh và còn làm chết lây hàng chục người vô tội khác. Cũng vì lẽ đó mà có người chưa hiểu rõ! Chỉ có một trường hợp mà anh lấy làm buồn phiền khi tuân theo lệnh phải khử đi. Người này không làm gì hại đến anh cả. Anh quen với hắn hôm trước. Thì hôm sau anh phải giết hắn. Không tưởng tượng được phải không? Nhưng đó lại là sự thật.

- Chuyện xảy ra ở đâu?

- Ở Alger. Một người Đức rất nguy hiểm đã làm cho tổ chức của bọn anh nhiều phen điên đảo. Một chàng trai khá đẹp mã. vào một buổi tối khi anh ta đánh xe về nhà. Anh đã có ảnh của hắn do nhóm công tác đặc biệt cung cấp. Khi hắn cho xe vào ga-ra anh đã chờ cho hắn lên phòng ở tầng bốn rồi mới lẻn vào lúc này không còn có ai ra vào nữa nên anh có đầy đủ thời gian để làm cái công việc tỉ mỉ đó.

- Anh làm công việc gì vậy?

- Anh đã nhận được những hướng dẫn cần thiết: Phá hỏng hộp số định hướng trong xe làm cho người lái mất hoàn toàn sự kiểm soát xe mình khi cầm lái và làm sao cho tai nạn xẩy ra cách xa thành phố khoảng ba mươi cây số. Bọn anh đã biết vào buổi sáng đó hắn ta phải đến đâu và tai nạn xảy ra như đã dự kiến và không ai có thể khám phá ra nguyên nhân đích thực đã làm cho chiếc xe đó lao vào một bức tường. Một cái chết khủng khiếp do lỗi tay lái kém. Mệnh lệnh bất di bất dịch: nạn nhân chết không phải vì đạn súng cũng không vì chất nổ đặt trong xe để không ai có thể nghi ngờ đó là một vụ mưu sát người lái. Trong xe lúc đó chỉ có mỗi mình hắn, lồng ngực bẹp rúm vỡ tan chết ngay tại chỗ. Công việc hoàn thành mỹ mãn nhưng anh thì chẳng có một chút tự hào!

Nadia nghe chàng nói, đôi mắt mở to vì sợ hãi, hổn hển kêu lên:

- Nhưng mà, Marc, việc anh làm đó thật là ghê tởm!

- Cũng chẳng hơn bất cứ một cuộc thanh toán nào khác.

- Ít ra thì anh cũng biết người bị anh giết hôm đó là ai chứ?

- Biết rất rõ. Không thể có sự nhầm lẫn được về con người. Anh đã bảo em đó là một người Đức.

- Cũng là nhân viên tình báo như anh! Nhưng hắn đến từ Đông Đức…

- Làm sao mà em biết được? Nhờ năng khiếu thấu thị chăng?

- Có thể là như thế… Và anh biết họ tên hắn chứ?

- Tất nhiên rồi.

- Em cũng biết: Hắn là Hans Smitzherg…

- Đúng là, em Nadia bé bỏng của anh, em giỏi hơn rất nhiều như anh tưởng.

- Cái tên đó không nói gì với anh ư?

- Chẳng có gì quan trọng lắm…

- Anh nói dối! Anh biết rất rõ đó là người chồng trước của vợ anh!

- Lúc đó thì anh chưa rõ và cũng không biết là hắn ta đã có vợ. Bọn anh chỉ quan tâm tới bản thân hắn. Em có biết là vào thời gian nào anh mới biết là hắn có cô vợ người Alger không? Một năm sau, ngày mà anh làm quen với Celsa trong một cuộc chiêu đãi ở dinh chính phủ. Anh chỉ mới nghe đồn chị ta là một bà goá và chồng đã chết một năm trước đây trong một tai nạn ô tô… Tất nhiên khi chị ta xưng tên là bà Smitzberg, anh thấy như đất sụt dưới chân và như muốn ngất xỉu. May mà đức tính bình tĩnh được rèn luyện, đã cứu anh chứ nếu không thì anh không tin là một vài tháng sau chị ta lại trở thành vợ anh!

- Nhưng mà thật là khả ố! Tại sao đã biết rõ như vậy mà anh lại có thể cưới cô ta làm vợ?

- Có thể em sẽ cho anh là loạn trí hoặc là hoàn toàn điên rồ: vì anh đã yêu Celsa ngay từ phút đầu vừa trông thấy nàng.

- Anh là một con quỷ!

- Cũng chẳng hơn gì những người đang yêu… Cả em nữa, em có nhớ những gì đã xảy ra khi Béatrice bị chôn vùi trong cơn bão tuyết! Em đã thấy trước trong ảo ảnh khi thức giấc giữa đêm khuya, kêu gào khóc lóc bên cạnh anh… Thế nhưng em đã không bắt anh phải ra khỏi giường chạy về khách sạn khi cô ấy còn đang ngủ để ngăn cô ta đừng lao trên đường đua vào sáng hôm sau! Em vẫn nép vào anh và ngủ lại mãi đến trưa… Em không nghĩ em đã là thủ phạm ngày hôm đó ư?

- Anh im đi! Thật khủng khiếp… Đúng, em luôn luôn tự trách mình. Em cũng biết đó là nguyên nhân chính mà anh chẳng bao giờ muốn làm tình với em nữa và các cuộc hẹn gặp của chúng ta cứ thưa dần.

- Đúng vậy. Có những kỷ niệm nặng nề nó đeo đẳng ta hết năm này qua năm khác.

- Nhưng ít ra thì em cũng không cố ý làm chết chị ấy, còn anh, anh đã giết người chẳng run tay.

- Anh đã nói với em là anh chỉ làm theo lệnh.

- Lệnh. Anh có thấy anh là một kẻ sát nhân không?

- Có thể là em có lý…

- Chỉ vì yếu đuối nên em đã yêu anh điên cuồng và bây giờ cũng vẫn thế, nếu không thì đã không nghe anh như vừa rồi… Marc, em chỉ là một cô gái hèn nhát!

- Anh cũng giống em không còn nghi ngờ gì nữa vì lúc nào anh cũng yêu say đắm Celsa mà nàng hãy còn chưa biết và sẽ không bao giờ biết là anh đã giết chồng nàng.

- Nếu nàng biết chuyện đó?

- Anh không rõ cái gì sẽ xảy ra… Nhưng anh nghĩ, khi đó, có thể nàng sẽ chẳng oán trách anh đâu bởi vì nàng chưa bao giờ yêu hắn mà lại rất tôn sùng anh… Có thể nàng còn biết ơn ngầm anh nữa cũng nên vì đã loại ra hộ nàng một người bạn tình như thế?

- Em chưa bao giờ tin là dưới lốt một con người trong tầng lớp của anh lại ẩn giấu một tâm hồn yếu đuối nhu nhược đến như vậy. Em thực sự khiếp đảm.

- Thế, em không còn yêu anh nữa ư?

Nàng im lặng một lúc lâu không trả lời, sau đó mới lúng búng:

- Em… em cũng không biết nữa…

- Anh thích như vậy. Thế là em vẫn yêu anh và như vậy là đúng. Có ai là người bạn thân nhất của em, ngoài anh? Chẳng có ai. Nadia! Em vẫn sống độc thân vì em vẫn chờ anh và vẫn hi vọng… Em sẽ lấy anh nếu anh ngỏ lời cầu hôn mặc dù bây giờ em đã biết cả… Và em sẽ trở thành, như em đã nói, vợ một tên giết người! Tại sao em không nói gì?

- Lúc nào em cũng yêu anh.

- Còn anh, anh yêu vợ anh, Nadia ạ. Chúng ta hãy là những người bạn rất thân của nhau mãi mãi: tình bạn, hiếm lắm đấy!

- Bất cứ có gì xảy ra, anh nên biết là anh có thể trông cậy ở em và tin vào tính kín đáo của em: Không một ai có thể biết được điều bí mật mà anh vừa thổ lộ cùng em. Nhờ đó mà em có thể khám phá ra những nguyên nhân sâu xa buộc vợ anh phải gặp gỡ cái tên Van Klyten đó… Em mong rằng anh đừng nói với cô ấy là anh đã biết mối quan hệ đó.

- Anh sẽ giữ mồm giữ miệng.

- Có thể cô ấy làm như vậy là để giúp anh, cả cô ấy nữa, vì anh chắc chắn là cô ấy rất yêu anh kia mà? Em chưa có thể nói điều gì với anh thật chính xác nhưng em có cảm tưởng là sự phát hiện ra nguyên nhân về cái chết của Smitzberg mà anh vừa kể với em có thể sẽ giúp em nhìn nhận thấy rõ hơn trong những quẻ bói dành riêng cho trường hợp của anh khi chỉ còn có một mình em trong phòng này. Cũng có thể là em không tìm thấy… Liệu anh có một chuyến đi

nào ra nước ngoài một ngày gần đây không?

- Có thể có.

- Cho một "nhiệm vụ" mới đặc biệt? Không hiểu sao em cứ muốn anh ở đây, ở Pari này trong sự an toàn.

- Chẳng ở đâu là có an toàn đối với những người như bọn anh cả, mà ngay đối với những người khác cũng vậy! Thử hỏi ngày nay ở đâu người ta thực sự được an toàn, dù ngay cả trong trường hợp không có kẻ thù?

- Anh nghĩ là anh có nhiều kẻ thù lắm sao?

- Nếu có, thì anh cũng xứng đáng thôi. Nhưng em hãy yên tâm. Chúng không làm gì được anh đâu. Anh còn tin chắc là bọn anh mạnh hơn chúng nhiều… Cuối cùng là hiện nay chẳng một ai nghi ngờ là anh lại thuộc một tổ chức bí mật. Chừng nào mà tình trạng này còn kéo dài thì anh sẽ gần như được bình yên…

- Anh là một con người luôn luôn làm em ngạc nhiên… Dù sao, cũng nên thận trọng! Nếu có thể, anh cần có những biện pháp đề phòng! còn về phần em, em sẽ tiếp tục, nếu không phải là để bảo vệ anh - điều mà em bất lực trong trường hợp này - thì cũng để giúp anh, báo cho anh biết nếu em cảm thấy có một nguy cơ tức thời nào đe dọa, bằng cách sử dụng khả năng thấu thị của mình. Anh có chắc chắn là vợ anh không biết một tí gì về chuyện này không?

- Tuyệt đối chắc. Cũng như em và nhiều phụ nữ khác, nàng có một bản năng rất lạ. Nếu thấy có một chút lo lắng nào đấy, anh biết là nàng sẽ thổ lộ với chồng ngay: nàng dựa và tin vào anh.

- Em biết cô ta rõ quá! Cô nàng có nhiều may mắn đó. Tối nay em tiếp tục làm việc về vấn đề của anh. Nếu thấy có gì mới em sẽ báo cho anh biết ngay, em sẽ gọi điện tới CITEF. Và em nhắc lại là: khi chúng ta tìm thấy nguyên nhân đích thực của việc Celsa vẫn tiếp tục lén đi gặp cái tên Hà Lan đó thì chúng ta đã đi được một bước dài.

- Anh hi vọng như thế!

- Chắc chắn rồi. Anh không hôn em trước khi ra về ư?

- Có chứ, nhưng chỉ trên trán thôi… Anh trông cậy ở em đấy.

Như đã hứa, ngay tối hôm đó, Nadia lại một lần nữa, bằng tất cả ý chí và nghị lực của mình, nàng sục tìm bằng phương pháp thấu thị và đã thấy lại hình bóng cô vợ của Marc. Cô ta không còn ở trong một phòng khách sạn tồi tàn nữa mà trong một salông sang trọng của một khách sạn lớn. Khách sạn Crillon hay là một khách sạn nào khác? Nàng cũng không biết nữa vì điều đó chẳng có gì quan trọng. Điều cần thiết đáng kể là có Van Klyten lại đứng trước mặt cô ta. Một Van Klyten tươi cười, có vẻ thích thú, tay giơ một chiếc ly:

- Một chút sâm banh chứ?

- Không, cảm ơn.

- Rất tiếc. Tôi luôn nghĩ là loại nước uống tuyệt hảo này sẽ giúp cho trí óc chúng ta minh mẫn hơn. Dù sao tôi cũng xin được nâng cốc trước mặt bà…

Hắn làm như đã nói, dốc cạn một hơi rồi đặt ly xuống, nói:

- Tôi đã biết trước là bà sẽ đáp ứng lời gọi lần thứ hai của tôi, nhưng tôi chủ trương là cuộc gặp lần này sẽ được diễn ra trong một khung cảnh xứng đáng với bà và với vẻ đẹp của bà hơn… Về điểm này tôi thường luôn luôn tự bảo là những cô gái Pari xinh đẹp nhất đều từ xa tới. Đó là phép thần của Pari, một thành phố độc nhất trên thế giới này biết cách hoán cải một phụ nữ và ban cho nàng cái mà tôi ưa thích trên hết tất cả mọi thứ: đó là vẻ duyên dáng có tính chất quốc tế… Tôi cũng chắc chắnn là bà đã không hé một lời nào với chồng bà về cuộc nói chuyện lần trước của chúng ta chứ?

- Đúng vậy. Tôi tự hỏi là không biết tại sao?

- Đơn giản là bởi vì bà rất yêu ông ấy. Đó là tất cả niềm vinh dự của bà… Vì bà yêu ông ấy, cho nên điều mà bà quan tâm trước hết là ông ta phải được sống mãi bên bà. Chắc bà đã hiểu tôi không phải là một con người có thể đùa cợt với những chuyện nghiêm chỉnh. Khi tôi báo cho bà biết là tính mạng của ông Marc Davault đang bị đe dọa thì không phải lừa dối bà. Hiểm nguy có thể được loại trừ nếu bà tỏ ra biết điều đối với chúng tôi.

"Trong cuộc trao đổi lần trước, tôi đã cho bà biết M. Davault thuộc về một tổ chức giống như tổ chức mà tôi tham gia, mà Hans Smitzberg là một trong những nhân viên trung thành nhất trước khi bị ám hại một cách thảm khốc. Những cuộc điều tra xem xét kiên trì của chúng tôi cho thấy người được nhận lệnh phá hoại chiếc xe làm cho Smitzberg tử nạn là một kỹ sư người Pháp danh tiếng và cũng có một tri thức rộng như anh ta. Người đó là - xin bà thứ lỗi cho vì đã nói cho bà biết một cách tàn nhẫn, đó là Marc Davault.

- Ông điên hay sao? Marc là một tên sát nhân ư?

- Chưa hẳn đúng như cái từ đáng phỉ nhổ đó thường được dùng. Một tên sát nhân giết người là để trả thù hoặc để chiếm đoạt vật gì. Tuyệt không phải là trường hợp này. Ông Davault chỉ tuân lệnh cấp trên một cách mù quáng và như vậy ông ta đã tỏ ra là một nhân viên xuất sắc. Ông ta giết không phải vì thù hận gì đối với Smitzberg mà ông ta chưa từng quen biết và chẳng có một mối thù nào. Cũng không phải để cướp vợ của Smitzberg tức là bà đây mà chính ông ta cũng không ngờ là có bà ở trên đời này. Ông ta chỉ gặp bà một năm sau khi "tai nạn" xảy ra: vậy thì không thể trách cứ ông ta một chút gì về điểm này cả. Nếu sự việc xảy ra vì bà là nguyên nhân tranh chấp, thì người ta xếp cái chết thảm khốc này vào chuyện ghen tuông và đó chỉ là một vụ án mạng về tình ái cũng nhàm như nhiều vụ khác. Và trong trường hợp này thì những cơ quan đặc biệt của chúng tôi chẳng hề quan tâm đến.

"Nhưng sự thật lại khác; Smitzberg được lệnh đặc trách theo dõi những hoạt động của tổ chức mà trong đó có Davault, Smitzberg bị giết chết. Đó là số phận của những kẻ đã nhận lệnh xọc mũi vào công việc của người khác. Nhưng rất có thể là đến lượt ông chồng thứ hai của bà cũng sẽ chịu chung qui luật đó, nếu ít nhất là bà không nhận cộng tác với chúng tôi trong một thời gian nào đó… Một khi bà đã thực hiện đầy đủ những điều chúng tôi yêu cầu, thì bà có thể tin tưởng chắc chắn là chồng bà sẽ không gặp bất cứ một rủi ro nào.

- Cũng như lần trước, tất cả những điều ông kể lể, tôi chẳng hề tin lấy một lời, nhưng tôi cũng muốn biết là ông hiểu như thế nào về cái từ "Cộng tác".

- Đơn giản thôi: Hiện nay rất có thể là ông Davault đang có trong tay những tài liệu mà đối với chúng tôi có một tầm quan trọng đặc biệt. Hoặc là bà giúp cho chúng tôi biết nội dung những

tài liệu đó hoặc là bà từ chối. Tất cả là để xem bà có thực sự yêu chồng hay không? Trong trường hợp thứ nhất bà sẽ cứu ông ấy bằng cách tuân theo những chỉ dẫn của chúng tôi; trong trường hợp thứ hai tức là bà không bằng lòng cùng chúng tôi cộng tác, điều này chứng tỏ là, mặc dù bao lời khẳng định, bà cũng chẳng yêu ông chồng thứ hai hơn ông chồng thứ nhất. Nếu vậy, chúng tôi sẽ hành động...

Mặt mày tái nhợt, người thiếu phụ tóc nâu rút nhanh từ trong túi xách ra một khẩu súng ngắn và chĩa thẳng vào Van Klyten:

- Và nếu tôi giết ông, không những là để tự giải thoát mà còn để loại ra khỏi thế gian này một con người như ông? Không được động đậy, Van Klyten, nếu không tôi sẽ bắn!

- Theo tôi thì đó là giải pháp tồi tệ nhất đối với bà! Hãy suy nghĩ kỹ đi, thưa bà... Cứ cho là bà tới chỗ hẹn mới này với ý định như vậy, rõ rồi, vì vũ khí đang trong tay bà; nhưng giữa ý định và hành động dù rất nhanh cũng còn có một cấp độ khác nhau... Bà chẳng nên quên bà là một phụ nữ Alger rất đẹp, sau bảy năm thành hôn tin chắc là sẽ thành công trong việc hội nhập vào một xã hội tầm cỡ nào đó ở Pari. Thế mà chỉ một cử chỉ nhỏ thiếu suy nghĩ, bao công sức sẽ đem đổ xuống sông xuống biển? Bởi vì chắc chắn như vậy, người ta không thể giết một con người như thế trong một đại khách sạn vào loại này mà không gây một tiếng vang nào đó! Và chuyện rùm beng sẽ vang xa đấy... Sự nghiệp của bà và nhất là sự nghiệp của người mà bà yêu dấu sẽ tan tành vĩnh viễn! Phải chăng đó là ý muốn của bà! Vậy thì, hãy giết tôi đi, thưa bà! Và rồi, sau đó, điều đến với bà thật chẳng có gì đáng phấn khởi: bà sẽ bị bắt, bị xét hỏi và không tránh khỏi bị kết án! Bà hãy tự soi mình xem, một phụ nữ ưa thích sang trọng và tiện nghi như bà mà bị giam tù hàng năm trời. Rồi sớm muộn, tổ chức của chúng tôi cuối cùng phải tính sổ, dù là phải chờ cho đến ngày bà được thả tự do... Và chắc chắn nữa là trong thời gian đó, chồng bà sẽ bị trừng trị... Vậy là đây không chỉ là một cái chết mà là hai... Và để có lợi cho ai! Kìa sao tay bà run thế! Đó là dấu hiệu bà không tin chắc mình đã chọn đúng đường. Hãy theo con đường tôi đã khuyên bà, sẽ chẳng có bi kịch nào vô ích xảy ra đâu.

Nàng nhìn hắn, lưỡng lự. Hắn bình tĩnh thản nhiên.

- Có lẽ tốt hơn hết là bà hãy đặt khẩu súng xuống bàn giấy này hoặc nếu còn muốn giữ lại để dùng vào một dịp khác thì bà hãy nhét vào túi xách. Tôi chẳng bận tâm tới nó đâu.

Nàng thong thả cất khẩu súng ngắn vào túi xách.

- Tốt lắm: Bà đã tỏ ra biết điều. Một ly nhỏ sâm banh chăng? - Không à? Còn tôi, tôi uống, ly thứ hai chúc mừng sự cộng tác của chúng ta sắp bắt đầu.

Hắn điềm nhiên thật đáng sợ.

- Thế là xong... Một sự cộng tác có lợi cho cả ba chúng ta: cả bà, cả chồng bà và cả tôi nữa không còn mối hiểm nguy nào đe dọa: đúng là một sự cộng tác đầy hòa khí. Bà có muốn chúng ta chấm dứt cuộc nói chuyện này và chúng ta sẽ lại gặp nhau lần khác không?

- Ồ, Không! Tôi đã chán ngấy những chuyện úp mở này rồi! Tôi muốn biết những gì còn ẩn giấu trong đầu óc ông. Chỉ khi nào biết rõ mục đích cuối cùng mà ông muốn đạt tới thì tôi mới có thể quyết định được nên thế này hay nên thế kia.

- Mục đích? Nhưng tôi đã cho bà biết rồi: chúng tôi muốn có những tài liệu đó càng sớm càng

tốt. Công việc xong mau chừng nào thì yên tĩnh trở về với bà cũng mau chừng đó. Bà hiểu chứ?

- Ông nói đi.

- Tổ chức tình báo bên chúng tôi cho biết là những bản sao tài liệu gốc nằm trong kho lưu trữ của cơ quan đang sử dụng Marc Davault đã được trao cho ông nhà. Davault được ủy thác một nhiệm vụ đặc biệt phải hoàn thành không phải ở Algérie mà mãi tận Trung Đông nên cần mang theo tài liệu đó. Ông ta không nói vời bà là sắp có chuyến đi xa hay sao?

- Anh ấy có cho tôi biết.

- Vậy thì không nên để mất thời gian. Những bản sao tài liệu đó nhất định là ở chỗ ông ấy.

- Có thể là ở trong phòng làm việc của anh ấy ở CITEF thì sao?

- Cái đó làm cho chúng tôi ngạc nhiên. Công ty CITEF hoàn toàn không biết một chút gì về sự hoạt động bí mật của chồng bà, không sao có thể tin được là ông ta lại để những tài liệu loại đó trong một công ty rất hợp pháp. Không, những bản sao đó phải ở nhà ông ta. Bà có thấy ông ấy có một chiếc tủ két nhỏ?

- Tôi chẳng biết một tí gì cả.

- Nào, thôi, xin bà! Bà đừng đánh giá chúng tôi quá ngờ nghệch! Nếu ông ấy có một chiếc tủ két nhỏ bà không thể nào không biết và còn phải biết chính xác cả chiếc tủ ấy để ở đâu nữa chứ. Chính bà đã bảo tôi hôm nọ là nếu có một người nào đó hiểu rõ chồng bà hơn ai hết thì đó chính là bà sau bảy năm chung sống? Khi ta đã hiểu rõ một con người tới mức đó thì ta cũng biết rõ những thói quen của người ấy... Nhưng cũng rất có thể là bà không biết cách thức để mở khoá tủ két. Có nhiều người chồng muốn có một chỗ kín đáo bí mật để cất giấu một cái gì đó dù chỉ là những giấy tờ của gia đình mà họ thấy chẳng cần thiết phải để cho vợ rõ nội dung.

- Marc không bao giờ giấu tôi cái gì cả.

- Chúng tôi không bắt buộc phải tin bà. Với chúng tôi thì chiếc tủ két đó đang nằm ở nhà riêng của bà. Khó khăn duy nhất đối với bà là làm sao mở được cái tủ đó mà chồng bà không có một chút nghi ngờ. Cứ cho là bà mở được đi. Nếu vậy thì chỉ còn việc, một buổi sáng hoặc một buổi chiều mà chồng bà đi vắng, cầm lấy những tài liệu đó và lập tức đem ngay đến đây cho tôi sau khi báo sẽ đến gặp, không cần giải thích, bằng một cú điện thoại. Bà gọi thẳng đến nhà số 709. Việc bà tìm đến gặp tôi có nghĩa là bà đã có những tài liệu mà chúng tôi cần... Trường hợp bà có thể chụp được ảnh thì công việc sẽ đơn giản đi nhiều, tránh được nguy cơ có thể xảy ra trong việc vận chuyển những hồ sơ đó. Bà có sử dụng được thành thạo một chiếc máy ảnh không?

- Tôi nghĩ là được.

- Đây là một máy ảnh nhỏ, dễ cất giấu, có độ chính xác hoàn hảo. Bà có thể để trong túi xách cạnh khẩu súng ngắn. Khi lấy được tài liệu trong tủ két ra, bà sẽ chụp cẩn thận từng cái một, không vội vã và hết sức bình tĩnh. Xong việc bà lại đặt tất cả vào đúng chỗ của chúng và khoá lại như cũ. Sau đó bà đem máy trả lại tôi, chẳng cần phải lấy phim ra làm gì và nhiệm vụ của bà coi như đã hoàn thành. Chồng bà sẽ không có một chút nghi ngờ là do việc làm của bà mà ông ta được cứu sống.

- Nhưng làm sao mà tôi mở được… Khoá cái tủ két đó?

- Có một cách, tôi sẽ giảng giải cho bà đây. Cần phải nói nhỏ thôi…

Nhưng một hiện tượng mà Nadia biết rất rõ đã xảy ra, ảo cảnh trở nên xáo lộn, u ám và tiếng của giọng nói không nghe được nữa. Đó là dấu hiệu quả bói kết thúc. Điều này xảy ra khi tâm linh của nhà tiên tri không còn giao hòa được với quả cầu pha lê nữa, coi như dụng cụ này khước từ việc bộc lộ ra những điều bí ẩn khác. Có phải do người điều khiển nó đã quá mệt? Không ai có thể xác định và chẳng một nhà chuyên nghiệp nào có thể cho một lời giải thích đúng đắn về sự suy thoái đó. Có khi phải chờ một hai ngày hoặc hơn nữa để tiếp tục quẻ xem với đầu óc thư thái mới mong quả cầu đáp ứng yêu cầu bằng những hình ảnh hiện lên trong nó. Nadia biết là dù cô gắng cũng vô ích: quả cầu và cả trí não của nàng như chìm trong một đám sương mù dày đặc.

Ngày hôm sau, hôm sau nữa và cả những ngày tiếp theo sau đó, nàng toan thử làm tiếp nhưng đều không kết quả. Nadia thở dài thất vọng. Ba hôm sau, Marc từ phòng làm việc gọi điện cho nàng:

- Không thấy em gọi điện cho anh, chắc là vì không có gì mới phải không?

- Sau cuộc gặp anh về ngay tối hôm đó, em có phát hiện ra một vài vấn đề nhưng chưa phải tất cả những gì em muốn biết để giúp anh trọn vẹn!

- Mặc dù đã dùng đủ mọi phương pháp thường quen dùng hằng năm nay như các quân bài, quả cầu pha lê hay là những vết mực nhưng không đạt được một tí ti kết quả nào. Em không sao khiến được hình ảnh vợ anh hiện lên trước mắt… Y như cô ta đã bốc hơi trong làn sương để tìm cách trốn chạy em, mà cô ta lại là trung tâm của tất cả câu chuyện! Chắc chắn là cô ta sẽ lại xuất hiện, nhưng vào lúc nào? Đó là điều làm em băn khoăn lo lắng… Em biết là thời gian của chúng ta có hạn. Còn về phía anh, anh có thấy điều gì mới hoặc khác thường về cách xử sự của vợ anh không?

- Chẳng có gì đặc biệt: nàng vẫn là một người yêu, một người bạn gái, một người vợ xứng đáng… Chỉ có một chi tiết, có lẽ cũng chẳng mấy quan trọng, anh sẽ thuật lại em nghe khi chúng ta gặp lại.

- Còn cái hãng trinh thám tư mà anh ủy thác cho theo dõi, có cho tin tức gì không?

- Đơn giản là vợ anh không gặp lại cái tên người Hà Lan đó vào những ngày gần đây: điều này cũng làm anh hởi dạ.

- Nhưng em thì không! Theo ý em thì đó lại là điều đáng ngại đấy… Anh làm gì tối nay?

- Chẳng có gì đặc biệt. Celsa và anh dự định đi xem chiếu bóng.

- Anh có thể lui dự định đó vào một ngày khác được không? Để mời em ăn tối trong một quán ăn nhỏ hẻo lánh, ở đó không có mấy khách và chẳng có ai biết chúng mình cả.

- Em sẽ cho anh biết những gì em đã thấy trước lúc quẻ xem bị rối.

- Nhưng anh sẽ phải nói thế nào với Celsa đây?

- Nói gì mà chẳng được… một bữa ăn để bàn về công việc chẳng hạn. Chúng ta hẹn nhau

vào 20 giờ. Anh sẽ về nhà trước nửa đêm. Nếu anh nhất trí thì cho em địa chỉ quán ăn đó và em sẽ tới.

- Có một quán ăn thích hợp. Anh đã ăn ở đó cách đây hai tháng. Chờ một chút để anh nhớ lại địa chỉ… Nhà Eugène, 88 đại lộ Montparnasse.

- Được rồi. Mai nhé.

Không có mấy khách khứa ở nhà *Eugene* và không có người nào ở bàn bên cạnh có thể đế ý đến câu chuyện của Nadia và Marc.

- Vì sao em cứ nhất thiết muốn gặp anh tối nay?

- Để nói cho anh rõ em đã biết được đến đâu về chuyện liên quan tới vợ anh. và cũng bởi vì em thấy mỗi lúc một thêm lo cho anh. Nhưng trước hết, anh đã thấy bắt đầu bớt phần nào hoài nghi về khả năng thấu thị của em chưa?

- Anh đã thấy tin vì một lẽ rất đơn giản: Khi em không thấy có gì mới, em đã thành thực bảo anh. Cái đám sương mù kỳ quái đó đã bất ngờ che phủ tất cả trong ý nghĩ của em…

- Đó là chuyện bình thường trong nghề. Khi người ta miệt mài gắng sức muốn tìm hiểu phanh phui một trường hợp chính xác thì sớm muộn sẽ gây tác hại. Cần phải biết chờ đợi và để cho qua đi những luồng sóng nghịch… Còn về chuyện liên quan tới anh, không hiểu sao em cảm thấy có một điều băn khoăn chắc là do em cứ muốn tự hỏi mình là không rõ Celsa có biết rõ phần "hoạt động" thứ hai của anh không, dù em đã được nghe anh nói tất cả những gì về cô ấy.

- Anh xin nhắc lại là nàng hoàn toàn không biết chút gì và dù ngay cả việc nàng có nghi ngờ điều gì thì, anh cũng tin chắc là nàng không lấy đó làm một vấn đề quan trọng. Điều duy nhất làm nàng quan tâm là luôn xử sự như một cô bạn gái thân yêu của anh và tiếp tục làm cho anh say mê: và về khoản này, anh thú thực, nàng thành công mỹ mãn. Nàng biết rằng anh không thể nào sống mà không có nàng.

- Anh không có cảm tưởng là nàng quá lạm dụng cái đó chàng?

- Có thể là đôi khi nàng cũng lạm dụng, nhưng có sao đâu vì nàng đã làm cho anh thấy hạnh phúc.

- Thái độ của cô ta đối với người chồng trước cũng không làm anh ngạc nhiên ư?

- Không, bởi vì nàng chưa bao giờ yêu hắn. Nàng lấy hắn chẳng qua chỉ là để thoát khỏi cảnh nghèo túng.

- Loại người có đầu óc tính toán, té ra là thế?

- Chẳng hơn gì em cũng như tất cả những người đàn bà khác.

- Em ấy ư? Lúc nào em cũng chỉ nghĩ tới hạnh phúc của anh.

- Phải chăng đó là một dạng khác của bộ óc tính toán? Marc đáng thương của em! Cái cô Celsa đó đã mê hoặc anh hoàn toàn! Anh chỉ còn tin ở cô ấy mà thôi.

- Tin cả ở em nữa chứ, Nadia, nhưng bằng một cách khác: nàng là vợ và là người tình của

anh, còn em, em là bạn và là tri âm của anh… Cũng vì vậy mà anh cho em biết cả những điều mà nàng không bao giờ được biết, thí dụ như về cái chết của Smitzberg.

- Và người ta thực sự có thể đi tới chỗ tôn sùng tới mức ấy một cô vợ mà người ta đã thủ tiêu người chồng thứ nhất của cô ta?

- Nhưng sao lại không nhỉ, vì anh không có một chút nào hối hận cá nhân cả: cần phải có sự thanh toán đó…

- Một khi đã hiểu rõ, em lại càng thấy khiếp sợ anh.

- Em nhầm rồi! Đáng lẽ sự hoàn toàn trung thực của anh đối với em thì phải nâng cao lòng cảm mến của em đối với anh mới phải chứ.

- Ở một khía cạnh nào đó thì đúng như vậy. Nhưng dù sao, nếu cô ta biết rõ sự thật, anh không sợ là cô ta sẽ tìm cách trả thù cho người đã khuất ư? Chắc anh cũng biết rõ em: để trả hận, người ta có thể ăn tươi nuốt sống kẻ thù.

- Đó không phải là trường hợp của anh. Nếu Celsa đã thuộc hoặc đang còn thuộc vào một tổ chức mà Smitzberg phục vụ thì rất có thể là nàng đã lấy anh theo mệnh lệnh và không phải chờ một thời gian lâu như vậy để loại trừ anh hoặc làm cho anh bị diệt. Trong tất cả những tổ chức hoạt động bí mật người ta trừ khử mau chóng kẻ nào mà người ta cho là có hại. Thế nhưng cho tới nay chẳng có gì xảy ra với anh cả.

- Và nếu cô ta nhận nhiệm vụ là khống chế anh hoàn toàn để dẫn tới chỗ dần dần chuyển giao cho họ một số bí mật nào đó mà anh hiện đang lưu giữ. Mù quáng vì tình yêu như anh trong lúc này sẽ chẳng nhận biết và nghi ngờ gì hết.

- Mặc dù với tình yêu say đắm này, anh không thuộc giống yếu hèn. Không bao giờ anh lẫn lộn nhiệm vụ với sự đam mê. Bản thân em, trong nghề của mình, có bao giờ em để lẫn đức chính trực của một quẻ bói nghiêm chỉnh vào tình cảm cá nhân mà em cảm thấy đối với một người nào đó không?

- Em không bao giờ giấu giếm sự thật. Lại một lần nữa nàng tiếp tục giấu chàng là nàng đã chơi bịp bằng cách sử dụng những tư liệu trong các báo cáo của thám tử tư để làm nẩy mầm những mối nghi ngờ đầu tiên trong đầu óc Marc đối với người vợ của mình. Nhưng, lúc này, chúng đã được tung ra rồi, thì nàng không sao còn có thể thú nhận đó là thủ đoạn của một kẻ đang yêu được nữa. Lòng căm thù có tính bản năng đối với kẻ tình địch này cũng như với tất cả những đối thủ khác có thể xuất hiện bắt buộc nàng kiên trì trong việc tìm ra những sự kiện mà một vài cái đúng là sự thật còn đều là do sự tưởng tượng bệnh hoạn của nàng mà ra cả. Dường như cái sức mạnh ghê gớm đó, mạnh hơn cả ý muốn của chính nàng là mang lại hạnh phúc cho người đàn ông mà nàng yêu quý, thúc đẩy nàng đi sâu vào sự lầm tưởng là tới một ngày nào đó nàng có thể thu về cho nàng, chỉ cho mỗi nàng thôi, tất cả các mối lợi mong muốn. Đó chính là lý do vì sao nàng đã giữ kín không cho Marc biết tất cả những gì nàng thấy trên quả cầu pha lê. Những điều bí mật đó, tức là tất cả những lời qua lại trong các cuộc gặp giữa Van Klyten và Celsa, nàng giữ dịt lấy riêng cho mình nàng, và tin chắc là chúng sẽ giúp nàng, chẳng bao lâu nữa, để đánh quị hoặc hơn nữa làm cho bị đánh quị một kẻ xảo quyệt không chút ngại ngần. Phương pháp của nàng đã thật tốt chưa? Trước hết đạt tới việc tranh thủ hoàn toàn sự tín

nhiệm của người đàn ông bằng quyền lực tiên tri bói toán, sau đó gieo rộng sự nghi ngờ vào đầu óc hắn đến mức không những đi đến sụp đổ trong tâm trạng khởi đầu cho sự chấm dứt không sao cứu vãn được của một mối tình mù quáng, mà còn có thể biến hắn thành kẻ tử thù của người bạn gái hắn nữa. Nhưng nàng còn phải tỏ ra thật kiên nhẫn: Marc yêu quá say đắm, không thể chỉ một nhát chổi mà quét ngay được cả một cuộc sống chung tới bảy năm trời. Nàng đã trải qua cảnh chờ đợi dài đằng đẵng nên chẳng sợ nỗi thống khổ trong một vài tháng hoặc - đúng như một giấc mơ - một vài tuần nữa. Bằng một cách có phương pháp, đầy nham hiểm, bộ máy do bộ óc rối loạn của nàng phát minh bắt đầu chuyển động và chỉ ngừng lại khi nào nàng được giải thoát khỏi số phận của một tình nhân bị bỏ rơi. Sẽ chẳng còn Celsa nữa. Sẽ tự do đoạt lại người mình yêu dấu. Kinh nghiệm trong nghề tiên tri lẽ đâu lại không giúp nàng đạt tới cái đích mà lẽ ra nàng đã là người hoàn toàn chính đáng để có.

Đột nhiên, hai tay ôm đầu, nàng như có vẻ muốn tự cách ly trốn tránh mọi người làm cho Marc có cảm tưởng như nàng nhập đồng. Mắt nàng anh biết thường có cái nhìn dịu dàng, lúc này đờ đẫn như đang đắm mình trong sự chiêm ngưỡng một ảo ảnh nào đó, vừa đê mê sửng sốt lại vừa lo sợ khổ đau. Toàn thân nàng run lên bần bật.

- Nadia, em làm sao thế?

- Em… em không biết… Đừng hỏi nữa, em xin anh!

- Nếu những tia chớp thấu thị của em lóe sáng là một bệnh thì đúng là em có ốm… Bởi vì ngay lúc này đây - có thật là anh đang ở bên cạnh em không? Em trông thấy cái gì đó thật lạ lùng liên quan tới cả hai, vợ anh và anh… Anh hãy lên xe về nhà ngay đi! Không phải lo cho em: em sẽ thuê taxi để về nhà em và anh có thể gọi điện ngay cho em nếu cần. Nhưng phải hết sực thận trọng! Khi đã về đến nhà, phải mở khóa cửa hết sức nhẹ nhàng, không được gây tiếng động nào… Hãy đi thẳng đến thư viện và anh sẽ thấy… Đó là tất cả những gì em có thể nói với anh lúc này. Hết rồi đấy: em chẳng nhìn thấy gì nữa cả.

Cả khuôn mặt nàng lấm tấm mồ hôi.

- Anh không thể để mình em ở đây trong tình trạng như thế này!

- Không có gì quan trọng đâu anh… Mỗi lần em trực tiếp thấy ảo ảnh không phải dựa vào những dụng cụ như trong phong chiêm lý của em thì đều như thế cả. Khi ảo ảnh chấm dứt, em lại trở lại bình thường. Anh xem đây này: em có sao đâu. Đó là những cơn xuất thần nhỏ rất ngắn giống như đã xẩy ra trong cái đêm chúng mình yêu nhau anh có nhớ không, ở Montgenèvre ấy… Về nhà mau đi anh! Anh sẽ phải cám ơn em về lời khuyên này đấy!

Về đến nhà, Nadia chờ nhưng vô ích, không có điện thoại của Marc. Điên lên vì lo lắng, nàng không sao ngủ được. Thế mà, ảo ảnh bất chợt nàng thấy vừa qua, thật rõ ràng! Nhất định có cái gì đó xảy ra tại nhà Marc… ảo ảnh vừa rồi là có thật, ngoài ý chí, không phải do sự tưởng tượng quá mức của nàng. Không thể nào nhầm được: loại ảo ảnh tương tự, xuất hiện đột ngột trước mắt mà nàng không hề có ý kiếm tìm, đã lâu rồi không thấy… Nàng cũng muốn phát điên lên vì lẽ này nữa: thật sự khủng khiếp nếu nàng không còn sao phân biệt được đâu là thật, đâu là giả nếu những điều thực bắt đầu trộn vào thậm chí nhập vào với những điều nàng bịa đặt duy nhất là để chinh phục Marc?

Nếu như vậy thì nghề của nàng sẽ lụn bại không sao tránh khỏi.

Buổi sáng hôm sau và trong những giờ đầu buổi chiều cũng không có điện thoại của Marc. Có dễ đến hai chục lần nàng muốn gọi đến CITEF nhưng rồi lại thôi, nghĩ là sẽ sai lầm về phía mình nếu như có việc gì thực sự nghiêm trọng xảy ra ở đó. Không phải là nàng đuổi theo Marc mà chính là chàng lúc này phải đến tìm nàng sau khi đã hoàn toàn tin vào uy lực của nàng.

Vào hồi 18 giờ, khi một bà khách vừa xem xong, đứng lên nhường chỗ cho người tiếp theo, thì bà Vêra vừa bước vội vào phòng vừa nói:

- Marc đang ở phòng chờ! Anh ta muốn biết xem cháu có thể tiếp anh ta ngay bây giờ - Bà cho anh ấy vào hộ cháu và nói với khách vui lòng chờ một chút nữa.

- Họ được hẹn lâu rồi đấy!

- Thì đã sao: ai không hài lòng thì cứ việc đi! Marc đối với cháu quan trọng hơn tất cả!

- Không… Anh ta nói là rất cần và có nhiều điều quan trọng muốn nói với cháu.

- Thế nào? Nàng hỏi ngay khi chàng đứng trước mặt.

- Anh đã làm đúng lời em dặn. Anh lặng lẽ vào nhà và đi thẳng đến thư viện. Celsa đang ở đó, ăn vận sơ sài và ngồi trong một chiếc ghế bành trước bàn làm việc của anh. Nàng bình thản đọc sách.

- Khi trông thấy anh, cô ta nói gì?

- Nàng ngạc nhiên, thế thôi. Anh nhớ như in những lời nói đầu tiên của nàng: “Anh đã về đấy à, anh yêu? Bữa ăn bàn công việc cũng mau đấy nhỉ. Tất cả đều tốt chứ anh?” Anh đã trả lời: “Chẳng có vấn đề gì”. Nàng lại nói: “Anh thật đáng yêu đã mau chóng về với vợ anh… Bữa chiều nay vắng anh, anh biết chứ? Em không thể nào ngủ được nếu thiếu anh.

Đừng quên là tất cả các buổi tối ở Paris là dành riêng cho em đấy! Em đã chịu bao đau khổ khi anh bỏ em lại để lao vào những chuyến đi nước ngoài!”.

- Rồi sau đó?

- Chúng mình đi ngủ.

- Thế thôi ư?

- Celsa vào giấc ngủ ngay.

- Còn anh?

- Thú thực là anh không sao ngủ được. Những điều em nói trong bữa ăn chiều làm cho anh lo ngại.

- Anh có chắc chắn là lúc đó không có người nào khác trong nhà không?

- Tuyệt đối không có ai! Đã lâu rồi anh có thói quen là mỗi tối trước khi ngủ lại đi kiểm tra một lượt tất cả mọi chỗ trong và ngoài nhà.

- Tại sao vậy? Anh sợ cái gì chăng?

- Không phải vậy! Anh nhắc lại đó là thói quen cũ mà anh đã có từ ngày còn ở tại trang trại

La Sabière vùng Sologne. Anh còn nhớ là cha anh thường chế giễu anh, ông hỏi có phải anh muốn tìm kiếm những con ma! Đêm qua, cuối cùng anh cũng ngủ được và tự nhủ cái cách thức đoán định của em chắc là chưa đến chỗ mầu nhiệm lắm!

- Anh nhầm đấy Marc ạ. Em thề với anh là em đã nhìn thấy rõ ràng!

- Cụ thể là thấy gì?

- Khó nói lắm…

- Vậy thì, chính anh sẽ giúp em lần này… Sáng nay, khi thức giấc, lúc ấy Celsa còn đang ngủ, anh nghĩ khác hẳn tối hôm trước… Mỗi buổi sáng - lại một thói quen cũ khác của anh - việc đầu tiên là đến thư viện mà ở đó, sau một bức hoành, là những chồng sách và một két sắt nhỏ. Mỗi lần mở là để xem các thứ trong đó có ở nguyên chỗ không. Khóa của két sắt này là một tổ hợp tương đối phức tạp, ai không biết sẽ không mở nổi.

- Anh giữ những vật gì trong két mà quý đến thế?

- Những giấy tờ cũ của gia đình mà giá trị duy nhất đối với anh là gợi lên những kỷ niệm của quá khứ… Và thêm vào đó là một sấp tiền giấy anh dự trữ cho trường hợp cần phải có ngay đỡ mất công ra nhà băng.

- Trong két sắt mọi thứ đều như cũ chứ?

- Đây là điều chúng ta cần! Tóm lại có thể là chính cái đó mà em nhìn thấy trong cơn xuất thần trứ danh của em? Tất cả mọi thứ đều y nguyên tuyệt đối, trừ một cái…

- Cái gì vậy?

- Một tài liệu để trong bìa bọc theo thứ tự cả tập đáng lẽ là ở chỗ thứ năm thì lại nhảy xuống thứ sáu…

- Những tài liệu đó đã được đánh số thứ tự?

- Không, nhưng anh thuộc lòng chỗ của mỗi tài liệu vì ngày nào anh cũng xem xét lại.

- Và nội dung những tài liệu đó?

- Là những sơ đồ…

- Mật chứ?

- Tuyệt mật là khác nữa kia vì hiện nay duy nhất chỉ có mỗi một mình anh là có những bản sao đó thôi. Còn những sơ đồ gốc để ở nơi khác, đề phòng trường hợp có sự thất thoát…

- Chúng được giấu ở một nơi khác?

- Ở các kho lưu trữ còn bí mật hơn nữa ngay cả với những sếp của tổ chức mà anh chỉ là một trong những bánh xe nhỏ.

- Tổ chức của những kẻ sát nhân?

- Nếu em thích thì cứ gọi thế cũng được… Nhưng những người ấy chẳng hề động tâm! Họ vẫn ở trong một trật tự và trên một dãy người nọ sau người kia giống như tập tài liệu của anh ở một nơi mà ngoài ông chủ lớn ra thì chẳng ai biết, có nghĩa là không bao giờ cái thứ năm lại

đột ngột nằm dưới cái thứ sáu cả! Em hiểu anh nói gì chứ?

- Cũng đại khái…

- Sự đảo lộn chỉ rõ, không còn chút hồ nghi nào nữa là tài liệu xếp thứ tự của anh đã bị một kẻ khác tra cứu, xem xét, xong việc lại để vào chỗ cũ trước khi đóng két và mầy mò khóa lại, dù sao vẫn mắc một sai lầm duy nhất nhưng không phải là không quan trọng đối với một người luôn cảnh giác đề phòng như anh đây… Tài liệu thứ năm ở chỗ tài liệu thứ sáu và ngược lại! Tóm lại, tổng số những bản "đúp" của anh - chính xác là mười một - có đủ trong đó nhưng không ở trong trật tự cũ, thế mà mới sáng hôm qua thôi, như thường lệ anh đã kiểm tra nhưng không thấy có gì suy chuyển! Vậy thì em kết luận việc này ra sao, nhà tiên tri?

- Chưa cần sử dụng tới năng khiếu, em cũng có thể suy luận là nếu kẻ nào đó đã xem được tài liệu và lại đặt vào trong két trước khi đóng lại thì kẻ đó bắt buộc phải bắt đầu bằng việc mở két ra!

- Tất nhiên là như thế rồi! Vì vậy câu hỏi đầu tiên phải đặt ra là: ai là kẻ làm việc đó?

Anh im lặng một lát rồi mới nói tiếp:

- Hẳn là em có một ý nào đó, em, cô bạn tâm giao duy nhất của anh!

Nàng không trả lời. Anh tiếp:

- Ngoại trừ Celsa và anh ra, chỉ còn một người có thể tự do đi lại trong nhà để quét tước dọn dẹp: đó là chị hầu gái, người Bồ Đào Nha. Nhưng chị ta đần độn và dốt nát vô học nên theo anh việc đó không thể xảy ra được! Chưa bao giờ anh thấy chị ta biết cách mở khóa của một két sắt cả. Thêm nữa chị ta cũng không bao giờ ngờ là có chiếc két này trong thư viện được giấu sau một bức hoành. Ở đây lại còn một bí mật nữa: phải biết cách xê dịch được bức hoành thì cái két mới lộ ra. Suốt năm năm phục vụ ở nhà anh, chị ta chưa hề phạm một sai sót nào về công việc trong nhà.

- Em có thể được hỏi một câu không?

- Được, em cứ hỏi!

- Vợ anh có biết trong nhà có cái tủ két đó không?

- Dĩ nhiên là có biết! Tại sao anh lại phải giấu nàng nhỉ? Và cũng chẳng có gì làm nàng phải chú ý đến nó vì anh đã bảo với nàng là trong đó chỉ chứa những giấy tờ của gia đình, một ít tiền mặt và không có một thứ đồ nữ trang nào! Anh đã trang bị cho nàng các đồ trang sức khá đầy đủ rồi, làm gì mà nàng còn muốn giấu giếm để có thêm. Mỗi lần nàng yêu cầu thứ gì, anh sẵn sàng mua sắm cho ngay…

- Cô ấy có biết cách mở khóa két tổ hợp không?

- Chính cái đó làm anh ngạc nhiên đấy: anh chưa bao giờ hướng dẫn cho nàng và chính nàng cũng chưa bao giờ tỏ ý muốn xem cách vận hành ra sao. Mà để làm gì kia chứ? Những giấy tờ gia đình thì nàng cần gì! Còn về khoản tiền dự trù thì không xuy xuyển - anh đã xem xét kỹ và đếm lại ngay sáng nay sau khi bước đầu phát hiện - em bảo nàng dùng gì đến nó? Từ khi lấy nhau, nàng chưa bao giờ thiếu thốn thứ gì!

- Và… những tài liệu?

- Nàng cũng không hề biết là trong đó có tài liệu! Anh chỉ mới cất chúng vào két cách đây ba tuần khi anh di chuyển vừa rồi. Anh được tổ chức yêu cầu phải giữ cẩn thận luôn ở trong tầm tay cả ngày lẫn đêm đề phòng trường hợp nhận được lệnh phải lập tức lên đường làm nhiệm vụ ngay: đó là chuyện có thể xảy ra bất cứ lúc nào. Anh chả đã từng nói với em như thế là gì?

- Em có nhớ. Có khi nào Celsa đã nhìn thấy anh ở trong thư viện, khi anh xê bức hoành và mở khóa két không?

- Có khả năng đấy… Có thể hai hoặc ba lần, nhưng đã lâu rồi và lúc đó thì tài liệu chưa cất trong đó. Vậy thì nàng không biết là trong két có để tài liệu.

- Và nếu có một kẻ nào đó vừa nói với cô ta là trong đó có tài liệu thì sao?

- Kẻ nào có thể bảo nàng như vậy?

- Tại sao lại không phải là Van Klyten nhỉ? Cái đó làm rõ tại sao cô ta lén đến gặp hắn và cũng chứng thực cảm nghĩ của chính anh là cô ta gặp hắn vì một lý do nào khác chứ không phải là vì chuyện tình ái yêu đương… Nếu đúng như vậy thì anh càng yên tâm là cô ta vẫn trung thành với anh.

- Nadia, em thật là ghê gớm! Đó chính là điều anh tự hỏi mình suốt từ sáng tới giờ!

- Em hi vọng là anh không hé ra một lời với cô ta về sự khám phá này?

- Không một lời! Sau khi đóng lại tủ két và thận trọng để nguyên tập tài liệu bị đảo lộn như cũ, anh trở lại phòng thấy nàng vẫn còn ngủ. Một giờ sau nàng mới thức dậy cũng là lúc anh bảo nàng anh đến phòng làm việc và sẽ về vào bữa ăn chiều.

- Anh có hôn cô ta trước khi đi không?

- Cũng như mọi buổi sáng khi tạm biệt nàng. Nếu anh không làm như thế thì một người tinh tế như nàng, có thể sẽ nghi là giữa hai người có cái gì đó làm anh thay đổi thái độ và, cái đó thật không nên! Lúc đó anh đã phải tự kiềm chế để giữ bình tĩnh với vẻ bên ngoài thật thản nhiên. Nếu không, nàng có thể nhận ra là anh đã phát hiện ra sự tráo trở của nàng vì chỉ có mỗi mình nàng là có thể nhòm ngó vào những tài liệu đó…

- Em rất vui khi được nghe anh nói như vậy và bởi vì anh vừa một lần nữa nghi ngờ năng lực thấu thị của em nên bây giờ em sẽ nói cho anh biết tất cả những gì em thấy tối qua trong bữa ăn… Như vậy anh sẽ hiểu những việc thực tế đã xảy ra như thế nào trong lúc anh không ở nhà mà lại đang ngồi với em… Trước tiên, năng lực thấu thị đã cho em nhìn thấy rất rõ khung cảnh phòng thư viện của anh mà em chưa từng đặt chân tới! Rồi sau đó em nhìn thấy cái bàn buyrô, có cây đèn chụp chao đặt trên đó và những chiếc ghế bành đặt đối diện nhau… Vợ anh, đúng là ăn vận xuềnh xoàng đang cúi người trước cánh cửa mở của cái két sắt, tay cầm một chồng tài liệu. Anh có biết là cô ta làm gì sau đó không? Trái hẳn lại với điều anh nghĩ, cô ta không hề nhìn ngó vào những tài liệu đó. Có thể là những sơ đồ ấy không mang một yếu tố nào mà cô ta có thể kể lại được với những người khác… Cô ta lần lượt đặt chúng lên buyrô và giơ chiếc máy ảnh nhỏ xíu lên chụp từng cái một. Tất cả công việc đó được làm có phương pháp và

không chút vội vã chẳng khác nào một người thợ ảnh chuyên nghiệp. Anh đã bao giờ thấy cô ta chụp ảnh như vậy chưa?

- Chưa bao giờ! Thậm chí nàng không có cả máy ảnh nữa và thường nói với anh là rất ghét làm việc đó!

- Vậy thì phải nghĩ đến là có người nào đó đã cho cô ta mượn máy ảnh.

- Van Klyten chăng?

- Sao lại không? Khi đã chụp xong, nàng xếp lại tài liệu thành tập và cho vào bìa bọc trước khi đặt vào chỗ cũ. Cử chỉ cuối cùng này em phải nói là cô ta làm khá vội… có thể là vì nghe thấy một tiếng động nào đó và tưởng anh về chăng? Có lẽ đó là sơ xuất duy nhất của cô ta: vì tài liệu không có số thứ tự nên cô ấy đã để lộ cái thứ năm xuống dưới cái thứ sáu.

Và cô ta mau chóng đóng cửa tủ két, trước khi vặn khóa tổ hợp. Công việc kết thúc. Để bổ sung thêm về sự chính xác, em có thể nói cho anh biết là em thấy rất rõ - điều làm em ngạc nhiên khi một người đàn bà ăn vận sơ sài - là cô ta mang găng tay khi làm tất cả cái trò đó: chắc hẳn là để tránh mọi dấu vết vân tay trên cánh cửa hoặc trên ổ khóa của tủ sắt… Sau đó cô ta rời khỏi phòng sách, có lẽ để đem đi giấu chiếc máy ảnh vào chỗ nào đó? Đúng vào lúc này thì ảo ảnh mờ dần và em chẳng còn nhìn thấy gì nữa. Những gì tiếp sau đó thì anh biết rồi: khi vào phòng sách anh thấy vợ anh ngồi lọt thỏm trong một chiếc ghế bành đang bình tĩnh đọc, Celsa làm ra bộ ngạc nhiên của một người vợ hoan hỉ thấy người chồng yêu quý của mình đã về bằng câu: "Anh đã về đấy à, anh yêu?" Tất cả là như vậy đó, Marc…

Thế nhưng anh vẫn cứ bảo là em chẳng tinh thông nghề nghiệp!

Như người bị mất phương hướng, Marc ngồi sụp xuống chăm chú nhìn Nadia một lúc lâu rồi giận dữ thét lên:

- Té ra là như vậy đấy… Thật là khủng khiếp! Hậu quả có thể là không sao lường được đối với tổ chức của chúng tôi. Nhưng có thể còn có một cơ may cuối cùng: đó là cái máy ảnh còn giấu trong nhà. Em có thể biết được không?

- Tìm một vật bị mất hoặc bị đem đi giấu ư? Anh đòi hỏi một việc làm khó khăn mà ít khi em thực hành đấy! Nhưng vẫn cứ thử xem sao… Anh đừng nói gì nữa trong một lát để em tập trung ý chí…

Hầu như ngay tức thì nàng thấy Celsa lại ở trong căn phòng sang trọng của một khách sạn lớn. Cử chỉ đầu tiên sau lúc bước vào là chìa cho Van Klyten, cũng đang đứng, chiếc máy ảnh và nói:

- Đây là tất cả những gì ông muốn có đều nằm trong máy mà tôi trao trả ông đây. Ông chỉ còn có việc mở ra thôi.

- Tôi tin là, thưa quý bà thân yêu, sự cộng tác của chúng ta tỏ ra vô cùng hữu ích…

- Hữu ích nhưng ngắn ngủi vì nó sẽ chấm dứt ở đây thôi! Tôi chẳng có một chút ý muốn nào, mặc dù lời khuyến dụ thế nào chăng nữa, về sau này, lại nhìn thấy ông trừ phi ông không tôn trọng lời cam kết và, trong trường hợp này thì tôi sẽ xử sự khác hẳn…

- Cam kết gì nhỉ?

- Lời hứa như đinh đóng cột của ông là nếu có những tấm ảnh này, tổ chức của ông sẽ không bao giờ xâm phạm tới cuộc sống của chồng tôi.

- Tất nhiên với điều kiện là ông ta không tiếp tục làm hại một người nào của chúng tôi nữa.

- Tôi không biết anh ấy sẽ làm cái gì nhưng ông có thể tin vào tôi: tôi có thể bảo anh ấy luôn cẩn trọng.

- Bà không được nói với ông ấy một lời nào về chuyện này: bà sẽ tự phản lại mình dưới con mắt của ông ấy đấy.

- Không nói! Nếu tôi thú thực với anh ấy là tôi làm như vậy chỉ là để cứu anh ấy từ lúc tôi biết ông coi anh ấy phải chịu trách nhiệm về cái chết của người chồng trước của tôi... Nếu thực anh ấy là thủ phạm của vụ giết người đó, tôi cũng sẵn sàng tha thứ bởi vì anh ấy đã giải thoát cho tôi khỏi một con người mà tôi hằng ghê tởm.

- Tôi đã cho bà hiểu là tôi nghi ngờ về cái đó... Nhưng, dù sao chăng nữa thì lời của Van Klyten cũng chẳng kém giá trị: như đã hứa, chúng tôi sẽ không kêu gọi sự giúp đỡ của cô nữa và cũng chẳng bám theo ông Davault làm gì nhưng chúng tôi có cơ sở để tin là những người khác sẽ không chậm trễ quan tâm đến cả hai ông bà đâu.

- Những người khác là ai?

- Nhưng quý bà thân mến, đó là những ông chủ của tổ chức mà Marc Davault phụ thuộc! Sớm hay muộn, khi những ông chủ đó khám phá ra là chúng tôi đã khai thác có hiệu quả những tài liệu mà bà đã có lòng tốt chuyển cho, họ sẽ tìm ra nguyên nhân của sự thẩm lậu đó. Và cũng vì trong nghề của chúng tôi cần phải biết tất cả, nhờ vào những nhân viên tình báo kép, cuộc điều tra sẽ lần tới các vị và bằng con đường qui kết sẽ lần tới chồng bà! Bà có thể tin rằng từ cái giờ phút mà các loại khám phá đó tới đích thì sinh mạng của những người bị nghi vấn không còn là cái gì cả... Vậy thì tốt hơn hết là các vị nên có một vài biện pháp đề phòng ngay từ lúc này. Thí dụ như: khuyên chồng bà từ bỏ ngay, không nên trì hoãn cái công việc thứ hai và hoàn toàn đem hết tâm sức ra đẽ phát triển công ty CITEF. Tại sao, giả dụ như vậy, lại không xin cùng được phái đi tới những vùng khí hậu xa hơn như Nam Mỹ, Ốtxtrâylia hoặc cả Á-châu nữa. Ở những nơi đó còn có rất nhiều chỗ sử dụng được tài năng của một người như ông nhà?

- Một sự gợi ý như vậy chắc bao hàm là ông rất có khả năng, khi khai thác tài liệu, là người đầu tiên có thể tiếp xúc với những kẻ thù của ông qua một người trung gian. Người này sẽ giải thích với họ sự việc đã xảy ra như thế nào?

- Chắc chắn là tôi có khả năng ấy nhưng tôi cũng nghĩ là chẳng ai có thể buộc tôi phải đi tới đầu mút đó... Đối với tôi chỉ còn phải, thưa quí bà thân mến, cảm tạ bà về sự mau mắn và chúc cho hạnh phúc lứa đôi - mà bà vừa làm được kéo dài thêm mà tôi là người đầu tiên công nhận: một chiến công đặc biệt - được muôn phần trọn vẹn... Vâng, tôi đã đi đến chỗ phải tự hỏi là liệu trên toàn thế giới này có bao nhiêu người vợ đầy đủ khả năng để biểu lộ một quyết tâm như thế mà người chồng không hề mảy may nghi ngờ không! Ông Davault chịu ơn bà rất nhiều... Bà là một phụ nữ đặc biệt! Thật đáng tiếc là bà lại không tham gia một tổ chức bí mật nào... Nhưng ai mà biết được? Có thể tới một ngày nào đó bà lại thấy thích thú chăng?

- Ông nên hiểu cho rằng việc tôi vừa làm chỉ là vì tình yêu: tôi muốn bảo vệ chồng tôi.

- Bà thật xứng đáng. Tôi nghi là hơi thừa nếu chúng ta bắt tay nhau?

- Hoàn toàn vô ích! Tôi sẽ không bao giờ là bạn của ông!

Rời mắt khỏi quả cầu, Nadia ngẩng đầu lên.

- Thế nào - Marc lo lắng hỏi - cái máy ảnh đó, em đã biết nó ở đâu rồi chứ?

- Vâng. Hiện nó ở trong tay Van Klyten.

- Không thể thế được! Nàng đã làm thế thật ư?

- Có thể cô ta tìm cách trả thù anh nếu cô ta biết là anh đã gây ra cái chết cho người chồng trước của mụ ta. Cách hành động của mụ thật quỷ quyệt: mụ biết rất rõ là tới một lúc nào đó những người sử dụng anh sẽ chất vấn anh về sự kiện đã xẩy ra và khi đó họ sẽ tính sổ với anh.

- Thế còn nàng thì sao?

- Cũng chưa rõ, nếu yêu cô ta như anh đang yêu mà thận trọng gạt cô ta ra ngoài sự việc nhất là không nêu tên cô ta ra…

- Anh phải làm thế nào bây giờ?

- Em không biết… Liệu anh có sẵn sàng một mình gánh lấy trách nhiệm không?

- Anh yêu nàng và sẽ mãi mãi yêu nàng.

- Anh điên rồi! Quá điên rồ và cuồng dại vì tình yêu mù quáng! Có thể có một cách để làm cho cô ta vô tội nếu họ hỏi anh về cô ta. Sẽ phải trả lời sở dĩ cô ấy hành động như vậy là vì cô ta quá yêu anh, mà phải đứng trước một vấn đề nan giải: một tên Van Klyten trao vào tay sự mặc cả: hoặc mạng sống của anh hoặc là những tài liệu trong cuốn phim đã chụp. Và, vì muốn cứu anh bằng bất cứ giá nào nên, cô ta đã chọn giải pháp thứ hai.

- Nadia thân yêu, em là một cô gái đặc biệt hiếm thấy và là một người bạn gái độc nhất vô nhị của anh. Phải, đúng là anh sẽ phải nói như vậy: vì nàng đã hành động chỉ vì tình yêu, nàng đáng được tha thứ! Vậy anh phải làm gì bây giờ

- Về nhà vào bữa ăn tối như anh đã tuyên bố sáng nay với Celsa và vẫn không nói gì với cô ta cả. Dù sao chăng nữa thì sếp của anh cũng không thể biết ngay được việc những tài liệu mà anh có nhiệm vụ cất giữ đã bị chụp ảnh. Chỉ có sau này, khi những kẻ kia sử dụng con chủ bài đó, thì mới lộ thôi. Có thể là một vài tuần, hoặc một vài tháng nữa cũng nên. Từ lúc này đến ngày đó, anh sẽ có thể tìm ra một giải pháp có thể vô hiệu hoá hậu quả của sự thẩm lậu đó chăng? Đó là cơ may giúp cho cả hai thoát ra khỏi bước không may này.

- Anh chỉ thấy có một giải pháp: hạ ngay lập tức Van Klyten trước khi hắn có thời gian chuyển tài liệu đi.

- Thực ra đó là một giải pháp căn bản. Nhưng khốn thay, chắc chắn là không phải chỉ có mình hắn trong vụ này… Những thành viên khác trong tổ chức của hắn cũng nắm được và biết, cũng như hắn, anh là người đã giết Smitzbeng! Vậy thì sao? Hơn nữa, em rất ngạc nhiên tại sao khi đã nắm trong tay chiếc máy ảnh đó mà Van Klyten còn đận đà ở Paris làm gì! Hắn phải đi

xa rồi…

- Hắn hoặc những tấm ảnh, chắc chắn phải như thế. Em có thể biết, qua cuộc xem vừa rồi, nơi hắn ở không?

- Không thể biết được… Đó là một căn phòng rất tiện nghi, bài trí lịch sự nhưng không có nét gì đặc biệt… Rất có thể đó là công trình kế tiếp của một khách sạn lớn như ở nhiều khách sạn khác…

- Một khách sạn lớn ư? Tại sao lại không phải là khách sạn Crillon? Trong báo cáo của cảnh sát theo dõi Celsa, cho biết là chính ở khách sạn này nàng đã đến gặp tên Hà Lan… Đưa anh điện thoại… "Alô! khách sạn Crillon?… Tôi muốn nói chuyện với ông Van Klyten…"

- Marc, anh làm thế là nguy hiểm đấy…

- Em im đi!

Vừa lúc đó, một giọng không rõ là nam hay nữ chắc là bộ phận tiếp tân trả lời:

- Ông hỏi ông Van Klyten ạ? Ông ấy đã rời khách sạn lúc 13 giờ sau khi đã thanh toán các khoản.

- Anh hay chị có biết nơi ông ấy tới không? Tôi có một thư khẩn muốn chuyển cho ông ấy.

- Xin ông chờ cho một chút. Chúng tôi nối giây liên lạc với người gác cổng nhé!

Lại chờ đợi… Một giọng khác nói trong máy

- Cổng khách sạn đây. Ông hỏi ông Van Klyten phải không? Ông ấy không còn ở khách sạn nữa.

- Tôi biết rồi. Ông có thể cho biết trước khi đi, ông ấy có đặt mua vé máy bay hoặc tàu hỏa không?

- Thưa ngài không… Ông Van Klyten ra đi bằng xe taxi và không để lại một địa chỉ nơi đến nào để chúng tôi có thể chuyển tiếp cho ông ấy những thư từ đột xuất.

- Xin cảm ơn.

Đặt máy điện thoại xuống giá, Marc nói:

- Hỏng cả rồi, Nadia!

- Nhưng ma xui quỉ khiến thế nào mà mãi tới 18 giờ anh mới đến gặp em? Nếu anh có mặt ở đây từ sáng sớm thì còn có thể cứu vãn được tình thế, kịp thời đến khách sạn Crillon vào giữa lúc có cuộc hẹn gặp giữa vợ anh và Van Klyten! Tất cả đã có thể thay đổi!

- Em tin như vậy ư? Anh phải giết ai nhỉ? Van Klyten? Celsa? Có thể là cả hai? Em có thấy là sẽ gây nên một vụ tai tiếng như thế nào ở một đại khách sạn như thế? Lẽ ra là ngay người trong cuộc phải tự giải quyết một cách lặng lẽ và bí mật để không một ai được biết! Người ta thấy rõ là em chẳng biết một chút gì về bộ máy tổ chức của bọn anh! Còn chuyện anh không đến gặp em sớm hơn được là vì anh có việc cấp tốc phải làm ngay. Suốt cả ngày anh có tới phòng làm việc đâu.

- Việc cấp tốc gì vậy?

- Cái đó không có liên quan gì tới em. Thôi, chào em… Dù sao anh cũng rất cảm ơn về sự giúp đỡ quí báu của em.

Nói xong Marc vội vã bước ra khỏi phòng

- Marc, anh đi đâu vậy? Em xin anh, đừng có liều lĩnh.

Anh đóng sập cửa lại, không trả lời. Nadia mỉm cười hết sức lạ lùng và thầm nghĩ là sự việc rồi sẽ xẩy ra dồn dập. Marc, mặc dầu có những lời lẽ biện hộ cho tình yêu, chẳng bao lâu nữa sẽ loại trừ Celsa vì cô ta đã có hành động phản bội đối với tổ chức của chàng mong cứu vãn lấy cuộc sống đầy tiện nghi của bản thân. Cô ta đã hành động như một kẻ ngu ngốc. Sau đó, với nàng, Nadia, sẽ là người chiến thắng vĩnh viễn. Bối rối và chán nản, còn trơ lại một mình, Marc sẽ quay về với người thực sự yêu chàng.

*

Điều mà Marc không nói với nàng, đây là một nguyên tắc rất nghiêm của nghề điệp báo tuyệt đối cấm ngay cả đối với bạn chí thân là trước khi đến với nàng thì anh đã có một cuộc đối thoại với người cầm đầu tổ chức của anh: đó là một đại tá mặc thường phục, một con ngựa già lọc lõi hiểu biết tất cả những gì sâu sắc nhất của nghề gián điệp. Những thuộc hạ đặt biệt danh cho ông là "cá sấu". Cách gọi thân tình đó làm ông rất khoái và thấy cái biệt hiệu đó hợp với ông một cách lạ lùng.

- Có gì xẩy ra thế, Davault?

- Một sự kiện khủng khiếp, thưa ông chủ.

Và anh kể lại sự việc đã phát hiện ra vào buổi sáng nhưng, không một lời nào đả động đến vợ anh. Nghe anh kể xong, "cá sấu" điềm đạm trả lời:

- Davault thân mến! Cậu biết đấy, tôi rất quý cậu vì cậu đã giúp cho chúng tôi bao nhiêu việc thật đáng khen ngợi, xứng đáng với sự tín nhiệm của tổ chức. Tuy nhiên vẫn còn một điểm cần phải làm cho sáng tỏ, trước sau cũng một lần, giữa chúng ta mà cho đến ngày hôm nay tôi cũng chưa trao đổi với cậu vì nguyên tắc của tổ chức chúng ta là không can thiệp vào đời tư của các thành viên. Đó là vấn đề về vợ cậu…

- Nàng có dính dáng gì trong đó?

- Theo tôi, có thể cô ấy chỉ đóng vai trò trung gian. Khi cậu cưới cô ấy, một cuộc kết hôn chớp nhoáng - tình yêu bao giờ cũng là một điều bí ẩn to lớn - chúng mình không kịp đề xuất một chút ý kiến nhỏ nào. Nhưng với thời gian, chúng mình nhận thấy, rất may mắn là vợ cậu không có ảnh hưởng gì đối với công việc thứ hai của cậu. Không giấu giếm gì cậu là chúng mình đã cho theo dõi cô ấy trong suốt những năm đầu của cuộc hôn thú đó. Không có một lời trách cứ nào có thể có đối với cô ấy cả. Điều đó chứng thực là cậu đã giữ vững được vai trò làm chủ không hề nói cho cô ấy biết chút gì về công việc bí mật của cậu. Tôi xin có lời khen. Một chứng cớ rõ ràng đáng tin cậy hơn nữa là buổi sáng nay cậu đã không chút lưỡng lự đến tìm tôi để báo cáo hiện tượng bất thường đã xẩy ra tại nhà cậu. Nhưng mà có vấn đề này: vì bây giờ tất cả đều đã thay đổi sau sự bộc bạch của cậu, tôi rất lấy làm tiếc, phải nói thật điều gì đã làm tôi

phải băn khoăn lo ngại bấy lâu nay. Rất có thể là "những người bạn" chồng trước của bà Davault phát hiện ra người đã giết chết Smitzbeng là cậu nên đã bố trí để làm cho người vợ của nạn nhân biết. Cái gì sẽ xảy ra sau đó? Sôi sục báo thù cậu ư? Chưa chắc; chúng mình có cơ sở để tin là cô ấy rất yêu cậu và các cậu sống hạnh phúc. Cô ta không bao giờ nói với cậu chuyện cô ta đã biết cậu là người đã giết chồng cô ta ư?

- Không bao giờ cả.

- Cả những lời xa xôi bóng gió?

- Cũng không.

- Đàn bà đều có những sự thận trọng và dè dặt khá phức tạp… Nhưng chúng ta có thể chấp nhận là sau khi suy nghĩ cân nhắc kỹ lưỡng cô ấy thấy đưa ra pháp luật một sự kiện nghiêm trọng xẩy ra đã lâu cũng chẳng giải quyết được vấn đề gì cả mà rất có thể lại làm mất người đàn ông mà hiện nay cô ta hết lòng yêu quí. Đó là một cách xử sự thật dễ hiểu ở một người phụ nữ. Vậy chỉ còn một nỗi lo mà những địch thủ của chúng ta đã khéo tác động vào cô ấy, đặt cô ta vào tình thế tiến thoái lưỡng nan: hoặc mạng sống của người chồng yêu quí, hoặc chuyển giao những tài liệu. Và lo sợ bị mất cậu, cô ta đã nhượng bộ. Đó là giả thuyết coi như là hợp lý nhất. Nhưng vì đâu mà vấn đề trở thành nghiêm trọng? Đó là: dưới con mắt của cậu thì bà Davault chỉ là một nữ gián điệp hành động hoàn toàn vì động cơ tình yêu, nhưng với bọn mình thì cô ta đã gây tác hại! Cậu đã biết rõ là bọn mình không thích cái đó chút nào cả? Chắc cậu cũng vậy thôi… Bởi thế nên cần phải có ngay một giải pháp để phòng tránh tổn thất. Về tính chất những tài liệu, cậu cũng chẳng cần phải quá hoang mang! May mà chúng tôi đã để phòng giữ lại ở đây những bản gốc. Những cái trong tủ két của cậu chỉ là những tài liệu chụp lại. Tôi sẽ ra lệnh ngay bây giờ sửa lại những sơ đồ hiện chúng ta đang giữ bằng cách nào đó làm cho những cái đã nằm trong tay họ trở thành vô dụng. Và để mặc cho bọn chúng tha hồ lúng túng xoay xở trên dấu vết giả tạo. Chúng sẽ mất rất nhiều thời gian và sẽ chẳng đi đến đâu! Nhưng, tất nhiên là từ giờ phút này trở đi, cậu có thể tự coi như là đã được trút khỏi công việc mà chúng tôi sẽ trao cho một người nào khác và người này phải là người sẽ không dại dột mà đi lấy vợ goá của một trong những nhân viên của họ! Đồng ý chứ?

- Tôi hiểu điều ấy rất rõ. Tôi đã thua, tôi phải trả giá. Nhưng còn vợ tôi, cô ấy sẽ ra sao trong tất cả chuyện này?

- Đó là điểm thật tế nhị… Cậu vẫn yêu cô ấy?

- Vâng.

- Tôi cũng thấy như vậy. Tôi cũng bắt buộc phải nói với cậu là cậu không còn thuộc trong tổ chức của chúng tôi nữa. Chúng tôi có thể đối xử với cậu nghiêm khắc hơn nhưng xét công lao đã qua, chúng tôi muốn tỏ lượng khoan hồng. Từ nay trở đi, cậu hãy tự bằng lòng tiếp tục làm việc cho công ty CITEF với danh nghĩa là kỹ sư - tư vấn như cậu đã làm và chúng tôi sẽ không nhắc gì đến cậu nữa. Chúng tôi sẽ quên cậu cùng như đã quên bao nhiêu người khác quay về với sự vô danh trong nghề nghiệp của họ hoặc với sự về hưu sớm sau khi đã thề trên danh dự là sẽ không bao giờ nhớ - và điều này là cho đến khi chết - tới những gì đã làm dưới sự bảo hộ của chúng tôi, và những con người mà họ đã gặp trong thời gian còn đang hoạt động. Cậu cũng thề như vậy chứ?

- Vâng.

- Thế là đủ. Tôi biết cậu là một chàng trai trung thực. Nói một cách khác: Khi cậu ra khỏi đây rồi, cậu sẽ là người chưa từng bao giờ gặp tôi, cũng như không hề quen biết một ai trong những bộ phận công tác của chúng ta.

- Xin hứa như vậy.

- Thôi cậu đi đi. Tôi không muốn gặp lại cậu nữa!

- Nhưng mà…

- Không có nhưng mà gì cả!

- Tôi còn có thể giúp ích cho ông trong một số công việc nào đó không?

- Không, Davault! Cậu chết cháy rồi! Hãy đi đi!

- Nhưng Celsa?

- Vợ cậu? Cô ta cứ việc tiếp tục sống với cậu. Cô ấy yêu cậu và cậu nâng niu cô ấy… Giữa hai cô cậu có một bí mật lạ kỳ mà chẳng bao giờ sẽ thổ lộ cùng nhau. Người này cũng như người kia đều biết là sẽ sống để dạ, chết mang theo: bí mật của người vợ là đã dại dột điên rồ cố bảo vệ mạng sống của chồng mà anh ta không hề hay biết… Thật là cao cả phải không? Tôi còn thấy trong sự song đôi im lặng này có một cái gì vĩ đại cổ xưa! Với thời gian, cậu sẽ thấy là cái đó sẽ xiết chặt thêm những sợi dây đã từng gắn bó hai người suốt bảy năm nay.

- Tôi không nghĩ thế. Giữa Celsa và tôi luôn có một sự day dứt ghê gớm!

- Day dứt cái gì mới được chứ, vì vợ cậu sẽ chẳng bao giờ chỉ nghi ngờ có cậu thôi, cậu hiểu chứ? Đây giờ cậu hãy trở về nhà và xử sự như một người chồng tốt như trước kia. Cả hai hãy cùng nhau đi xem chiếu bóng đi: điều đó sẽ làm cho tâm trí nhẹ nhàng. Và ngày mai cuộc sống sẽ trở lại bình thường: Những giờ làm việc ở văn phòng, những ngày nghỉ cuối tuần, rồi tình yêu… Tôi không còn một lời khuyên nào khác nữa. À, mà có! Thỉnh thoảng, trong những tháng đầu, có thể khéo léo hơn là cậu sẽ có những chuyến đi xa như trước kia để tránh cho cô ta có thể nghi là cuộc sống kép của cậu đột ngột bị chấm dứt từ ngày mà cô ta xen vào. Và thêm một lời khuyên nữa; hãy cứ để trong tủ két những bản sao tài liệu bây giờ không còn gì nguy hiểm nữa để cho vợ cậu hoàn toàn yên tâm vào trường hợp mà cô ta muốn bí mật kiểm tra xem tài liệu có vẫn còn ở chỗ đó không… Và sau đó một thời gian cậu hãy lén đốt đi. Thế là, tất cả sẽ bốc lên thành khói… Tôi cũng có thể đặt niềm tin vào cậu trong công việc cuối cùng này chứ?

- Xong rồi. Nhưng Celsa sẽ không bị phiền nhiễu gì chứ?

- Cũng như cậu thôi, nếu cô ấy biết quên đi… Phải, tôi đã đoán được ý nghĩ của cậu. Biết rất rõ cung cách xử sự của chúng tôi, cậu tự bảo là chúng tôi không thích lắm, trong tổ chức của chúng tôi, có những người ngoài hoặc những người quen biết sơ sơ không có chút quan hệ nào trực tiếp mà lại nắm biết một vài vấn đề nào đó khá bí mật. Đôi khi ngay cả trường hợp những người này cũng chưa đến nỗi là những thủ phạm nhưng chúng tôi xét thấy khôn ngoan hơn cả là cần phải loại trừ họ đi, sợ rằng một ngày nào đó họ bép xép dù chỉ là câu chuyện làm quà trong một cuộc giao tiếp lịch sự nào đó… Có phải đúng như vậy không?

- Tôi thấy sờ sợ.

- Cứ yên trí. Bà Davault sẽ chẳng nói gì đâu. Chẳng phải là bà ấy đã chứng minh là đã biết giữ mồm giữ miệng ngay cả với người chồng yêu quí của bà ấy rồi sao? Thôi Davault, chào nhé! Chúc hạnh phúc!

Một tháng trôi qua, Marc chẳng đến thăm Nadia lấy một lần và cũng chẳng cho nàng một dấu hiệu nào là đang còn sống. Thế mà, hầu như không ngày nào nàng không gọi đến CITEF. Nàng biết rõ là anh vẫn ở Paris nhưng, mỗi lần gọi, cũng vẫn một câu trả lời giống nhau của cô giữ tổng đài điện thoại:

- Bà hỏi ông Davault? Lúc này ông ấy đang bận họp và có dặn lại là không được làm phiền ông ấy vì bất cứ một lý do gì. Xin bà cho biết tên và số điện thoại. Sẽ xin gọi lại cho bà sau.

Và không bao giờ thấy gọi lại. Tâm trí của Nadia bị dằn vặt dữ dội. Có thể làm gì được bây giờ? Nàng đã có sai lầm gì để phải ở trong tình trạng nghi nghi hoặc hoặc này? Những điều nàng nói với anh về Celsa trong cuộc gặp vừa rồi có thể làm anh phật ý chăng? Thế mà nàng đã chỉ nói một phần rất nhỏ những gì đã thấy đó thôi. Tất nhiên là cả những gì nàng bịa ra để góp phần thắng lợi cho kế hoạch của nàng nhưng chắc là Marc lúc này đang tin nàng một cách mù quáng, không sao có thể phân biệt được điều nào là thật, điều nào là giả dối! Nàng đã để vào đó biết bao khôn ngoan khéo léo! Khi anh rời khỏi văn phòng của nàng lần cuối, có phải là để anh có lời giảng giải với cô vợ? Lời giảng giải đó có thể chống lại nàng, Nadia. Cô gái Alger đó quả là tinh ma và đóng rất đạt vai của những người vợ yêu chồng! Sự im lặng cố tình đến giữa lúc nàng cảm thấy chiến thắng đang tới gần, chiến thắng của nàng, của Nadia…

Nhưng nếu vụ những tài liệu được dàn xếp ổn thoả? Đó thực là tai hại lớn cho Nadia!

Cô vợ không bị liên quan, chị ta chiến thắng và tiếp tục sử dụng sắc đẹp, vẻ phong lưu đài các để làm cho Marc phải lóa mắt.

Cũng như mọi khi, bà Vêra không dám hỏi han nhiều. Tuy vậy, một buổi chiều, trong bữa ăn, bà đánh bạo nói:

- Bà không muốn cháu cho là bà xen vào những việc không có liên quan tới mình nhưng bà thấy phải có trách nhiệm nhắc lại những gì mà bà nghe thấy hôm qua trong phòng chờ. Hai người trong số những bà khách thường xuyên tới đây nói với nhau. Cháu có biết họ nói gì không? Họ bảo là ít lâu nay cháu làm sao ấy, chẳng chú ý gì đến những gì họ trình bày, khác hẳn với trước đây! Còn có một bà nói thêm: "Lần cuối cùng tôi đến xem ở đây đó. Nếu hôm nay cũng chẳng ra sao cả thì sẽ không đến nữa và sẽ đi tìm một nhà nữ ngoại cảm khác nghe đâu rất hay. Một bà bạn đã cho địa chỉ đây. Bà có muốn tôi ghi cho bà không?"

- Thế người kia trả lời ra sao?

- "Rất vui lòng". Tình trạng nghiêm trọng đấy cháu ạ!

- Càng hay, thế là bớt đi được hai người! Cháu không muốn nhìn họ nữa, tất cả các bà dấm dớ với những câu chuyện tâm tình chẳng đâu vào đâu cả. Nếu những loại khách như các bà này còn cứ tiếp tục quấy rầy thì cháu cũng đến phải đóng cửa hàng thôi.

- Bà biết là hiện giờ cháu giàu rồi, nhưng cháu sẽ làm gì?

- Cháu sẽ lui hẳn về Cố-Trang để vẽ và ở đó cháu sẽ có thì giờ rỗi rãi suy nghĩ về cách thức mà cháu đã phá hỏng cả cuộc đời mình.

- Cháu điên rồi, Nadia! ở lứa tuổi cháu, cuộc đời chưa phải đã hết! Ngược lại, cháu phải nói là trước khi chớm tuổi ba mươi, cháu đã có một cuộc sống thật là viên mãn. Tại sao cháu không đi du lịch? Có biết bao nhiêu kỳ quan trên thế giới đang chờ đợi cháu.

- Cháu cũng đã nghĩ như thế. Nhưng nếu cháu đi du lịch thì sẽ không như bà tưởng đâu! Nó sẽ làm cho cháu quên đi tất cả…

Hai ngày đơn điệu và xám xịt nữa trôi qua. Rồi giữa hai quẻ xem, bà Vêra bước vào hỏi:

- Cháu đã đọc báo sáng nay chưa?

- Chưa ạ. Có gì đặc biệt không bà?

- Cháu hãy đọc lời cáo phó này…

Mặt Nadia tái xanh khi liếc mắt qua tờ báo. Đọc xong, nàng từ từ ngẩng đầu lên và im lặng một lúc lâu như một người vừa bị một cú sốc. Rồi nàng nói bằng một giọng hơi rít lên:

- Cô ta chết rồi ư? Không thể thế được!

- Bà hãy nói với số khách còn đợi về hết đi hộ cháu.

Cháu cần phải suy nghĩ.

- Lại bảo họ về? Như vậy hậu quả sẽ không hay đâu… Hơn nữa đâu phải là tang của cháu: cháu không hề có một chút hơi hướng họ hàng nào với người đàn bà mà cháu ghét cay ghét đắng đó!

- Cháu lại bắt đầu thấy ưa cô ta vì cô ấy đã biết ra đi đúng lúc!

- Điều cháu vừa nói thật không tốt chút nào! Cô ta chẳng làm hại gì cháu cả

- Đó là ý nghĩ của bà chứ không phải là của cháu đâu nhé. Bây giờ bà để cháu…

Nàng nhấc điện thoại gọi đến CITEF.

- Tôi muốn gặp ông Davault.

- Chúng tôi rất lấy làm tiếc, thưa bà, vì vừa có một cái tang lớn, ông Davault sẽ không có mặt tại đây trong ít ngày nữa.

- Tôi là một trong số bạn rất thân của ông ấy. Tôi vừa được đọc lời cáo phó trong một tờ báo và muốn gửi lời chia buồn tới ông ấy.

- Có lẽ tốt nhất là gửi đến nhà riêng ông ấy.

- Xin cảm ơn về lời khuyên.

Nàng đặt ống nghe, ừ phải, tại sao không trực tiếp gọi thẳng về nhà anh khi mà trong lúc này vợ anh ấy không còn nữa? Nàng quay số. Đó là tiếng trả lời như tự động nói bằng cái giọng cố ý làm như người máy nhưng nàng nhận ra ngay đó là giọng nói của Marc: “Nếu bà muốn có điều gì muốn chuyển cho ông Davault, xin bà làm ơn nói qua tín hiệu. Bà có một phút đồng hồ”. Nàng nói ngay Marc, em nghĩ tới anh trong nỗi bất hạnh này. Em biết là rất không đúng chỗ

trong lúc này để nói lên cái đó nhưng cần gì! Em, Nadia lúc nào cũng yêu anh." Tất cả chỉ có thế. Có phải nàng lại vừa mắc một sai lầm mới? Nàng cũng không biết nữa.

*

Trong nhà thờ không đông người lắm. Ai cũng có thể tự hỏi hồi vợ còn sống, Marc có giới thiệu nàng với nhiều bạn bè và người quen không? Cha mẹ Marc cũng không thấy có mặt, hầu như họ cũng chẳng quan tâm mấy đến nàng dâu mà họ không yêu mến. Và tuyệt nhiên không có một thành viên nào đã ở trong cái hội trượt băng ở Montgenèvre. Nhưng trong đám cử toạ thưa thớt mà phần lớn là những cộng tác viên và những nhân viên của công ty CITEF có hai nhân vật rất khác nhau và không quen biết nhau: đó là "cá sấu" và Nadia. Một "cá sấu", khi bước vào phòng lễ, đi qua trước mặt Marc nắm lấy tay anh nhưng không nói gì, và Nadia, đi ở cuối hàng, một Nadia rất xanh xao nói nhỏ vào tai anh:

- Anh có muốn em theo anh đến tận nghĩa trang không?

- Em thật là tốt nhưng chẳng cần thiết đâu. Theo ý nguyện mà nàng nói với tôi cách đây hai năm, Celsa sẽ được đưa đi hỏa táng. Tôi muốn được ở lại một mình thôi.

- Em hiểu, nhưng khi công việc đã xong, anh đến chỗ em nhé: em chờ anh tại nhà. Anh chẳng nên hoàn toàn trơ trọi một mình trong một ngày như hôm nay! Anh nên hiểu: em là bạn gái thân thiết nhất của anh.

- Anh biết điều đó. Có thể anh sẽ tới.

Khi nàng về đến nhà, bà Vêra hỏi:

- Tang lễ tiến hành ra sao?

- Cũng như mọi đám khác thôi.

- Có đông người đi đưa không?

- Hầu như chẳng có ai.

- Tội nghiệp cho Marc! Anh ta không đáng phải như vậy vì anh chàng rất yêu vợ.

- Yêu vợ hơn là vợ yêu anh ấy.

- Cháu biết được gì về chuyện đó?

- Anh ấy bảo có thể lát nữa sẽ đến thăm cháu.

- Đã thế rồi kia à?

- Ôi! Không phải là như bà nghĩ đâu! Bà phải hiểu cho anh ấy: anh cô đơn quá…

- Thật là khủng khiếp!

- Cháu sẽ chờ anh ấy trong văn phòng. Nếu có người bấm chuông thì đó là anh ấy vì mọi người đều đã biết là hôm nay cháu không tiếp khách. Bà cũng không phải bận rộn: cháu sẽ ra mở cửa cho anh ấy.

- Đáng lẽ ra bà cũng muốn nói với anh ta một vài lời.

- Bà có thể nói gì nào? Những lời đó chẳng có tác dụng gì đâu. Thôi, bà hãy đi nghỉ đi, bà

ngoại của cháu. Bà cháu ta sẽ gặp nhau sau.

Còn lại một mình, nàng chờ suốt ba tiếng đồng hồ liền, hết ngồi lại gục xuống bàn mà trên đó để quả cầu pha lê phủ một mảnh vải. Lúc đó nàng đã muốn lật mảnh vải lên, tập trung ý nghĩ trong một quẻ bói mới xem có gì xẩy ra. Nhưng để làm gì nhỉ? Nàng đã nhìn thấy gì? Một cái chết thảm khốc mà nàng không dự đoán được… Nàng không nhúc nhích, đặt hàng ngàn câu hỏi về cái chết của kẻ tình địch mà không hề có lấy một lời đáp. Dường như năng lực tiên tri của nàng cũng chết luôn rồi.

Cuối cùng chuông réo vang. Marc đứng trên ngưỡng cửa.

- Vào đây mau lên anh! Nàng nói. (Và lôi cánh tay kéo chàng vào trong phòng trước khi nói tiếp): Anh có muốn em kiếm cái gì uống một chút cho tỉnh táo không? Trông anh mệt mỏi quá đấy, anh yêu ạ!

- Anh chẳng muốn gì cả.

- Marc, em biết là tất cả những lời em nói ra có thể để là vô ích. Nhưng em rất muốn được an ủi anh nếu em có khả năng.

- Chẳng một ai kể cả em nữa có thể làm cho anh quên được Celsa. Anh yêu nàng… Anh đến đây chiều nay chỉ để giã biệt em. Anh sắp đi.

- Đi ư? Nhưng đi đâu?

- Anh cũng chưa biết… Đi bất cứ nơi nào! Anh bỏ lại tất cả.

- Em hiểu nỗi buồn của anh, nhưng với cương vị là người bạn thân thiết của anh, em nói thật, anh không có quyền được làm như vậy! Anh là một chàng trai thông minh, sáng suốt. Anh cần phải…

- Anh chỉ còn là một người không có tương lai. Anh đã đánh mất một tình yêu duy nhất và lòng tin của những người khác đối với mình.

- Nhưng còn em vẫn tiếp tục tin anh! Em biết, bằng kinh nghiệm bản thân, cần phải để cho thời gian làm việc. Nó sẽ phủ lớp rêu xanh lên những nỗi đau to lớn nhất. Em cũng biết là thực ra anh rất mạnh! Anh còn có thể tỏ ra hung bạo mà không tự biết vì đã thấm sâu một lý tưởng nó làm cho anh tưởng là một kiểu can trường nào đó phải được đặt ở hàng đầu! Cũng bởi vậy mà em ngưỡng mộ anh mặc dù đôi khi anh tỏ ra rất thô lỗ… Em còn biết em là người duy nhất trên đời có thể giúp anh khắc phục được tất cả cái đó để tiếp tục trèo lên dốc. Anh có muốn em giúp anh không? Có hai người, chúng ta sẽ thành vô địch! Không kẻ nào còn làm hại được chúng ta! Nếu anh muốn, em sẵn sàng từ bỏ ngay từ lúc này cái nghề có thể là nó đã giúp anh nhưng trong thâm tâm thì anh ghét bỏ. Em sẽ chỉ trông nom săn sóc một mình anh thôi, tình yêu của em…

- Em im đi! Không bao giờ nên nói thế nữa! Vả lại, giữa chúng ta…

- Ôi! Marc…

- Mặc dù em đã yêu anh và hãy còn yêu anh, nhưng với anh luôn chỉ có và tồn tại mãi một người đàn bà: đó là vợ anh!

- Thế mà, anh nhớ chứ?

- Montgenèvre phải không? Một sự tình cờ thú vị cũng như anh đã biết, bao nhiêu sự tình cờ thú vị khác trước khi gặp cô gái cần cho anh… Em có biết nàng đã chết ra sao không? Cũng cùng một kiểu như người chồng trước của nàng, Smitzbeng! Và cũng cùng một cách: hộp số điều khiển hướng của xe bị bí mật phá hoại! Cũng như hắn, chiếc xe Austin của nàng húc vào tường vỡ nát. Đó là việc làm của một nhà chuyên môn cũng như anh tám năm về trước. Không có thủ phạm chính danh, người ta sẽ không bao giờ tìm ra hắn. Nhưng họ cũng đã giết nàng.

- Ai vậy?

- Ngay sau khi tai nạn xẩy ra, anh đã tưởng là do Van Klyten và băng đảng của hắn nhưng sau đó, anh suy nghĩ: Một câu nói của "cá sấu" trở lại trong trí anh…

- "Cá sấu" đó là ai vậy?

- Một trong những sếp của tổ chức mà anh vừa bị sa thải. Em không biết ông ta đâu và em sẽ không bao giờ biết ông ta. Đó cũng là nhân vật của tổ chức vô danh chỉ hoạt động trong bóng tối… Anh đã gặp ông ta, cách đây một tháng vào buổi chiều cùng ngày anh đến thăm em lần cuối ấy. Và ông ta đã nói, lúc chia tay, những câu luôn vang dội trong anh:

"Chúng tôi không muốn, trong những tổ chức của mình, có những người lạ hoặc những người hời hợt không có chút quan hệ nào trực tiếp mà lại nắm biết một vài vấn đề nào đó khá mật. Đôi khi, ngay cả trường hợp những người này cũng chưa đến nỗi là những thủ phạm nhưng chúng tôi xét thấy khôn ngoan hơn là cần phải loại trừ họ đi, sợ rằng một ngày kia họ bép xép, dù chỉ là câu chuyện làm quà trong một cuộc giao tiếp lịch sự nào đó.." Phải, ông ta đã nói thế… và vừa rồi trong hàng người đến viếng ở trong nhà thờ bắt gặp cái nhìn của ông ta khi chia tay, anh hiểu ra là chính tổ chức của ông ta đã quyết định thủ tiêu Celsa! Họ sợ là một ngày nào đó nàng sẽ nói ra sự thật. Vẫn còn may mà họ không biết em, em cũng biết sự việc chẳng kém gì nàng. Có khi còn biết hơn nữa kia! Nhưng em hãy yên tâm, cứ việc ngủ ngon: anh sẽ không nói gì với họ đâu!

- Đúng là những con quỉ!

- Đó là những con người mà anh cùng đã từng như thế. Họ chỉ hoạt động cho cái lý tưởng mà em đã từng trách anh. Anh cũng chẳng có quyền gì mà căm giận họ.

- Anh yêu, nỗi buồn đau đã làm cho anh không còn tỉnh táo nữa!

- Và sau đó? Như thế chả hơn ư? Cũng như em thôi: hàng trăm lần em nói với anh, em là bạn gái thân thiết nhất của anh. Không đúng! Em chỉ sử dụng cái năng khiếu quỉ quái của em để làm anh quẫn trí nhằm mục đích tách anh một cách hằn học ra khỏi cái hình ảnh tuyệt vời mà anh đã có và sẽ còn giữ mãi về người vợ của anh! Làm cái đó là để sở hữu anh hoàn toàn tùy thích khi mà nàng không còn nữa… Bây giờ đây, nàng đã qua đời rồi. Vậy là em thỏa mãn! Ngay cái cách mà em vừa đề nghị để cứu giúp anh cũng đã chứng tỏ rõ ràng! Cô cũng vậy, Nadia, cô cũng là một con quỉ theo cách của cô… Một con quỉ chỉ biết hành động dưới sự thôi thúc của một tình yêu điên cuồng và vô vọng. Đó là sai lầm duy nhất của cô, nhưng mà là một sai lầm tai hại… Vì vậy, tôi chẳng có quyền căm giận cô cũng như căm giận những người trước đây đã là sếp của tôi! Nhưng, cô thấy không, tất cả những mưu mô, những tính toán mà cô cho

là thông minh đều đưa đến chỗ thất bại; Celsa đã chết và tôi vẫn tiếp tục yêu nàng… Đó là tất cả những gì tôi muốn nói với cô trước khi đi. Vĩnh biệt! Dù sao cô cũng nên nghe theo lời khuyên cuối cùng của tôi: đóng ngay cái cửa hàng xem bói toán của cô lại! Nó chẳng hay ho gì đâu.

Cũng như sau cuộc đến thăm lần trước, anh đi ra và khép mạnh cánh cửa. Nhưng lần này Nadia hiểu là nàng sẽ không bao giờ được gặp lại anh nữa.

*

Như biến thành đá, nàng ngồi lặng trên ghế. Chỉ dăm phút sau nàng mới mở ngàn kéo bàn lấy ra cỗ bài tây! Nàng trang bài, đảo bài, lại trang lại đảo một lần nữa rồi một lần nữa. Ba lần theo đúng phép bói bài. Rồi nàng rải từng quân lên bàn. Con Đầm T'rép đâu không thấy, cả con Đầm cơ cũng vậy. Chỉ còn lại người đàn bà nguy hiểm: Con Đầm Píc. Nàng làm đi làm lại ba lần. Cả ba lần đều y như thế. Phát điên lên, nang lại mở ngăn kéo bàn để tìm hai quân bài thiếu: không có trong đó, cả trên mặt bàn buy-rô cũng không, cũng không rơi trên tấm nhung bọc ghế. Chúng đã biến đi đâu mất tăm.

Như vậy cỗ bài, không có hai quân vắng mặt đó thì không còn là cỗ bài bình thường nữa. Và bất chợt nàng nhận ra chính nàng, Nadia - độc nhất còn sống trong ba người - là con Đầm Píc, người đàn bà mang đến nỗi bất hạnh.. Những người đã mất, Béatrice và Celsa thứ tự - là con Đầm T'rép và con Đầm Cơ. Hành trình của Đầm T'rép chỉ thoáng qua trong cuộc đời của Marc, Đầm Cơ đã yêu và giúp chồng đến đến phút chết. Sai lầm của quẻ bói đã nẩy sinh từ cuộc đến thăm đầu tiên của cô gái Alger và không ngừng lặp đi lặp lại dường như định mệnh muốn chứng minh cho Nadia một điều: Mặc dù cô có một năng lực thấu thị mạnh hơn tất cả nhưng vẫn có những quẻ bói sai lầm.

Vì sai lầm nên Nadia đã lừa bịp người mà nàng yêu dấu. Nếu ngay từ lúc đầu Nadia hiểu được chính nàng mới là con Đầm Píc thì nàng đã không ráo riết theo đuổi và muốn chiếm Marc cho riêng mình.

Nàng mở ngăn kéo bàn lấy một viên thuốc và giữ trong lòng bàn tay, với cái nhìn lúc nào cũng thật dịu dàng, nàng đưa mắt một lần cuối lia khắp gian phòng mà ở đây nàng đã ban phát bao niềm hy vọng cho bao người, nhìn chiếc ghế dành riêng cho khách xem lúc này bỏ trống, nhìn quả cầu pha lê bọc kín trong lụa xanh, nhìn cửa ra vào mà ở đó hàng bao năm nay hạnh vận đã tới và cho đến chiều nay cũng ở đó tình yêu đã vĩnh viễn ra đi… Rồi với một vẻ bình thản đến dễ sợ, nàng thong thả đưa viên thuốc lên miệng. Thật kinh hoàng! Luồng nhìn dừng lại vĩnh viễn trong lúc đầu nàng ngả dẩn, ngả dần, những búp tóc vàng óng xoà xuống những quân bài vẫn còn đang lật ngửa.

Chẳng tìm thấy ai muốn mua lại phòng xem tướng số mà ở đó vừa có người chết, bà Vêra khôn ngoan đành phải bán căn hộ với giá rẻ mạt trước khi lên đường, mang theo những kỷ niệm bi thương và quái đản để trở về miền Sologne, trở về với Cố-Trang thân yêu.

(Hết)

Chú thích:

[1] Miền cao nguyên ở trung tâm nước Pháp, cách Pari khoảng 200 km (ND)

[2] Công ty Quốc tế chuyên chở và cho thuê tàu (ND)

[3] Hồi này nước Đức chưa thống nhất (ND)

[4] Sinh sống ở Alger (ND)

Chia sẽ ebook : http://downloadsachmienphi.com/
Tham gia cộng đồng chia sẽ sách :
Fanpage : https://www.facebook.com/downloadsachfree
Cộng đồng Google : http://bit.ly/downloadsach